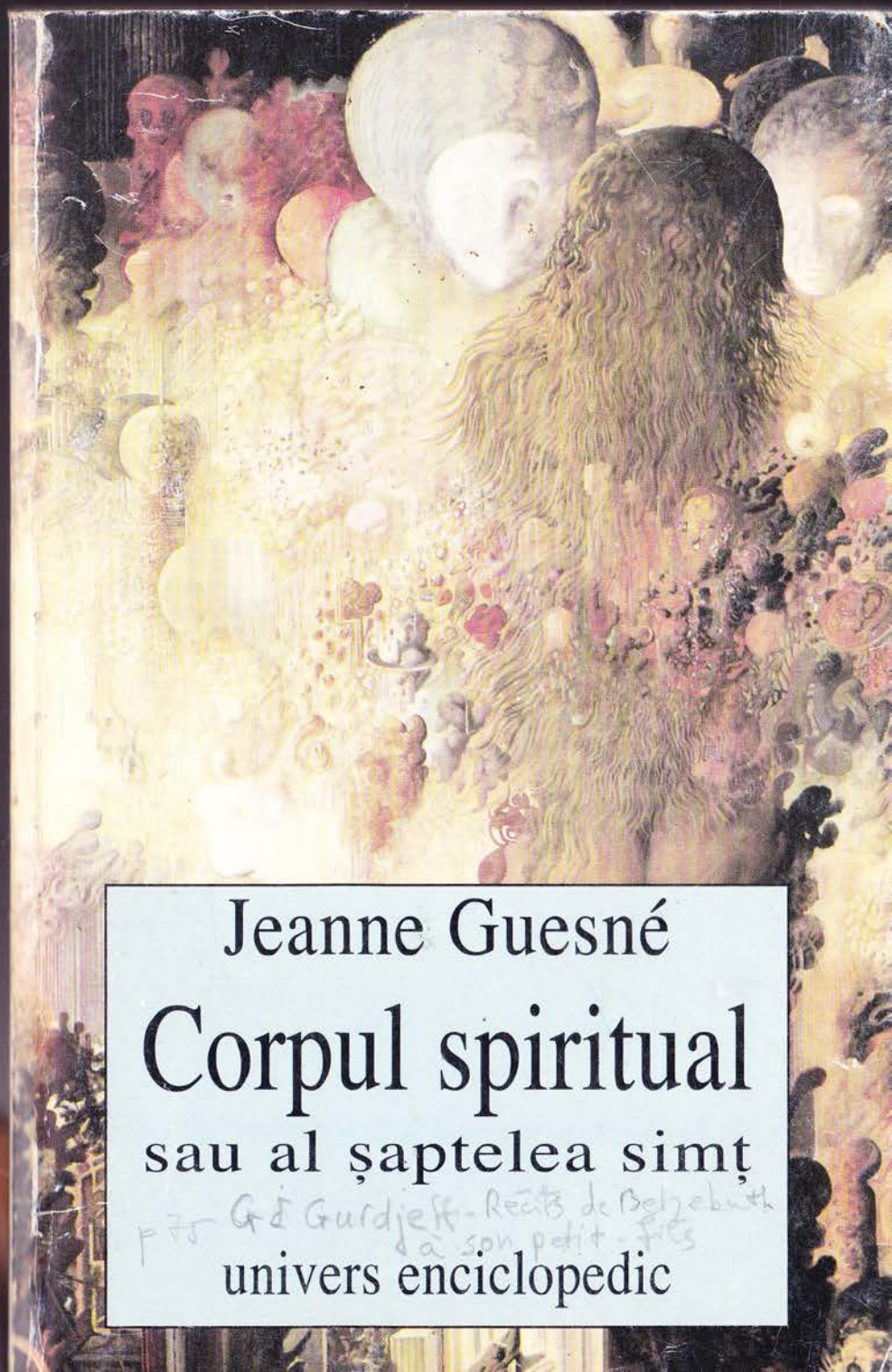

Jeanne Guesné

Corpul spiritual

sau al șaptelea simț

p 75 - G.I. Gurdjieff - Recits de Belzebuth à son petit-fils

univers enciclopedic

COLECȚIA INIȚIERI

„Această lucrare, de o rară luciditate și de o mare putere evocatoare, ne dezvăluie o revelație lăuntrică, departe de toate flecărelile sterile care ne umbresc existențele, departe de starea noastră de somnolență din care cel de-al șaptelea simț încearcă să ne trezească."

MARC DE SMEDT

„În această carte mă străduiesc să arăt, pe cât de limpede posibil, cum lumea noastră psihică și lumea noastră mentală se nasc din străfundurile corpului nostru, reacoperindu-l, în același timp, cu un spațiu «vital», pe care simțurile mi-l descriu ca spațial și temporal. Însămânțăm acest spațiu cu toate emoțiile și gândurile noastre, iar atunci când ne «dedublăm», ne deplasăm în el. Așadar, nu-l părăsim. Există însă o altă poartă, îngustă, greu accesibilă, care conduce spre LUMINĂ. Vom încerca să ajungem împreună la ea."

JEANNE GUESNÉ

ISBN 973–9243–53–3

Redactor: MARIA STANCIU

ISBN 973-9243-53-3

JEANNE GUESNÉ

CORPUL SPIRITUAL
SAU AL ȘAPTELEA SIMȚ

traducere de Rodica Chiriacescu

univers enciclopedic
București, 1998

DE ACELAȘI AUTOR:

Marea Trecere
Experiențele mele de dedublare
și de călătorie în afara corpului
Éditions „Courrier du Livre", 1979

Conștiența de a fi aici și acum
Éditions „Espace bleu", 1983, 1991

© Jeanne Guesné, *Le 7e sens ou corps spirituel*
Éditions Albin Michel S. A., 1991
22 rue Huyghens, 75014 Paris

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română
aparțin Editurii Univers Enciclopedic

CUPRINS

Introducere 9
Al șaptelea simț, prezența în om 14
Omul, punte între două lumi 28
Nu știu ce sunt, dar știu că „sunt" 38
Prezența unește toate nivelurile conștienței 50
Se gândește un lucru, se face altceva;
eterna dramă a contradicției 60
O armonie puternică: VIAȚA în viața mea 75
Conștiența există înaintea gândirii 92
O atenție fără intenție 103
Pentru descoperirea clipelor de timp „trăite" 121
Prezența este necondiționată în om 132
Atenția este a Conștienței, Conștiența este a Ființei,
Ființa este de la Dumnezeu 140
Omul este copilul pământului și al cerului. 156
Epilog 158

Lui Jean Gauthier-Villars
Fiicei mele Janine

„Omului, pentru a descoperi omul până la capăt, i-au fost necesare o serie întreagă de «simțuri», a căror dobândire treptată reprezintă chiar istoria luptelor spiritului."

Pierre TEILHARD DE CHARDIN

INTRODUCERE

Elaborarea acestei a treia cărți a devenit indispensabilă pentru a pune punct unor oarecare ambiguități privind experiența mea fundamentală asupra vieții în afara trupului, care a constituit subiectul celor două lucrări precedente.

Reamintesc pe scurt faptele.

Cuprinsă de dorința de neînvins să verific eu însămi dacă viața poate continua în afara trupului, m-am supus în fiecare noapte, timp de peste un an, unor exerciții empirice de relaxare a mușchilor și de încetinire a respirației, a gândirii, așteptând... clipa separării de trupul meu cu tot ceea ce simt eu că ar fi sinele meu în el.

Într-o noapte, după treisprezece luni de eforturi consecutive și excentrice, o frică îngrozitoare, o frică „viscerală" s-a opus cu o violență neașteptată ultimei „desferecări". Mi-am dat imediat seama că dacă voi ceda încercările mele vor lua sfârșit. Am făcut acel imposibil gest interior și m-am regăsit, în stare de imponderabilitate, plutind pe plafonul camerei în poziția unui înotător de fond, privindu-mi corpul, care, la câțiva metri sub mine, părea că doarme.

Ipoteza devenise realitate. Trăiam totul cu o intensitate resimțită numai în împrejurări foarte grave sau legate de sexualitate și această senzație deosebit de puternică părea să aparțină absolut firesc stării în care mă aflam.

Vreau să spun că din momentul acestei descoperiri de neuitat viața mea s-a împărțit definitiv în două direcții, nu contrare, ci alăturate: aceea a existenței mele cotidiene — împlinisem douăzeci și opt de ani, eram căsătorită, aveam o fetiță și nu încetasem, firește, niciodată să îndeplinesc toate obligațiile care se impun unei femei perfect normale — și aceea a unei „alte"

vieți, a cărei desfășurare n-am făcut-o publică decât patruzeci de ani mai târziu, într-o cărticică pe care am intitulat-o *Marea Trecere*[1].

Pe toată durata cercetărilor mele am beneficiat de un imens sprijin: încrederea totală a soțului meu, care nu și-a exprimat neliniștea legitimă în fața acestor experiențe ieșite din comun și nu s-a opus niciodată căutărilor mele, încurajându-le și împărtășindu-le cu aceeași însuflețire.

Această dublă existență a fost și rămâne o lungă cercetare pentru descoperirea cunoașterii propriului mister, a misterului „Cine sau ce sunt eu"?

La aceste experiențe pe care le reînnoiam în mod voluntar, dar, vai, niciodată așa cum doream, participă parametri aparținând unor niveluri diferite, atât interioare cât și exterioare (fizice, psihice, mentale), dar pe care, formal, nu le-am stabilit niciodată. De exemplu, nu mai am facultatea de a gândi rațional, de a judeca, de a analiza. Așadar, gândurile mă străbat ca un curent de ape foarte repezi și se actualizează instantaneu în forme concrete, care mi se impun ca o realitate.

De aici spaime de nesuportat ce mă proiectează în trupul meu, însoțite de șocuri violente pe care le resimt în cap și în inimă. Am mult noroc că pot să rezist.

Revenită la starea mea normală, reflectam și, puțin câte puțin, reușeam să înțeleg în ce consta carența autonomiei ce pare a fi apanajul acestei stări în afara trupului, realizând, totodată, că tot ceea ce vedeam nu era decât proiecția gândurilor-memorii în mintea mea. Tot ceea ce percepeam aparținea universului meu mental și capacității sale de imaginație.

La fiecare încercare îmi promiteam să-mi amintesc de aceste concluzii logice, dar au fost necesari zece ani ca ele să „treacă" zidul ignoranței mele transcorporale.

Am avut totuși șansa neașteptată ca, în această dimensiune a conștienței, să nu mă las prinsă în „cursa" gândirii creatoare atotputernice, altfel și astăzi aș rătăci încă printre fantasmagorice imagini, actualizând în memoria mentală deosebit de plastică *tot ce se poate concepe*.

Neiertătoarea rigoare nedisociabilă a căutării cunoașterii de sine m-a salvat să nu cad în capcană, îndreptând asupra ei sclipirea lucidității..., primul pas spre intuiție.

Mă străduiesc să arăt în această lucrare, pe cât de limpede posibil, cum lumea noastră psihică și lumea noastră mentală se nasc din străfundurile corpului nostru, reacoperindu-l, în același timp, cu un spațiu „vital", pe care simțurile ni-l descriu ca spațial și temporal. Însămânțăm acest spațiu cu toate emoțiile și gândurile noastre, iar atunci când ne „dedublăm" ne deplasăm

[1] Éditions Le Courrier du Livre, préface de Jean Charan.

în el. Așadar, nu-l părăsim. Există însă o altă poartă, îngustă, greu accesibilă, care conduce spre LUMINĂ. Vom încerca să ajungem împreună la ea.

Paginile ce urmează evocă drumul căutării mele prin labirintul propriilor procese interioare ca reacție constantă la impresiile senzoriale pe care le provoacă. Efortul de „a vedea" pentru a nu mai suferi este un efort *indispensabil*. Ani de experiență de dedublare voită mi-au dovedit că aici, în corpul meu și în organizarea sa funcțională, se află cheia tuturor întrebărilor mele.

Într-o noapte, pe când îmi reintegram brutal corpul (după cum v-am spus, nu posedam nici un fel de autonomie în afara trupului), mi-a fost imposibil să mai reiau contactul cu el. Era un cadavru, iar eu nu aveam nici un mijloc să-l însuflețesc. Experiența a fost și a rămas până azi de neuitat. Eram conștientă de semnificația ei: voi fi declarată moartă și voi fi înmormântată..., și am simțit o indiferență totală care a dat naștere unui lucru evident, care m-a străfulgerat pe loc: „Nu poți să mori, tu ești VIAȚA!".

În aceeași clipă pleoapele mi s-au deschis, mâinile și-au reluat funcția, contactul se restabilise... Am suportat de mai multe ori aceeași imposibilitate, dar „știam" acum „gestul" pe care trebuia să-l fac: să adorm. Știam asta la fel de bine cum știam că trebuie să deschid ochii ca să văd. Acest lucru făcea parte dintr-un soi de patrimoniu câștigat, pe care nu mai puteam să-l pierd. Experiență după experiență, m-au făcut să strâng un mic capital de cunoștințe „trăite" în această altă dimensiune a Vieții.

Paradoxal, așa am înțeles, datorită ieșirii mele din corp, valoarea incomensurabilă (cuvântul nu este destul de sugestiv) a VIEȚII în corp, care este un aparat de recepție a impresiilor de naturi diferite și de emitere a reacțiilor potrivit acestor impresii. Această activitate reprezintă propria existență și ceea ce este lumea pentru fiecare dintre noi. Întrucât suntem creați după același model, în fiecare capătă VIAȚĂ forme umane, iar altele dispar, dar ceea ce numesc eu „VIAȚĂ în viața mea" dispune de suficiente mijloace de expresie pentru a se manifesta și a-și continua OPERA prin CREAȚIE: CONȘTIENȚA DE A EXISTA, Aici și Acum.

Trebuie, de asemenea, să precizez că nu utilizez niciodată nici un drog, că mă bucur de o sănătate mai mult decât satisfăcătoare, neavând nevoie de nici un tratament medicamentos care ar aduce o oarecare perturbare în compoziția mea sanguină. Cu toate astea, rămân încredințată că realizarea voluntară și conștientă a disocierii dintre „eul" și corpul meu la momentul dat corespunde unei coincidențe dintre funcția mea biologică (temperatură, tensiune arterială, secreție hormonală etc.) și anumite elemente exterioare ale mediului înconjurător (atmosferic, electric, hidrografic etc.). Ca urmare a unei infecții puternice, în timpul căreia tensiunea mea arterială scăzuse, intram și ieșeam din trupul meu „după bunul plac", alternând senzația dureroasă a corpului meu bolnav cu un delicios calm euforizant.

De altfel, în timp ce starea mea s-a agravat și eram foarte abătută, fără să mai reacționez, am simțit o mână strângându-mi puternic mâna. Avea în același timp puterea unei mâini bărbătești și blândețea persuasivă a unei mâini de femeie care îmi spunea: „Ai încredere, te vei vindeca". Apoi m-am simțit smulsă din corpul meu epuizat și purtată cu o viteză de neimaginat, de o intensitate fantastică. Impresia următoare a fost aceea a unui imens câmp de zăpadă în lumina albăstrie a cerului. Eram așezată pe ghizdul unei fântâni prăbușite și în capul meu începură să răsune, pe neașteptate, clopote, prăvălindu-mă într-un somn adânc.

Când m-am trezit a doua zi dimineața, „am știut", fără nici cea mai mică îndoială, că eram vindecată, lucru ce a confirmat opinia doctorului meu în privința resurselor imprevizibile ale tinereții!

Realitatea palpabilă a ceea ce am trăit prin experiențele mele este tot atât de evidentă ca aceea a hârtiei pe care ele sunt tipărite. Există o materialitate a acestei trăiri, așa cum există una în mediul nostru înconjurător cotidian, și de care nu ne îndoim niciodată. Cu toate acestea, nu ignorăm nicidecum faptul că este vorba de miliarde de atomi ce se învârt cu viteze fantastice, ca de altfel atomii propriului nostru corp.

Regula pe care de fiecare dată mi-o impuneam cu o extremă rigoare era să rămân de o luciditate și obiectivitate maxime. Foarte repede am învățat că trebuia să descopăr în mine, în viața de fiecare zi, o „altă privire" îndreptată asupra lumii, o „altă ureche", pentru a asculta în profunzime, suprimând într-un spațiu-timp fulgerător orice diferență între interior și exterior, orice distanță între celălalt și eu însămi..., între VIAȚĂ și „viața mea"..., între capacitatea de a exista, pe care o posedăm cu toții, și capacitatea de A FI..., CONȘTIENȚA DE A FI.

Eforturile necesare și realizarea țin de domeniul existenței umane.

În înlănțuirea capitolelor acestei cărți, care pretinde a avea o logică vitală, nu veți găsi o logică a expunerii, solcitând atât atenția intelectuală, afectivitatea emoțională, cât și capacitatea senzorială, sensibilitatea corpului. Viața este mult prea complexă pentru a se lăsa închisă în concepte. Greșim privind mereu printr-o stare de conștiență încremenită în cadre de referință ce nu mai corespund nevoilor unei noi mentalități, premisă a unor mari schimbări.

Unele pasaje se adresează sensibilității profunde a cititorului..., intuiției sale. Ele sunt tot atâtea ocazii de întâlnire cu aspecte mai puțin familiare lui însuși. La șocul cuvântului, la evocarea imaginii pe care o învie, un freamăt al cărnii a răspuns..., în profunzimea cea mai adâncă a vibrat ceva... Totul devine posibil.

Ca o premoniție, aceste versuri ale lui Henry Rougier răsună în memoria mea:

„Întregul mister începe de la carne,
Trufașe anotimpuri te strivesc. Le vei strivi
La rândul tău, până la această arcă vie, unde ochi
închiși cer sânge pentru putința de-acostare[1].

Transparența poate fi depășită
Albastrul de aici a devenit portocaliu
Și ceea ce a fost Văzut
A lăsat locul celui ce Vede[2]."

[1] *Recueil de poemes*, „Highleands".
[2] *Ibidem*, „La mort en ce jardin".

AL ȘAPTELEA SIMȚ, PREZENȚA ÎN OM

„O Ființă conștientă, nu mai mare decât un deget, se află în centrul propriei noastre ființe. Ea este stăpâna trecutului și a prezentului..., există astăzi, va exista și mâine."

Katha Upanisad (IV, 12-13)

Astăzi este ziua mea de naștere. Acum șaptezeci și nouă de ani și nouă luni, unirea unui spermatozoid cu un ovul a declanșat procesul prin care atomii, formând molecule ce s-au asociat pe dată în celule, s-au diferențiat în organe și-au constituit un trup..., al meu. El s-a dezvoltat și, în clipa în care scriu aceste rânduri, se menține încă într-o stare satisfăcătoare, în ciuda uzurii inevitabile.

În timpul acestui lung periplu, organismul care îmi servește drept habitaclu a respirat de circa 865 milioane de ori, dacă socotim 20 de respirații pe minut. Îi corespund circa două miliarde de bătăi ale inimii. Toate elementele care constituie acest trup se reînnoiesc fără întrerupere, permițându-i să efectueze împreună cu planeta pe care s-a născut, deci și eu împreună cu el, șaptezeci și nouă de rotații în jurul astrului solar. Astăzi începe cea de-a optzecea mișcare de revoluție.

Cum să nu te frapeze analogia: omul — celulă a umanității? Aceeași continuă reînnoire a celulelor.

Infimul fragment de materie care sunt reclamă totuși, cu o evidență de netăgăduit, apartenența la un lanț etern de transmisie vie a FIINȚEI în toate dimensiunile spațiului și timpului, dincolo de orice gând și de orice sentiment personal.

O simplă celulă a trupului meu, oricât de mult ar evolua, nu poate presimți nivelul Conștienței întregului organism, care reprezintă pentru ea universul din care face parte.

Fiecare grad de Conștiență a Ființei conține un grad corespunzător de Cunoaștere. Faptul de a ști aparține minții, Cunoașterea este proprie Ființei.

Noi trebuie să învățăm să ne dezvoltăm pe dimensiunile Conștienței, să pătrundem în spațiul ei, care reprezintă o Prezență vie.

Simt evidența caldă și luminoasă a unei noi percepții care mă determină să mă nasc pentru mine însămi: al șaptelea simț. Acela al percepției „conștiente", singurul simț care poate rupe continuitatea mea psihologică, care a trasat limite și convenții pentru a acționa toate manifestările mele. În realitate, fiecare existență cunoaște mai multe „nașteri"...

Mă gândeam să nu mai scriu, întrucât spusesem esențialul, când o întâmplare neprevăzută a făcut să se ivească în mine un surplus de viață pe care l-am perceput ca pe un suflu, direct în față. O clipă realitatea a însemnat pentru mine totalitatea lucrurilor percepute. Nu era vorba de nici o formă de inteligență intelectuală, ci de BUCURIA DE A EXISTA în întregul ei, fără falii sau întreruperi.

Revelațiile anterioare pătrund mai adânc în carnea mea, ca o substanță care ar modifica-o, „întinzând-o", subțiind-o, făcând-o mai ușoară.

„Știam", cu o evidență zdrobitoare, că trupul meu era un obiect fabulos ale cărui virtualități potențiale nu le bănuiam. Căutam „pasărea albastră" la fel ca și copiii din povestea lui Maeterlinck și ea se afla în mine, aștepta să deschid, în sfârșit, ochii.

Refuz să admit ca explicație pentru această stare excepțională doar echilibrul nervilor, al umorilor, al schimburilor chimice între câteva miligrame de calciu, de sodiu și potasiu din sânge. Desigur, acest echilibru este fundamental pentru menținerea vieții. Dar oare impactul acestor energii superioare cu organismul nu poate sta el însuși la originea echilibrului?

Iată care este motivul ce mă determină să scriu din nou — acela de a vă invita la o reflectare activă asupra unei abordări diferite a realității esențiale a Vieții. Doresc să vă ajut ca, datorită unor povestiri, fapte, anecdote, evocări ale unor împrejurări și senzații precise, să descoperiți în voi al șaptelea simț, acela a lui A EXISTA, prin care omul este legat de Univers.

Să integrăm în viața noastră cotidiană simțul Prezenței care unește contrariile, simțul Originii primei impresii a existenței. Să regăsim „foaia albă" de dinainte de memoria copilașului care doarme, din momentul concepției, și care nu s-a născut încă pentru conștiența de a A EXISTA, aici și acum.

Vă invit să urcăm din nou până la propriul Izvor, până la acea stare anterioară proiecției mentale; tăcerea în care se ivește acel „SUNT" etern.

Această clipă trăită reprezintă o unitate a Conștienței, așa cum metrul este măsura spațiului și minutul măsura timpului. Este o intensitate care conține „tot ceea ce e congnoscibil".

Prin însăși natura ei, această evidență nu se poate comunica. Pentru a ajunge aici e necesar ca fiecare să ducă o puternică luptă cu el însuși. Suntem

acoperiți de un soi de înveliș care se numește: violență, orgoliu, gelozie, teamă, mânie etc. și care formează un ecran între noi și realitatea lucrurilor. Trebuie să muncim mult, din interior, ca acest înveliș să cadă ca o piele moartă, pentru a lăsa să apară goliciunea noastră originară.

Doresc nespus de mult să las mărturie despre ceea ce am descoperit prin propria-mi muncă de observație în afara corpului, și, firește, îmi asum această muncă, semnându-mi scrierile. Persoana mea nu prezintă nici o importanță. Doar în măsura în care ea se estompează și tace, „acel ceva" are loc și se manifestă. Și acest ceva vă spune că noi suntem rupți de ritmul nostru biologic fundamental integrat marilor ritmuri ale naturii.

Centrul nostru obișnuit de gravitate se găsește în intelectul nostru, deci într-un concept al realității și nu în realitatea care, prin însăși natura ei, este imposibil de exprimat. Conceptul nu este „realul", așa cum nici cuvântul pâine nu este pâinea reală.

Să simți realitatea Vieții în intervalul de tăcere dintre două gânduri! Să pătrunzi în acest spațiu profund... Să transformi curgerea familiară a gândurilor, brăzdată câteodată de fulguranția unei tăceri, în curgerea lentă a unei tăceri brăzdată de apariția gândurilor. Într-un cuvânt, să inversezi sistemul.

Evidența mi s-a relevat într-o „clipă". Citadela în care mă închisesem se prăbușește; cărămizile și blocurile de piatră, amestecate de-a valma, erau judecățile, opiniile, credințele mele, viziunea mea sclerozată asupra ființelor și lucrurilor. În această „clipă" Văd, nu gândesc, și să vezi astfel înseamnă să comunici cu ceea ce EXISTĂ.

„Să simt" într-o străfulgerare că sunt un „moment" al Conștienței universale. Ea Trăiește simultan în toți oamenii, pot s-o descopăr și s-o „Recunosc" în mine însămi, adânc înrădăcinată în forma mea umană, pe care ea a creat-o și o însuflețește...

Prin ea, de șaptezeci și nouă de ani, trăiesc existența unei femei oarecare, înecată în valul tălăzuirii umane, și, în curând, această existență se va termina. De ce am trăit această viață? Cine sunt eu? Sau, mai curând: Ce sunt eu?

Arsura întrebărilor provoacă scânteia care aprinde incendiul dorinței de „cunoaștere", elanul secret care conduce spre Lumină: Nu sunt ceea ce sunt, dar ȘTIU că SUNT.

Cuvintele Dragoste, Fraternitate, Pace traduc valori universale, prea adesea puse sub obroc de societățile noastre îndrăgostite de câștig și eficiență. Astăzi Vocile acestor cuvinte răsună în inima multor oameni care cer puțină lumină, o nouă viziune care să le ofere speranță. Ei sunt pregătiți pentru ca acest al șaptelea simț, simțul lui A EXISTA, aici și acum, să se trezească în ei.

Între începutul și sfârșitul existenței se produce o „nidare", urmată de o penetrare globală a organismului nostru, a unui grăunte de conștiență care va crește și germina, hrănindu-se cu o atenție „nuanțată" și dinamizată, până

va ajunge în acest organism la capacitatea de a „se recunoaște" Conștiență universală.

Universul devine astfel, pentru înțelegerea noastră, suma tuturor manifestărilor simultane de energie. Totul se repetă la fiecare nivel. Pe această planetă se trece de la materia inertă la materia organică, de la mecanică la fizică, apoi, prin structurile substanțelor din ce în ce mai complexe, la intelect, și transformările s-au eșalonat de-a lungul a sute de milioane de ani într-o accelerare progresivă a proceselor.

Fiecare grup mineral, fiecare specie vegetală, fiecare creatură animală, fiecare om reprezintă un nivel de conștiență manifestată între un punct „alfa" și unul „omega", proprii manifestării acestui mineral, vegetal, animal sau a acestui om.

Toate organismele vii sunt forme ale expresiei Energiei universale, cu aceeași îndreptățire ca a planetelor și stelelor. Astfel, în timul unei gestații umane, Viața-Conștiență universală devine un om în matricea spațiului-timp uman. Substanța metafizică apare ca materie palpabilă, în favoarea sistemului nostru senzorial.

Unitatea creează multiplul de nedisociat al conținutului spațiu-timp care îi corespunde. În imuabila Respirație cosmică, Unu se împarte în două faze: expirația — creatoare de lumi — și inspirația — care le absoarbe. Activitatea în sine este nelimitată. Limitarea cunoașterii noastre este proporțională cu propria capacitate senzorială de percepție. Raportăm totul la realitatea corporală, întrucât este singura pe care simțurile noastre o înțeleg, dar există o realitate psihică, o realitate intelectuală și o realitate spirituală, pe care omul trebuie să le descopere și să le trăiască „în" propriul trup.

Suntem, evident, o „părticică" de spațiu și, când devenim în exclusivitate conștienți de noi înșine ca de această părticică, ne „separăm" de spațiul global, căruia îi opunem imaginea entității noastre distincte.

Cu riscul de a mă repeta, adaug această precizare fundamentală: părerile mele nu exprimă idei, rezultate ale lecturilor anterioare, reflecții, meditații. Ele sunt „fapte trăite", adică *încercate* de carnea mea, de sângele meu, de nervii mei, grație trezirii acestui al șaptelea simț care face obiectul cărții de față. Cuvintele pe care le întrebuințez au coloratura impusă de propria-mi subiectivitate. Aceasta constituie o primă restricție. Trebuie să fii foarte fluent, foarte suplu ca să citești printre rânduri și mai ales „să simți" Realul, Energie–Viață–Conștiență, cauza unică a tuturor fenomenlor din Univers. Avem posibilitatea să încercăm acest lucru *în mod vital* și nu cerebral; când te afli în această situație nu mai simți nevoia s-o definești, așa cum o facem pentru senzațiile ce ne sunt familiare. Experiența TRĂITĂ aparține altui nivel: VIAȚA CONȘTIENTĂ.

Literatura indiană păstrează o mare bogăție de texte sacre care se adresează în mod direct profundei noastre sensibilități. S-o lăsăm să ne suspende timpul psihologic și să curgă în sângele nostru, pe care îl trezește și îl hrănește în sensul strict al cuvântului, căci sângele poartă suflul care este VIAȚA.

„— Stăpâne, învață-mă, îi cere Svetaketu Învățătorului său.

Acesta îi răspunde:

— Râurile curg, Svetaketu: cele din Răsărit spre est, cele din Occident, spre vest. Ieșite din Ocean, ele se întorc în Ocean. Ele devin însuși Oceanul. Dar o dată devenite Ocean, ele nu mai sunt capabile să-și amintească că au fost cutare sau cutare râu, și, la fel, dragul meu, toate creaturile de aici, de jos, cu toate că au ieșit din FIINȚĂ, nu mai știu acest lucru: tigru sau leu, lup sau porc mistreț, vierme sau fluture, muscă sau țânțar și toate ființele umane, oricare ar fi condiția lor aici, sunt toate identice cu această FIINȚĂ care este Esența subtilă.

Universul întreg se identifică cu această esență subtilă care nu este altceva decât Sufletul. Și tu, de asemenea, asta ești, Svetaketu.

— Stăpâne, mai învață-mă!

— Uite niște sare. Arunc-o în apa asta și vino să mă vezi din nou mâine dimineață.

Svetaketu făcu astfel și a doua zi Învățătorul îi ceru:

— Adu-mi înapoi sarea pe care ai aruncat-o ieri în apă.

Svetaketu o căută, dar n-o găsi, întrucât era în întregime dizolvată.

— Bea apă luată de la suprafață. Cum este?

— Sărată.

— Bea apă luată din stratul de mijloc. Cum este?

— Tot sărată.

— Bea din nou, dar din apa pe care o iei chiar din adânc. Cum este?

— Sărată, e tot la fel.

Și Învățătorul îi explică:

— Tot așa nici tu nu vezi Ființa, deși ea se află aici. Ea este această esență subtilă și întregul Univers se identifică cu Ea, care nu este altceva decât Sufletul Lumii. Și tu, de asemenea, Svetaketu, ești ACEASTA.[1]"

[1] *Sandogya Upanisad*, „Tu es Cela".

„Mi se pare că o întoarcere fără nuanțări la misterele ezoterismului ar fi tot atât de neavenită ca și urmărirea absurdă și fără limite a funcției raționale. Căci încă o dată este necesar ca amândoi ochii să rămână deschiși în același timp."

Hubert REEVES (colocviul din Cordoba)

A lucra asupra sinelui înseamnă să transformăm și să amplificăm capacitățile noastre funcționale de recepție și emisie, așa încât să comunicăm din nou cu diferite niveluri ale Ființei, la alte frecvențe de vibrații ale Vieții, și să nu ne cantonăm în îngusta fâșie a vibrațiilor senzoriale care ne sunt familiare și care, în mod evident, nu ne mai sunt suficiente.

O privire atentă, ațintită asupra lumii înconjurătoare, ne informează imediat asupra atâtor false probleme, în măsura în care este neutră și imparțială. Nu le privim niciodată cu mintea liberă *a priori*, așa încât nu vedem decât ceea ce proiectăm inconștient în spațiul nostru psihic și mental, care conține toate experiențele pe care le avem de la Viață. Și poluăm acest spațiu cu temerile, cu dorințele noastre nesăbuite, cu ambițiile sterile, consolidând astfel condiționarea noastră psihologică, care devine propria noastră închisoare.

Aici trebuie să se situeze începutul efortului de a scăpa din această temniță care ne privează de Ființa noastră.

Nu există decât o unică Viață-Conștiență, formată din miliarde de vieți-conștiențe ale tuturor nivelurilor, și fiecare reprezintă o energie vie în infinitul Ființei. Tot la fel, se poate spune că există zilele existenței, așa după cum există existențele Vieții.

Schema următoare te obligă să meditezi îndelung. Trezirea celui de-al șaptelea simț nu se poate formula într-un concept. Trebuie să-l trăiești. Asta înseamnă să accezi spre o altă dimensiune a VIEȚII, într-un vast potențial de energie în care ne scăldăm, dar cu care, în mod obișnuit, nu avem nici un fel de schimb, căci ne lipsește punctul de contact. Singurul mijloc pe

care-l posedăm este propria noastră Atenție și activitatea ei fundamentală: tăcerea interioară.

Adevărata cunoaștere este experimentală. Intelectul nostru flecar ne menține într-un vis. ATENȚIA ESTE VIAȚA. Este o energie; se poate spune chiar: este ENERGIA. Când ea se retrage, corpul devine un cadavru.

Schema aceasta încearcă să reprezinte existența celor trei structuri ale omului „conținător și conținut". Aceste spații diferite reprezintă trei dimensiuni ale Conștienței care se manifestă în om la nivelul corpului, psihismului și intelectului său. Fiecare din aceste funcțiuni este dotată cu o frecvență și o intensitate de vibrație proprii.

În căutarea Cunoașterii de sine, omul este simultan experimentatorul, subiectul experimentat și laboratorul în care are loc experiența.

Înțelegerea „trăită" este relația, raportul între cele trei centre de integrare a energiei-Viață. Vei avea *simultan*, în sinea ta, *sentimentul* și *senzația* a ceea ce *știi*.

Însămânțăm constant spațiul nostru psihic și intelectual cu vârtejuri de energie pozitivă și negativă care reprezintă gândurile și emoțiile noastre, consolidate prin automatismul mișcărilor de recurență. Suntem literalmente prizonierii a noi-înșine până în clipa în care acest lucru ne este relevat de efortul de observare interioară. Să ne amintim: „Spiritul Adevărului se va pogorî asupra voastră".

Când în domeniul aeronauticii s-au făcut încercări pentru ca aparatele de zbor să depășească viteza caracteristică undei de translație a sunetului, au avut loc numeroase accidente mortale. Această undă opunea un fel de zid vibrațiilor, numit atunci „zidul sunetului". De altfel, viteza cu care avionul ajungea la ea varia în funcție de altitudine. Atunci când atingea o viteză identică cu a undei, deci o frecvență de vibrație asemănătoare, toate părțile componente ale aparatului vibrau și el suferea o distorsiune care, de cele mai multe ori, îl făcea să explodeze. Mulți piloți și-au pierdut astfel viața.

Cele mai multe dintre aceste dramatice încercări au fost transmise la radio și de fiecare dată m-am simțit emoționată în cele mai adânci profunzimi ale proprie-mi persoane de moartea acelor oameni care înfruntau astfel o „lege" a Creației. Simțeam neclar principiul acestei legi înscris în propria-mi structură organică și îi presimțeam bariera invizibilă.

Apoi, într-o zi, în cursul celei de-a zecea încercări, pilotul, simțind înfricoșătoarele vibrații cabrându-i aparatul, a avut o străfulgerare de geniu și a efectuat manevra *invesă* celei care, în mod obișnuit, este recomandată pentru accelerare..., și a trecut. Punctul critic a fost depășit. Zidul sunetului era învins.

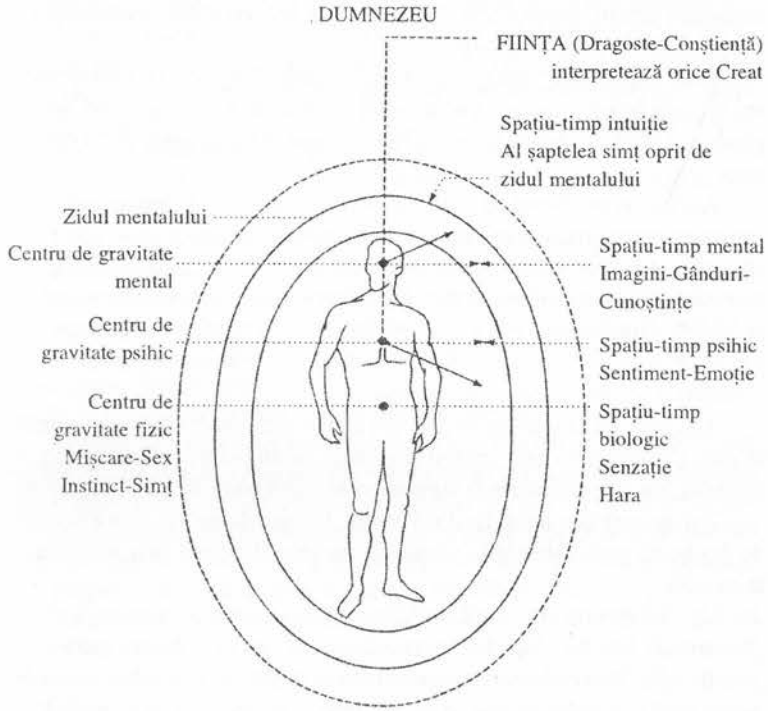

CELE TREI STRUCTURI ALE OMULUI

Există în interiorul acestei triple incinte trei spații-timp diferite, în care, prin noi, se exprimă noi senzații, emoții, gânduri.

Din clipa în care se trezește și până în clipa în care adoarme, atenția omului oscilează între manifestarea acestor trei centre de gravitate, cu opriri mai scurte sau mai îndelungate asupra fiecăruia dintre ele, potrivit circumstanțelor ce apar sau a propriului temperament.

Spațiul-timp psihic și spațiul-timp mental sunt în mod constant pline de vârtejuri de energie pozitivă și negativă, care sunt emoțiile, gândurile și senzațiile, ce emană din cele trei centre de gravitate.

După mai bine de 30 de ani, mi-am retrăit emoția încercată ascultând reportajul de la radio. Trezea în mine ciudate reminiscențe: în ultima clipă a epuizării capacității inteligenței raționale, logice apărea un sens nou, dotat cu noi facultăți de expresie momentană... și iată miracolul...; fără să fi fost

comandat de cap, gestul eficace se împlinește sau cuvintele se pronunță de la sine..., exact ceea ce trebuie.

Era... „eliberarea" integrală, o recunoșteam. O trăisem cu doisprezece ani în urmă într-o mișcare ce nu poate fi exprimată în cuvinte, când, smulgându-mă fricii viscerale care mă sfâșia, am ieșit *în mod conștient* din corpul meu.

Același sens absurd al gestului anormal, pentru că neobișnuitul — „reîntoarcerea" principiului conștient care-și recunoaște limita — din mine își abandonează pretenția... și lumina verde fiind dată... „zidul mentalului" este trecut. Ceea ce se numește dedublare este ieșirea psiho-mentală a „eului" în spațiul psiho-mental exterior corpului. În acest spațiu care corespunde spațiului intercelular și în care apar și dispar toate emoțiile, imaginile și conceptele trecute, prezente și viitoare.

Raportați-vă la schema în care trei centre principale sunt reprezentate în om. Centrul fizic este centrul gravității ansamblului materiei fizice a corpului, iar vibrațiile care îi corespund se efectuează în acest ansamblu.

Tot aici există și celelalte două centre. Fiecare dintre ele, cu o diferență de frecvență și de intensitate vibratorie, saturează corpul fizic și iradiază în exterior.

Un „zid mental bis", dacă pot să întrebuințez această expresie, închide „domeniul" omului. Ieșind din corpul său, el devine, putem spune, un „satelit" și se învârte pe o orbită pozitivă sau negativă, mereu în funcție de organismul său psiho-mental. Am avut nevoie de zece ani ca să înțeleg că tot ceea ce vedeam, auzeam, atingeam era o creație instantanee a minții mele. Nu numai că nu mă eliberasem de automatismele mele, dar, datorită faptului că se petreceau mai repede, nu mai aveam nici cel mai mic control asupra acțiunilor mele în aceste dimensiuni ale Conștienței.

Am resimțit atunci necesitatea de a efectua o „ucenicie" a tuturor funcțiilor mele psiho-mentale și, foarte curios, am întâlnit persoane animate de aceleași dorințe. Am întreprins împreună cercetări care ne-au cufundat în lectura despre diferite tradiții culturale. Acest lucru ne-a determinat să ne întâlnim, să practicăm anumite discipline care ne-au condus spre calea efortului insolit deschis Cunoașterii de sine.

N-am să sfârșesc prin a enumera încercările, incursiunile ducând spre impas, iluziile care te lasă mai gol decât înainte. După cincizeci de ani de muncă interioară, am avansat, din eșec în eșec, căci acesta este paradoxul, totul este inversat și succesul este o amăgeală, sau, mai exact, sensul cuvintelor *succes* și *eșec* nu mai corespunde cu definiția care li se dă în dicționar.

Doresc să semnalez atenției dumneavoastră ceva foarte important: termenul spațiu. Este imaginat mereu ca un concept de lungime, lărgime, înălțime și, ca un corolar, i se adaugă calificativele de mic, mare, vast, strâmt etc.

Corpul nostru reprezintă un spațiu care conține în el numeroase spații nebănuite. Spații care ne „pătrund" și ne „conțin". De aceea corpul omenesc este numit în numeroase tradiții „Templul lui Dumnezeu".

Priviți o plantă dintr-un ghiveci. Stropiți-o și înțelegeți voi înșivă, fără nici o altă explicație.

Apa a pătruns bulgărele solid și am putea spune că există acum un spațiu lichid încastrat. Dar apa conține un spațiu de aer încă mai ascuns. Cele trei spații ale celor trei frecvențe de vibrații diferite sunt încastrate la fel cum sunt în noi cele trei spații — fizic, psihic și mental. Să facem efortul de a fi deschiși percepției spațiului celui de-al șaptelea simț... Poate atunci vom putea spune, după exemplul lui Neil Amstrong, când a făcut primul pas pe Lună: „E un pas mic pentru om, dar un pas mare pentru Omenire".

Acest cuvânt enunță un mare adevăr: orice efort interior pe care fiecare om îl efectuează este transmis prin rezonanță în corpul tuturor oamenilor, căci ei sunt cu toții conținuți mereu în Spațiul FIINȚEI care trudește în noi.

Dar este firesc ca ființele omenești să nu poată câștiga decât puțin câte puțin această deschidere spre profunzimea care le va permite să înțeleagă prin propria „trăire" și nu prin opiniile și învățătura altora.

Astăzi omul este la dispoziția corpului său, așa încât corpul trebuie să fie la dispoziția FIINȚEI, într-o „răsturnare dinamică". După cum a fost spus în evanghelii: „Trebuie ca El să crească, iar eu să descresc" (*Evanghelia după Ioan*).

Priviți cu atenție schema de la pagina 21, fără s-o analizați, lăsând spiritul să se impregneze până în profunzime. Într-o zi semnificația ce nu poate fi exprimată în cuvinte vă va invada și veți „cunoaște" în locul simplului „a afla".

Intuiția este relația celor trei centre ale omului, simultan unite cu FIINȚA. Numai unitatea acestor trei centre permite „trecerea" zidului mental bis, căci ea își inversează încărcătura energetică.

„Nimeni aici pe pământ nu ajunge la un sfârșit. Cei mai răi dintre oameni sunt asemenea celor mai buni. Ne trezim cu toții în același punct al visului. Totul începe în această lume și sfârșește în altă parte."

Victor HUGO, *Tristețea lui Olympio*

Jean nu mai este: e un lucru cert. S-a dus doar în câteva ore, fără ca nimic să ne facă să prevedem acest lucru. Dar asta nu are nici o legătură cu ceremonia religioasă de la biserica Sfântul Severin, cu așezarea în cavoul familiei din cimitirul Montparnasse. Jean este mort numai pentru noi, care suntem încă vii în mijlocul societății care ne recunoaște ca atare.

Ce ar putea face în „sarcofagul" de ciment în care i-au fost depuse rămășițele pământești? Să vedem dacă ceea ce s-a transmis conform unei îndelungate tradiții este corect!

Jean este mereu aici..., dar într-un alt mod, și nu încerc să-mi imaginez acest lucru în vreun fel. Ceea ce știu cu siguranță este că el se va afla acolo unde voi fi și eu. Nu stă în puterea mea să mă despart de el, întrucât el este Una cu mine, așa cum sunt tata, mama și toți cei pe care i-am cunoscut, i-am iubit și care ne-au părăsit.

Ca să-i regăsesc, trebuie să intru adânc în mine..., să deschid o poartă..., să cobor până la apariția acelei vibrații imposibil de exprimat în cuvinte și să mă integrez în plenitudinea izbucnirii ei inefabile. Eu care, în mod controlat, am făcut experiența separării de organismul meu fizic și l-am îmbrăcat din nou fără să întrerup Conștiența mea de Ființă „știu" că viața nu se termină atunci când corpul își oprește funcționarea. Nu mori pentru că viața părăsește corpul; este numai o existență care se termină.

Trupul lui Jean a fost mijlocul prin care VIAȚA–CONȘTIENȚĂ a acționat în limitele funcțiilor acestui corp. VIAȚA este Oceanul, e existența, unul din nenumăratele lui valuri. Al șaptelea simț leagă valul de Ocean într-o clipă „trăită".

Cum ar fi putut Jean să-și piardă VIAȚA, când el este VIAȚA.... VIAȚA care își vorbește sieși prin continuurile psiho-somatice care suntem noi, noi oamenii?

VIAȚA este Inteligența–Conștiența–Dragostea Planetei și în această VIAȚĂ „trăiesc" și eu. În ea regăsesc Viața lui Jean...

Ea se află acolo întreagă în momentul în care a mea nu pare să mai conțină nimic. Ceea ce s-a șters, a dispărut, sunt aparențele înșelătoare a ceea ce era adevărat. Privirea mea îndreptată spre el era infirmă înainte de aceasta...; l-am cunoscut vreodată?

Astăzi mi se pare că o barieră de imagini mentale, susținută de păreri, de judecăți grăbite, deforma raporturile noastre afective, privându-le de adevăratul contact de la inimă la inimă...

Astăzi absența lui e palpabilă, ca de granit, pentru simțurile mele interioare. De acum înainte întâlnirea are loc înăuntrul meu, în acel punct ce nu poate fi situat, în care suntem uniți cu tot ceea ce respiră în universul creat. Nu mai stăm unul în fața altuia purtând carapacele obiceiurilor care ne sclerozau inimile. Ceea ce astăzi percep în legătură cu el actualizează realitatea invizibilă a întâlnirii noastre.

Mă gândesc că în curând îmi voi părăsi corpul în care viața va încremeni în gelul unei clipe a propriului timp. Voi reîntâlni miriade de vieți ce nu obosesc niciodată să se arunce, pierdute de iubire, în cerul fără margini, izvorul unor neîncetate țâșniri pudrate cu lumină, pentru a se înfunda inconștiente în trupurile născânde ale copiilor oamenilor.

Îmi aduc aminte de un panseu al lui Heraclit: „După ce mor, oamenii nu se așteaptă nici să gândească, nici să spere, nici să-și imagineze".

Existența omenească începe și se termină. VIAȚA nu începe și nu se sfârșește. Ea EXISTĂ. Acolo unde EXIST este VIAȚA.

Sunt conștientă că abordez în această carte teme foarte delicate. Cu toate acestea nu pot să le trec sub tăcere, căci știu din experiență cât de mult o reflecție aprofundată, o meditație conștientă poate să-l ajute pe cel ce perseverează în căutarea Cunoașterii de sine, a experiențelor „trăite", dezvăluind numeroase mistere a căror existență nici n-o bănuise.

Nici universitatea, nici cărțile nu vor putea să înlocuiască ceea ce numai experiența personală o poate face. Nimeni nu se poate hrăni în locul vostru. FIINȚA nu poate fi cunoscută decât prin contact direct. Clipa morții este ultima posibilitate oferită omului să „trăiască" experiența lui „EU EXIST".

Este un fragment de eternitate.

„Cum se numește acel ceva care, atunci când se crapă de ziuă, la fel ca astăzi, și totul e pustiit, aerul doar mai fiind respirabil, când totul e pierdut, când orașul arde, când nevinovații se omoară între ei, iar vinovații agonizează, acel ceva ce se află într-un colț al zilei ce mijește? — Femeie Narses, răspunse cerșetorul, acest ceva are un nume foarte frumos, se numește Aurora."

Jean GIRAUDOUX, *Electra*

Primesc o scrisoare din Atvidaberg, Suedia. Christine și familia ei au sărbătorit Anul Nou în revărsarea de lumini multicolore, așa cum le place în țările nordice. Pomi de Crăciun sclipind de lumină împodobesc vesel exteriorul aproape tuturor caselor de la țară, ale căror ferestre sunt decorate cu steluțe strălucitoare, lumânări etc., îmi spune ea.

Îți mulțumesc, Christine, că ai făcut să retrăiască în mine minunata amintire a tulburătoarei Scandinavii. În timp ce-ți citesc scrisoarea încerc ciudata senzație că sunt înconjurată din toate părțile de prezența vie a sufletului frumoasei tale țări. Ascult insesizabila șoaptă a vocii care mi s-a impregnat atât de profund cu ocazia primei mele călătorii în patria vikingilor.

Visam despre ei încă din copilărie. De ce eroii povestirilor și legendelor lui Andersen și Selma Lagerlöf mi-au tulburat atât de puternic imaginația mea de copil? De ce am fost captivată de literatura scadinavă? Fie că era vorba de Sigrid Undset, Pär Lagerkvist, Ibsen, Strindberg etc. Într-adevăr, nu știu. Destinul îți rezervă asemenea semne în derularea tăcută a vieții.

Totul a început în vechiul colegiu[1] al copilăriei mele, unde, în timpul rezervat lecturii *Minunatei călătorii a lui Nils Holgersson,* operă a acestei inepuizabile povestitoare care a fost Selma Lagerlöf, i-am oferit sufletului meu de copil posibilitatea să fie uluit de troli, de tomți, de lutini, de gnomi, de toate spiritele familiare ale pământului vostru nordic.

[1] „Școala" atât de des citată în opera lui René Barjavel, de Georges Frelastre, este colegiul din Cusset, orașul meu natal, cetate medievală îndrăgită de Ludovic al XI-lea.

Suedia mă încântă mai presus de orice speranță. Necunoașterea totală a limbii mă scufundă într-o lume de senzații și sentimente a căror bogăție nici n-o bănuiam. Îmbinate într-un mod de nedesfăcut, ele sunt o „sumă", un tot bogat în învățăminte. Fără îndoială că le datorez, în parte, dacă nu în totalitate, amplitudinea facultății mele de „percepție", care crește mereu, părând să răspundă profundei mele necesități.

Evoluția sensibilității mele perceptive a declanșat etapa unei creșteri care, de atunci, se dezvoltă continuu. Întâlnirile mele în singurătatea apei și a cerului, când urci spre pământurile aride ale Marelui Nord, au fost întâlniri fericite. Să respiri tăcerea pădurii, să te oferi razelor de aur ale soarelui care se joacă pe suprafața lacului liniștit, să simți pe obraz mângâierea brizei vaporoase ca o muselină... Să trăiești asta total conștient, înseamnă să te plasezi deasupra troienelor logicii mentale care, în mod obișnuit, te conduc.

La acest nivel, existența personală mi se înfățișează asemenea unei celule a Marelui Corp Omenesc. În mod analog, în fiecare zi celulele corpului nostru se reînnoiesc în parte, iar „celulele-oameni" la fiecare aproximativ șaptezeci, optzeci de ani, uneori mai repede. Dar prin trezirea celui de-al șaptelea simț participăm la conștiența Marelui Corp-Umanitate; el este legătura conștientă ce unește cele două lumi ale omului. Experiențele mele mi-au permis să verific acest lucru în mine însămi. A existat atunci adevărul MEU, valabil însă numai pentru mine, la fel ca adevărul păsării care își sparge coaja și deschide ochii asupra unui nou univers. Este adevărul seminței, când elanul primăverii străpunge pământul și zămislește pe lume ierburi.

Fiecare dintre noi poartă în el Adevărul Lui și înainte de toate adevărul Ființei lui. Totul se află în noi și suntem în toate. Teoria holografică afirmă acest lucru și ne permite să-l verificăm. Percepția Lui sensibilă și senzitivă Este cel de-al șaptelea simț al nostru, simț care ne leagă de Univers printr-o deschidere intuitivă care ne conduce la esența tuturor lucrurilor.

Dotați cu această încărcătură, suntem disponibili pentru impulsul original al Marelui Tot. În această secundă există „coincidența" între „sinele" care se distinge de ceea ce îl înconjoară și Conștiența Ființei universale. Sensul profund a ceea ce vreau să exprim aici, desigur cu o oarecare stângăcie, pe care vă rog să mi-o scuzați, este firul roșu care traversează fiecare pagină, unind-o cu următoarea într-un spațiu umplut cu certitudine; este VIAȚA universală, acel EU EXIST care lucrează în mica „mea" viață personală.

OMUL, PUNTE ÎNTRE DOUĂ LUMI

„Conștiința și Inteligența sunt anterioare creierului, acesta este însă o structură care le permite manifestarea și exprimarea conținutului."

David BOHM (fizician)

Existăm simultan în două lumi: aceea a personajului nostru fizic și psihic, discontinuu și limitat în spațiu și timp, și aceea a Vieții universale, dincolo de spațiu și timp, la care participăm cu toții prin Ființa noastră Nemuritoare.

Articulația între cele două lumi este „Trăitul" simultan al celor două lumi.

Întregul Trăit este un proces în desfășurare. Spiritul uman este „pelerinul-Atenție" care traversează creierele de la omul cavernelor până în zilele noastre. În neobosita sa căutare a cunoașterii, Gargantua nesătulul se hrănea „cu istorii-existențe ale oamenilor".

Un filosof a spus: „Banchetul Vieții se află în fața noastră; singura problemă care se pune este aceea a poftei pe care o avem. Pofta este lucrul important, nu festinul".

Umanitatea în spațiu și timp exprimă, fără îndoială, o realitate de ordin cosmic în care omul, luat ca individ, reprezintă un grăunte de nisip. Mă gândesc că pentru fiecare din aceste grăunțe de nisip există *un prag* ce trebuie trecut ca să înțelegi că propria existență este o picătură de apă în fluviul Vieții eterne. Un al doilea prag poate fi trecut de acela care, trăind, știe că picătura și totalitatea fluviului sunt simultane.

Când un copil vine pe lume, viața pe care o reprezintă este viața Ființei sale, Ființă care îmbracă acest corp dotat cu facultăți senzoriale și mecanisme fizico-psihice. Apoi, puțin câte puțin, în acest corp se vor dezvolta capacitatea emoțională și un început de funcționare mentală, ce vor amorsa ebosa personalității.

Potențialitatea Energiei–Viață alimentează aproape exclusiv dezvoltarea fizică și psihică, adică lumea temporară și limitată, care este în mod esențial lumea exterioară, în defavoarea lumii Ființei, a cărei expresie emană direct de la Conștiența universală.

În timpul acestei existențe, omul va trebui să lucreze pentru a descoperi adevărata lui lume interioară, care *nu este psihismul său*, pentru a încerca armonizarea celor două lumi într-o singură unitate de expresie. În lumea personalității noastre, gândirea și sentimentul sunt deconectate, și adesea se ignoră. Gândești un lucru și faci altul. Este eterna dramă a contradicției pe care Sfântul Pavel o punea în evidență încă de acum douăzeci de secole.

Există o viață minerală și o viață vegetală care permit o viață animală, apoi o viață umană, cu apariția unei energii mentale completând energiile musculare și nervoase.

Energia spirituală este energia lumii Ființei. Și, pe această planetă, ea poate să apară în Om. Spre deosebire de diversele modalități de energie care se exprimă prin el, însuflețindu-l în mod mecanic și câteodată într-o stare semiconștientă, energia spirituală cere participarea *conștientă* a omului. O participare care să neutralizeze întreaga activitate emotivă și mentală, necesitând controlul perfect al acestor două funcțiuni și restrângerea lor.

Corpul poate fi considerat un alambic, iar substanța de distilat este atenția, așa cum noi o cunoaștem. Focul pentru fiert și evaporare va fi furnizat de dorința noastră de înțelegere, de cunoaștere și de autocunoaștere. Firește, focul nu va trebui să se stingă. Așa încât va fi necesar să se vegheze la întreținerea lui.

— Cine va veghea?

— O atenție *eliberată de psihism*, de voința personală, o atenție *conștientă*.

Dar, la orice încercare, pentru a efectua această obscură muncă de *„distilare"* înainte de a reculege o infimă parcelă a substanței sacre: ...esența atenției, care este Conștiența, este nevoie de o îndelungată răbdare, de perseverență. Fiecare întrerupere în menținerea focului interior ar scădea temperatura și ar fi nevoie să pornești din nou de la zero..., până când căutătorul, obținând controlul asupra propriei gândiri, adică asupra filmului cerebral, va deveni apt să se detașeze de el însuși.

Când elementele sunt prezente într-un anumit număr, raportul lor pune în joc o anume capacitate nouă a ansamblului și nebănuite facultăți își fac apariția. Este un fapt recunoscut în biologie, în chimie, în fizică...

Pentru „trezirea" funcțiilor superioare ale Conștienței în om se pornește de la același lucru, în mod independent de părțile muritoare fizic sau psihic ale corpului său. Se poate spune că este vorba de o nouă formă a percepției,

în afara oricărei reprezentări prin imagini sau cuvinte, care trece mult dincolo de obișnuita conștiență restrânsă.

Aceasta se traduce printr-o trezire *momentană* a conștienței într-o stare „în afara dimensiunilor", unde omul accede la o certitudine de alt ordin. O stare în care se descoperă, se recunoaște ca o „celulă" a Ființei universale. Și aceasta, fără transa de medium sau cea mistică, fără vreo vecinătate privilegiată, ci în modul cel mai firesc din lume, în timpul unei plimbări solitare sau în mijlocul unei mulțimi, într-un mare magazin sau în metrou, la ora de vârf...

A vorbi astfel despre experiența mea, de atâtea ori repetată, înseamnă a intra fulgerător în iraționalul pentru care nu există concepte, cuvinte..., căci el domină în mod absolut toate „trăirile posibile" și imaginabile.

Experiența mea revoluționează, de la origini, senzația de a exista, este evidența ce impune certitudinea de netăgăduit că ACEASTA EXISTĂ. Aici și Acum. Această certitudine se amplifică și pătrunde celulele corpului meu, care resimte organic participarea sa la Conștiența cosmică ce-l integrează în Unitatea de Viață.

Să reflectăm...; clipa trăită conține TOTUL. Dar este nevoie de timp pentru a experimenta, una după alta, virtualitățile concretizate potrivit legilor foarte precise ale Creației. Câteodată omul descoperă unele dintre ele, le codifică, le folosește pentru uzul personal, dar ele rămân independente în raport cu acțiunea sa.

Curenți de energii necunoscute țes Universul nostru. Gravitatea exista înaintea lui Newton... Principiul hidrostaticii exista înainte ca Arhimede să-l descopere... Radioactivitatea exista înainte ca Pierre și Marie Curie s-o identifice în radium. Pascal scria: „Ultimul demers al rațiunii este să înțeleagă că există o infinitate de lucruri care o depășesc".

Trebuie să înțelegem că dincolo de cunoașterea logică, exprimată în concepte, există un fel de spațiu-înțelegere latentă, generator al unei cunoașteri de neconceput pentru facultățile noastre mentale, o cunoaștere care nu poate fi decât „trăită". Atunci vom înțelege, *pe viu*, diferența de natură între A EXISTA și a gândi că EXIȘTI.

Nu putem accede la această stare de Conștiență–Cunoaștere decât renunțând la ideea pe care o avem despre noi înșine. Numai când eliberezi total și instantaneu inima, corpul, spiritul, așa cum un trapezist se desprinde de bară..., numai atunci poți să fii înhățat de mâinile purtătorului care te așteaptă. În acea clipă nu mai simțim nevoia să justificăm experiența noastră cu privire la judecata analitică. Întreaga viață este prezentă și conținută în fiecare creatură, deschizând, potrivit gamei multiplicată la infinit, posibilități de acțiune pentru ceea ce este mai bun și ceea ce este mai rău.

Resimțim Existența ca Esență a tuturor vieților particulare. În ea se condensează „clipele trăite ale timpului". Ea este Unică, mereu prezentă, exprimându-se printr-o fărâmă de expresie, așa cum curentul electric indivizibil se va manifesta printr-o lumină albă, albastră, galbenă, roșie sau verde, în funcție de culoarea becurilor... Realul este curentul invizibil în afara efectelor sale. Incandescența din bec este numai reflexul... imaginii.

Această Conștiență ESTE Aici și Acum. În ea iluziile mentalului nostru turbulent se dizolvă. Corpul este liniștit, vorbirea (monologul interior care, altfel, nu încetează niciodată) tace, gândirea este alertă și lucidă. Domnește o stare de Atenție conștientă și dinamică. *O Atenție fără intenție.*

Așa că, vă rog, fixați această clipă care este esențialmente o senzație de intensitate și de luminozitate. Această clipă, în afara timpului, aparține de acum înainte vieții trăite personal și nu se va mai șterge.

De *aprecierea* pe care o veți da acestei clipe va depinde *întoarcerea* clipelor asemănătoare, frecvența și acuitatea lor. Așa se va înscrie în intimitatea dumneavoastră cea mai profundă o memorie a Vieții Trăite de Existență care rămâne pentru totdeauna. Eliberată de psihismul turbulent, o activitate armonioasă a tuturor funcțiilor biologice își va face apariția, ceea ce reprezintă un important factor de sănătate.

Cunoașterea este un proces viu care cuprinde diferite modalități de expresie. Or, noi o cunoaștem numai pe aceea care ne este oferită de activitatea noastră intelectuală..., ceea ce este insuficient. Știm, de exemplu, ce reprezintă o bucată de pâine. Putem s-o vedem, s-o atingem, s-o mirosim, adică să avem o apreciere exterioară. Și totuși, cea dintâi calitate a acesteia, de a fi în mod esențial hrană pentru organismul nostru, nu va fi utilizată atâta vreme cât noi n-o vom mânca, digera, asimila. În acest moment, făina, apa și sarea, care rămân componentele ei, vor face parte integrantă din sângele nostru, și, prin el, chiar din celulele noastre. Această pâine „transformată" în energie participă la Energia–Viață–Conștiență, care permite mișcările, gândurile, sentimentele noastre. Cu cât gradul de cunoaștere crește în complexitate, în subtilitate, cu atât mai mult substanțele care au participat se ridică pe scara inteligenței cosmice...

Un om lipsit de hrană poate din ce în ce mai puțin să gândească, să acționeze, să fie conștient. Cu toate acestea, prea multă hrană ar avea un efect asemănător, deși e mult diferit ca modalitate de expresie. Există deci un punct de echilibru care ar fi proporția substanțelor necesare. Peste tot apare o lege a armoniei indispensabile exprimării Vieții, sub toate modalitățile de expresie ale multiplicității sale.

În clipa în care scriu aceste rânduri, O ȘTIU, O SIMT, O VĂD. Întregul meu corp participă la această evidență; inteligența mea cerebrală îmi împrumută

numai cuvintele pentru a o exprima. Dar această „senzație" de nedescris se va atenua, se va șterge, și nu va mai rămâne decât amintirea ce va aparține memoriei mele din viața trăită, ceea ce este deja enorm. Aceasta este de altfel și ceea ce îmi permite să fac diferența între cele două stări ale cunoașterii.

Această clipă în afara timpului nu conține nici distanță, nici durată. Este o „strălucire", izvorul a tot ceea ce este creat. Nu am nici o putere asupra prezenței sau absenței ei. Știu totuși că fără munca de căutare a Cunoașterii de sine pe care o întreprind de cincizeci de ani n-aș fi cunoscut aceste străluciri fulgurante care să construiască o PUNTE de ÎNȚELEGERE între cele două lumi ale omului: Atemporalul și Temporalul.

Dar trebuie bine înțeles că această punte este *verticală*. Relația cu Atemporalul este verticală, în timp ce relațiile cu evenimentele care țes existențele noastre se desfășoară în temporalul orizontal.

Ceea ce numesc „viața în viața «mea»"[1] este captarea conștienței fulgurante ce *taie* vertical timpul existenței mele și îi deschide brusc o poartă spre „necunoscut"!

În timpul unei conferințe un auditor mi-a pus cu multă insistență o întrebare:

— Care este pentru dumneavoastră importanța vieții Omului?

Am resimțit în mine un fel de explozie a întregului meu demers intelectual și spiritual. Limitele inteligenței mele raționale de care mă izbeam în mod obișnuit dispăruseră, făcându-mă și pe mine să dispar ca entitate personală. Nu mai exista decât o singură „cunoaștere" a celui care era întrebat și care răspundea:

— Omul există pentru că în el germinează și se dezvoltă al șaptelea simț: simțul lui A EXISTA, manifestare firească a Vieții. El este independent de spațiu și timp. Este organul percepției directe care cunoaște fără a verbaliza. Este PREZENȚA în om.

Într-un limbaj alchimist, el poate fi asimilat „razei de foc" fără de care Marea Operă nu s-ar putea realiza.

Nu m-am gândit niciodată la acest termen: „al șaptelea simț". El s-a impus în mine, fără nici o îndoială. Este sensul trezirii din interior, și munca asupra propriei persoane este o suită de treziri. Când copilul *recunoaște* pentru *prima dată* chipul mamei și orice obiect aparținând vecinătății lui familiare, el l-a văzut deja de nenumărate ori înainte să fie conștient...

Constat evidența că trupul meu (această masă de carne, oase, nervi și sânge) „poate" SĂ TRĂIASCĂ la un alt nivel, simultan cu nivelul obișnuit.

[1] *La Conscience d'Être, ici et maintenant*, Éditions Arista, prefață de Daniel Jeandet.

Poate fi prezent până în celulele lui. Atunci mediul înconjurător nu se mai află în fața mea și nu-l mai privesc așa cum privesc un film pe un ecran. Sunt integrată prin însăși viața celulelor mele, care nu pot fi separate... Cimentul lor?... este energia Viață–Conștiență care le menține în viață.... Nu am nici început nici sfârșit. Exist, și asta e tot. Nu se mai pune nici o întrebare. Pentru ce, când, cum au dispărut. Corpul s-a spiritualizat. Pentru o clipă EXISTENȚA devine carne.

Această percepție nouă trebuie nutrită cu singura hrană care-i convine: *Atenția*. Atenția noastră obișnuită este statică. Cea despre care vorbesc este dinamică și creatoare. Ea transformă corpul nostru în receptor, emițător, acumulator de energie. Ceea ce el este deja, dar numai potențial. Prin ea, virtualul devine actual. Este un alt mod de A EXISTA și aici și acum, în mijlocul insesizabilei mișcări a clipelor timpului.

Dar ce este această conștiență–inteligență? Ce dimesniuni, ce greutate, ce măsuri are? Desigur, dacă omul este victima unui accident și o parte a neuronilor săi este afectată, această minune o să dispară. Căci numai în om poate lucra astfel pe acest pământ. Dacă am lua corzile violoncelului lui Rostopovici..., ce s-ar întâmpla cu el?... Dacă pe cercetătorii noștri i-am lipsi de laboratoare..., pe astronauții noștri de telescoape... nu le-am distruge astfel *capacitatea lor funcțională* de cercetare, ci numai posibilitatea de exprimare.

Ei bine, dacă această capacitate de cercetare dusă din exterior, adică asupra materiei, se întoarce în mod *voluntar* și *conștient* spre interiorul ei însăși, urcând până la apariția gândirii — eu însămi ajungând până la nașterea „senzației de a exista", fără NIMIC altceva, fără imagine, fără gândire, fără cuvânt... — un univers se prăbușește: cel pe care l-am construit zi de zi, și care ne ascundea Realitatea, aceasta fiind: VIAȚĂ–CONȘTIENȚĂ–CUNOAȘTERE.

Să ne amintim: „Dacă nu veți deveni la fel ca micul copil nu veți putea intra în Regat."

Material nimic nu va fi schimbat: munții vor rămâne munți, trandafirii vor răspândi mereu parfumul lor și păsările vor zbura pe cer, dar „viziunea" omului despre om se va sfărâma în cioburi. El se va „vedea". Își va cunoaște originea. Va înțelege rolul și locul vieții sale de om în Marele Organism universal. Va putea atunci să și-l asume, acceptându-l în mod conștient. Nimic nu va părea schimbat în aparență și cu toate astea totul va fi diferit.

În omul treaz, energia Vieții monopolizate din eul psihologic și exprimată prin frică, violență, gelozie, angoasă, invidie etc. va fi eliberată de aceste forme oarbe și destructive. Ea se va re[illegible]toarce de la sine la sursă, de unde

va radia, în sfârșit trezită, unind interiorul și exteriorul într-o singură unitate de expresie.

Sunt întru totul de acord cu profesorul Karfried von Dürckheim[1], cu care discut îndelung la el acasă, la Todtmoos-Rütte, în Pădurea Neagră. Profesorul afirmă: „Alături de știința exactă, există o altă formă de știință pe care am putea-o numi știința «omului în ghilimele», o știință în care cunoașterea depinde de *maturitatea* celui ce aspiră la cunoaștere, făcându-l să acceadă la o nouă dimensiune a conștienței".

Concluzia este că: „Omul timpului nostru vrea să cunoască, să poată, să vadă, dar nu se mai gândește să Existe".

În prezența ei, înțeleg, încercând-o, că există o artă de a trăi pe care puțini ajung s-o cunoască, căci o confundă cu arta de a exista în limitele scurtei noastre vieți personale. Această întâlnire a fost pentru mine un imens privilegiu, o călătorie de neuitat în doi pe drumul întoarcerii la sursa Existenței.

Al șaptelea simț trebuie să fie *trezit* în timpul vieții corpului, care este într-un fel matricea lui, așa cum omida este matricea fluturelui.

Înainte de trezire, acest simț este sursa tuturor manifestărilor și percepțiilor noastre. El este originea Universului nostru cotidian, dar *noi nu suntem conștienți de acest lucru*. Intelectul nostru ne focalizează energia–viața–conștiența în profitul specualțiilor lui și în detrimentul sensibilității noastre profunde, de care, uneori, se detașează în totalitate.

Trebuie să reînvățăm „a simți, a încerca". Toate manifestările noastre trebuie să fie „dublate" de un conținut interior „resimțit". Aceasta înseamnă să adăugăm o nouă dimensiune vieții noastre trăite. Nu vorbesc aici de un grad superior de senzorialitate, ci de un *alt* nivel al modului de viață.

Când mă „dezlipesc" de calculatorul cerebral al eului meu psihologic și mă „resimt" în globalitatea corpului meu, întrebarea „Cine sunt eu?" se reduce singură la „Sunt eu?" Și dacă-i dau întreaga putere intelectuală, emoțională și organică, în mod simultan, într-un cuvânt, dacă eu O TRĂIESC, ea îmi răspunde că dintotdeauna îl conține pe EU SUNT. Trebuie să trăiești ASTA fără să pronunți cuvintele. Trebuie să „guști" sensul, mirosul, să-i respiri parfumul, „resimțind" atingerea interioară... Din respectul față de această descoperire va decurge trezirea simțurilor dumneavoastră interioare, subdezvoltate, căci ele nu primesc deloc sau prea puțin din hrana ce le convine: ATENȚIA.

[1] Karlfried von Dürckheim, *Le Hara, centre vital de l'homme, Méditer*, Éditions Le Courrier du Livre.

În mod obișnuit, ele sunt înghițite de senzorialitatea noastră, care le proiectează în exterior pentru a ne construi vecinătatea.

Să învățăm „gestul" ce trebuie făcut spre izvorul de unde țâșnește întreaga noastră viață, gestul care „o împarte", și să fim punctul de echilibru între cele două curente. Toate Tradițiile, Religiile, Învățăturile, toate ascezele nu vizează decât, sub forme diferite, acest unic scop. Nici o tehnică, nici un sistem nu o să vă învețe acest lucru. Dimpotrivă, vă veți trezi zăvorâți... Cu toate acestea, faptul de a te informa..., de a citi, de a-ți auzi strămoșii în timpul căutării va fi un mare ajutor pe drumul îndelungatei răbdări, căci toate aceste demersuri îți vor hrăni focul dorinței. Dar numai tu *singur* deții cheia în profunzimea interiorității tale. Vei primi pe măsura a ceea ce vei da...

Singura evoluție care poate avea loc astăzi este aceea a conștienței. Cea a formelor care o conțin s-a stabilizat deja de mult timp. Știința a făcut progrese imense în toate domeniile și, dacă ne referim la cunoștințele din biologie, adică la nivelul „viului", progresul acesta este prodigios. Acest lucru este rodul inteligenței cercetătorilor, al acelora care au elaborat, au conceput puternice mecanisme de investigații și al acelora care le utilizează. Este deci „conștiența-inteligență" a acestor oameni.

Pe acest drum, fiecare prag trebuie trecut la timpul său. Nici unul nu poate fi sărit. Există un abis între fiecare dintre ele (sunt situate pe o linie verticală) și nu există ascensor...

Totuși aceste energii există în noi, cei care suntem locul lor de întâlnire, de contact, de reacție cu toate consecințele pe care acest lucru le implică.

Pe scara umană suntem asemenea ciclotronului din Geneva unde se înfruntă energii de o intensitate fantastică într-un vid integral. Trebuie să învățăm să ne vidăm noi înșine de reacțiile emotive, de construcțiile mentale imaginare, dacă vrem să simțim în cele mai intime fibre palpitația de nedefinit a Ființei din care suntem o celulă.

Pentru a încerca să coborâm în profunzimile biologice ale Ființei noastre la fel ca plonjorii submarini, trebuie să facem o „ucenicie". Trebuie să imaginăm *noi înșine* aparatele de scufundat înainte de a ne aventura în marile adâncuri, la limita evidenței.

Reflecția, meditația, ruga, contemplarea sunt, în această ordine, diferitele salopete submarine indispensabile reîmbrăcării.

Îl citez aici pe Aurobindo: „Căci vrem o cunoaștere care unește..., cunoașterea care divide este întotdeauna o înțelepciune parțială, bună numai pentru scopuri practice. Cunoașterea care unește este adevărata cunoaștere".

Clipa în care omul ca ființă particulară înțelege într-o străfulgerare că ESTE UNIVERSAL reprezintă clipa întoarcerii, a „conversiei" în conștienta

sa. Forma fizică locuită de Ființă a devenit conștientă și această acțiune fără actor insuflă o modalitate de inteligență necunoscută.

În mod obișnuit, concretul este accesibil prin simțurile noastre și îl exprimă în mod rațional. Este mai greu să traduci experiența interioară, care va rămâne mereu discutabilă pentru unii, pentru că ea nu poate aduce dovezi tangibile, singurele acceptate de știință. Și, într-un oarecare sens, are dreptate să se opună, căci aceasta ar fi calea deschisă tuturor fantasmelor...

Convinsă de acest pericol, nu cer nimănui să mă creadă, știu prea bine câte asemenea afirmații mi se păruseră inacceptabile dacă n-aș fi trăit eu însămi aceste experiențe. Dar tocmai pentru că le-am trăit, trebuie să le comunic, nu am dreptul să le păstrez pentru mine. Cine va voi, le va accepta sau dacă nu se va debarasa de ele...

Într-o stare de totală neutralitate emoțională și mentală, impulsul vine direct de la conștiență, și corpul cunoaște ciudata exuberanță de a fi „locuit" de o Prezență ce nu poate fi exprimată, de o percepție ce nu poate fi definită în cuvinte a Vieții care se recunoaște și Îi vorbește vorbindu-*și*.

Viața noastră comună acționează simultan în toți, dar este primită *în mod conștient* numai de un mic număr de aparate umane. De acelea care sunt „deschise" la apropierea ei. Mari curente de energie traversează oamenii, fără ca ei să fie conștienți de acest lucru. Este încă foarte întuneric în lumea interioară umană...

Aș vrea să remarc un lucru foarte important.

Comunicăm prin vorbire și prin scris, adică prin cuvinte. Un cuvânt este un sunet sau un semn având o semnificație proprie. Și unul și celălalt aparțin domeniului senzorial și mental. Dar, și aici se plasează observația mea, cuvântul rostit sau scris „poate" fi purtătorul unei încărcături energetice care îi adaugă capacitatea de a atinge direct auditorul sau lectorul „deschis la ascultarea interioară".

În măsura în care cel ce îl pronunță sau îl scrie se află el însuși într-o stare de totală neutralitate emoțională sau mentală, se poate stabili un „contact" cu auditorul sau lectorul. Și atunci când curentul trece, becul luminează...

Aici zace secretul ecoului în intimitatea profundă a Ființei.

Când Prezența conștientă este acolo, corpul exprimă acest lucru. S-o lăsăm să curgă în noi fără s-o oprim nicăieri. Astfel va fi armonizată participarea noastră la cele două lumi ale Omului: temporalul, unde se naște și unde moare, și atemporalul, lumea Ființei infinite, nelimitate, care, rând pe rând, ne emană și ne aspiră în suflul respirației ei cosmice.

Tot ce am scris, tot ce am spus la conferințe sau emisiuni radio nu viza și nu vizează decât un singur scop: a pregăti Aici și Acum, în corpul care ne este dezvăluit, ecloziunea și creșterea seminței Ființei care se află în adâncul fiecărei creaturi umane. Ea aparține acestui „polen" al sufletului

care s-a întărit traversând vicisitudinile existenței fiecăruia dintre noi și ar apărea ca o necesitate a Ființei în gestație. Ea este acest al șaptelea simț, al cărui nume mi se impune atât de evident.

În tăcerea interioară se petrece misterul trezirii Vieții la Conștiența universală, la fel cum în uterul unei femei ovulul trăiește clipa crucială a fecundării. Așa se deschide urechea interioară eliberând auzul Conștienței Inimii. (Inima în sensul de Centru al sentimentului și nu de inimă-organ.)

Să nu gândești..., să încerci... să EXIȘTI.

Nu vă înșelați. Nu e vorba de nici un extaz, de nici o transă..., numai de o intensitate-instantanee a Conștienței care este Dragoste... nu o conștiență de sine..., CONȘTIENȚA ÎN SINE.

E vorba de o impresie ce nu poate fi exprimată la nivelul formulării verbale. Ochiul nu poate s-o prindă, urechea nu poate s-o audă, creierul nu poate s-o înțeleagă. Numai o dispoziție atentă a întregii Ființe poate să o primească și să o asimileze în secretul Ființei sale.

O legendă citată de Vivekananda în secolul trecut murmură în memoria mea[1]:

> „Pe același arbore se află două păsări, una se cațără sus de tot, alta stă jos între ramuri. Cea care se află sus este calmă și tăcută, strălucind într-un minunat penaj cu reflexe aurite. Cea de jos mănâncă rând pe rând fructele în culori strălucitoare, fie amare, fie dulci. Ea sare din creangă în creangă, când fericită, când nefericită. Atunci când gustă un fruct deosebit de amar este foarte deziluzionată, în mod inconștient, își ridică privirea spre vârful copacului, unde pasărea cea strălucitoare nu se mișcă, nu mănâncă, dar este pe deplin senină. Pasărea de jos invidiază această pace, dar începe din nou să mănânce fructe și uită de pasărea din vârf până în ziua în care un fruct într-adevăr foarte amar o aruncă într-o stare de disperare. Atunci ea își ridică din nou ochii și, cu un efort, ajunge foarte aproape de magnifica pasăre. Reflexele de aur ale penajului acesteia o învăluie și pe ea într-un val de lumină, o pătrund și o dizolvă într-o ceață diafană. Se simte topindu-se și dispărând... Întotdeauna a existat o singură pasăre, cea de jos nu a fost decât o reflectare, visul celei de sus. Fructele dulci și amare pe care le-a mâncat, bucuriile și necazurile pe care le-a trăit rând pe rând nu au fost decât zadarnice himere. Singura pasăre adevărată se află mereu acolo, în vârful arborelui Vieții, calmă și tăcută. Ea este Sufletul uman dincolo de fericiri și supărări".

[1] Swami Vivekananda, *Les Yogas pratiques*, traducere de Jean Herbert, Éditions Albin Michel.

NU ȘTIU CE SUNT, DAR ȘTIU CĂ „SUNT"

„Arta de a trăi este cea mai mare artă."

KRISHNAMURTI

Ani în șir, vacanțele noastre petrecute mereu fără a avea un plan precis, un orar fix, aproape fără vreun itinerar, adică după bunul plac al fanteziei și întâmplării, au fost pentru mine o sursă prețioasă care m-a învățat că, dacă plăcerile pe care mi le oferă viața sunt fragile și prețioase, ele cer să fie respectate și, când sunt însoțite de tandrețe și seriozitate, aceste vacanțe compun o minunată carte în imagini.

În mod obișnuit, călătorim la suprafața lumii. Ne plimbăm în lungul lucrurilor, mângâindu-le cu privirea, și afirmăm că aceasta este lumea, fără să fim atenți că, de fapt, confundăm lucrurile cu proiecția lor în oglinda ochilor noștri.

Cunoașterea are loc în interiorul nostru, acolo unde toate curentele Universului se împletesc într-o rețea vie. Suntem asemenea aparatelor de radio pe care mulți ani nu le-am folosit decât pe unde lungi, neștiind că există și altele. Cu o oarecare complexitate de organizare a elementelor în interiorul acestor receptoare miniaturizate, a fost posibil să prindem (prin modulări de frecvență) emisiunile Cultura franceză, Muzica franceză și să ne impregnăm de ele.

Astăzi știm, fără să ne mai minunăm, de altfel, că putem să utilizăm și undele scurte, ultrascurte, radarul etc. Adesea este suficient un „recentraj" minim, o mișcare pe claviatură ca să le captezi.

Spiritul uman care a fost capabil să conceapă aceste aparate nu a făcut decât să reproducă în mod artificial o *funcție potențială*: să comunice cu alte niveluri ale Vieții–Conștiență–Cunoaștere, să primească „emisiunile" lor, să se întâlnească cu limbajul lor, pentru a le traduce prin intelect.

Am în fața mea Viața atotputernică și văd că pentru a o încerca ea implică o nouă atitudine, fizică și mentală în același timp. Numai relaxarea musculară nu e suficientă; ea nu angajează „eul" meu profund.

Văd ce se va întâmpla și las viața să mă pătrundă până în celule, fără să-i opun cea mai mică rezistență din partea neînsemnatei mele persoane umile: ea mă face să pătrund fără dificultate într-un univers pe care nu trebuie să-l interpretez în termeni de interioritate–exterioritate, mai ales în sensul unei întâlniri cu mine însămi și cu toate nenumăratele eu-însămi, care sunt ceilalți.

Atunci viața, nemaiîntâlnind obstacole, umple totul, toate lucrurile, și „mă deschide" în lumea „timpurilor noi".

Nu e vorba de credință, credința e mentală și nu poate transforma nivelul privirii îndreptat în mod obișnuit către exterior în „vedere pătrunzătoare", rod al ascezei la tibetani. Fiecare clipă este o ușă pe care trebuie s-o împingi. Dar mai trebuie să descoperi în ce sens se deschide.

Aici, în acest corp și în psihismul lui, în mijlocul încercărilor provocate de izbiturile conștienței, omul poate să se trezească la cel de-al șaptelea simț. În propriul corp, el trebuie să încerce o depășire în infinit a FIINȚEI sale.

Ne aflăm cu toții în FIINȚĂ și în energia ei, care este DRAGOSTE. „Iubiți-vă unii pe alții", sensul adânc al acestor cuvinte spuse și repetate de milioane de ori, de milioane de guri, de două milioane de ani își găsește întreaga amploare. Ea rămânea ascunsă, acoperită de straturile succesive de imagini mentale pe care le-a trezit și care au transformat-o în morală convențională, golind-o de substanța ei și de dinamismul creator.

Pretutindeni aceste cuvinte traduc un adevăr covârșitor. Fabuloasa energie creatoare a FIINȚEI! Cuvântul DRAGOSTE este sigla care îl desemnează, la fel cum $E=Mc^2$ definește energia nucleară pe care omul a reușit s-o elibereze, prin sfărâmarea nucleului din atom.

Ni se oferă asigurarea liberei circulații a energiei Dragoste–Viață–Conștiență între „celulele-oameni", lăsând-o să ne înglobeze într-un corp mai mare pe scara planetei, în care suntem cu toții EL, cu toții UNU.

Unitatea ESTE funcția creatoare. Dispersia și înmulțirea se află în ceea ce se manifestă, în formele temporale, care împart timpul în ani, ore, minute, secunde etc. Să ne lăsăm cuprinși de tăcere, sursă interioară a intuiției.

Să ascultăm ... atenți și lucizi!

Al șaptelea simț, simțul FIINȚEI, este „decodorul Verbului-Intuiție".

Ne petrecem toată viața înconjurați de miracole, fără să le recunoaștem, atât par de firești. Îmi vine în minte un exemplu în acest sens:

Vinul, pe care-l apreciem cu toții, este MAI MULT decât sucul strugurelui. De la acesta el păstrează gustul, dar își „încorporează" o calitate de

natură diferită, care are capacitatea să acționeze asupra neuronilor din creier, să le modifice activitatea și, urmând nivelul acestei uluitoare capacități, să-i fie benefic sau nefast.

Mereu și pretutindeni, o ordine transcendentă apare la toate nivelurile de creație. O ordine care rezultă dintr-un echilibru fizic și psihologic: nici mai mult... nici mai puțin. Adevărul este mereu acest fir întins între două prăpastii. Suntem eternii dansatori pe sârmă, pentru că omul este humusul unde germinează Conștiența.

În acest an, 1989, când criza economică te obligă constant să-ți asumi îndatoriri precise privind viața materială, pe care viitorul pare să o distrugă, iar violența să o înconjoare din toate părțile, să consacri o carte încercării de a actualiza în om un nivel de energie necunoscută e ca și cum ai releva cea mai extravagantă utopie. Cu toate acestea, niciodată n-a fost mai urgent să ne trezim din somnul nostru de nestăvilit, să facem bilanțul a ceea ce numim Viață, să începem să ascultăm în noi Apelul FIINȚEI care răsună în centrul profunzimii noastre.

O adevărată revoluție trebuie să se înfăptuiască privind originea sensului existenței noastre. În locul acestei poveri de incoerență, conflicte de toate felurile, vârtejuri de anxietate și imagini sterile, vom vedea țâșnind o forță puternică și calmă, acționând chiar în corpul și inima omului...; miracolul se produce în spațiul-timp „explodat", unde nu mai există eu și tu, întrucât cu toții suntem EU. Și acest EU se exprimă direct, prin intermediul corpului, în gestul spontan care transformă pumnul închis într-o mână întinsă...

Eliberați de orice sentimentalism, vedem apărând timid la orizont primele licăriri ale zorilor libertății..., o secundă din această pace șterge ani de luptă și de amărăciune.

„Întoarce-ți fără răgaz privirea spre-năuntru,
Acolo se află miezul
de care nici o inimă nobilă nu se poate îndoi.
Nici o greșeală nu e posibilă,
căci propria conștiință
luminează de acum viața ta de fiecare zi..."

Goethe, *Testament*

„Să plantezi flori ca să atragi fluturii, să îngrămădești stânci ca să aduni norii, să sădești pini ca să bată vântul, bananieri ca să vină ploaia, sălcii ca să sosească greierii.

A citi cărți cât ești tânăr e ca și cum ai privi luna printr-o crăpătură. A citi cărți la maturitate e ca și cum ai privi luna dintr-o curte. A citi cărți la bătrânețe e ca și cum ai privi luna de pe o terasă. Și asta pentru că profitul pe care îl ai citind se schimbă în funcție de profunzimea propriei experiențe."

Chang CH'AO[1]

Îmi plac aceste maxime chinezești care ne îndeamnă să ne bucurăm cu simplitate de natură, lăsând fiecare lucru la locul său. Gustul lor în privința frumuseții este acela al lipsei de regulă, al nonaranjamentului, ceea ce sugerează ritmul și mișcarea. Ei consideră că natura penetrează viețile noastre ca un tot. Ea este în totalitate sunet, culoare, formă, umor, atmosferă și om, considerat artist al Vieții.

O plăcere neprețuită mi se oferă de fiecare dată când întreprind ceea ce numesc o „călătorie prin lucruri". Nu e nici o diferență între a te plimba peste mări și continente și a te plimba singur pe poteca de la marginea câmpiei. Misterul poate să existe atât într-un simplu tufiș de mure, cât și în măreția maiestuoasă a unui oraș îndepărtat, fără nume.

Secretul vieții se află peste tot, în firul de iarbă ce tremură în bătaia vântului, dar și în scânteierea îndepărtatei stele.

Este relativ ușor să acumulezi informație în memorie, iar unii posedă atât de multă încât li se spune eruditi. Ei pot să ne vorbească despre un număr impresionant de subiecte, atât de plin este spiritul lor cu date și nume. Dar nu aceasta este adevărata cunoaștere. Informația trebuie asociată cu un oarecare discernământ pentru a câștiga profunzimea și independența de a raționa, refuzând să se lase impresionată de una sau alta dintre tendințele filosofice, literare sau artistice „la modă", create de nume mari.

[1] *Yumengying*, „Les ombres du rêve", sec. XVII.

În toate epocile de civilizație redescoperim și studiem spiritul uman, în întregul său; și spiritul uman înseamnă voi, eu, noi... Știința ne spune că omul există de mai bine de două milioane de ani și că agricultura a apărut numai în urmă cu 15 sau 16 milioane de ani. În acest interval viața creatoare a rodat, a nuanțat, a amplificat complexul biologic pe care îl reprezenta, pentru a-l experimenta, în cele din urmă, ca mijloc de expresie.

Astfel există omul, această creatură unică în felul ei, care gândește și vorbește, care poate lua o atitudine în privința a ceea ce-l înconjoară, în timp ce toate celelalte vietăți sunt incapabile s-o facă. El încearcă să descopere secretele Creației, pune întrebări Universului printr-o căutare științifică, religioasă, filosofică sau artistică.

Expun aici multe gânduri spuse și scrise, atât în Occident, cât și în Orient, de gânditori ai unor culturi foarte diferite, dintre care unele pot să pară banale. Dar le-am asimilat zi de zi, au devenit ale mele și fac parte din mine însămi, până în adâncul ființei mele, prezențe de neclintit ale sentimentului meu de uimire în fața Universului și a Vieții.

Ele sunt în mare parte responsabile de nevoia, ce nu poate fi reprimată, de a înțelege ceea ce rămâne ultima necesitate a căutării mele. Am urmărit-o, desigur, rațional, dar, în aceeași măsură, proporțional și cu trupul meu, prin impresiile pe care le primește, prin senzațiile care se nasc în el, prin toată această parte biologică a vieții care îl însuflețește. Orice fericire umană este senzuală, adică de origine senzorială. Spiritul nu poate cunoaște fericirea într-un corp bolnav. Nu există moralitate sau imoralitate în faptul de a atinge, a vedea, a auzi, a mirosi. La originea tuturor se află concretul existenței. Ne iubim vreodată copilul numai cu spiritul, fără să nu-l iubim cu toate celulele noastre? Când, brusc, ne temem că acesta va fi în pericol, corpul nostru nu este oare alertat instantaneu, înainte de apariția exprimării verbale?

Acestea sunt lucruri foarte simple, de care nu ținem cont suficient, ocupați cum suntem cu atâtea speculații abastracte. Uităm astfel blândețea aerului de dimineață ce mângâie pielea, prospețimea apei limpezi dintr-un izvor întâlnit într-o zi caldă de vară, miresmele amărui sau dulcege aduse de vânt, sunetul unui clopot îndepărtat, surâsul ființei pe care o iubim..., toate aceste momente în care spiritul, inima și sensurile sunt indestructibil legate.

Când un om iubește cu adevărat natura, el nu poate fi crud cu semenii săi, căci bunătatea este un lucru firesc, care nu pretinde nici o explicație. Ea este semnul unei adevărate sănătăți morale și mentale și nu al unei convingeri intelectuale susținută de argumente.

Din an în an, traversând cețurile existenței, viața va reîncepe de-a lungul visului meu trezit, înlăturând bariera cleioasă a anilor de uitare. Speranța, mereu prezentă, la fel ca bunătatea, este un lucru firesc.

Am învățat, puțin câte puțin, valoarea deosebită a contactului direct și imediat cu natura și cu oamenii legați de ea. Acest contact îmi produce o impresie-substanță care îmi modifică ritmul organismului, și, în primul rând, respirația.

Să nu cerem sinelui psihologic să aprofundeze fenomenul extraordinar care ne-a dat Viață și ne menține vii. Ar fi ca și cum am cere unor orbi din naștere să-ți vorbească despre culori. De câte ori nu m-am surprins „scăldându-mă într-o altă respirație", mai vastă, mai imensă, care mă pătrundea și mă includea și de care mă puteam folosi în mod constant. Dar când această „senzație", pe care n-o pot exprima în cuvinte, nu era prezentă, ideea propriu-zisă nici nu-mi trecea prin minte.

A sosit și un moment în care „ceva" vorbește în mine și prin mine și nu greșește niciodată. Nu știu ce voi spune, mă aud vorbind. Nu știu ce trebuie să fac, dar într-o clipă știu ce nu trebuie să fac. Trăiesc din plin impresia nouă și atotputernică că sunt „altceva" decât neînsemnata mea persoană ternă și neîndemânatică.

Să învățăm să respirăm infinitul în finitul corpului nostru. Să intre în noi o dată cu respirația, prin nări, prin toți porii pielii. Să ne trezească puterea de a înțelege, această ureche interioară aflată în adâncul pieptului, și să ne lumineze cu lumina ei nemuritoare.

Puțin câte puțin, în comportamentul meu s-a produs o transformare, rezultat concret al muncii mele în afara și, în același timp, în interiorul corpului, datorită observațiilor pe care le-am menționat deja și a lucidității câștigate pe parcursul vieții de zi cu zi. Mă regăsesc astăzi, simultan, aceeași și o „alta", mai conștientă, posedând în ființa mea certitudini inexprimabile. În fața mea drumul continuă la infinit în strălucirea unei noi dimineți.

„Îi e de ajuns Adevărului să apară o singură dată, într-un singur spirit, pentru ca nimic să nu-l mai poată împiedica vreodată să invadeze totul."

Pierre TEILHARD DE CHARDIN

Când încetez, timp de câteva secunde, să încerc ceva, să am un proiect, un gând, mă simt spontan învăluită în căldura și lumina unei mai vaste dimensiuni a Vieții care mă pătrunde și mă ocrotește. Este o Prezență imensă ca Oceanul, iar persoana mea banală este un mic val de suprafață.

Nu scriu aceste cuvinte pentru gândirea rațională a celor care vor dori să le aprofundeze. Le cer să le primească în spațiul lor interior, acolo unde vor trezi un ecou, în insondabila profunzime în care persoana nu mai este implicată.

Intelectul li se va părea o funcție care codifică, clasează, elaborează teorii, sisteme etc. și ceea ce „simte" această semnificație fără cuvinte, ceea ce ACEASTA „încearcă" nu se poate exprima. Este o libertate fără margini, vibrantă, prin care eu gândesc, simt, acționez. Universul care ne înconjoară conține o pluralitate de dimensiuni pe care aparatul nostru senzorial nu ne permite să le percepem. Ne lipsește acest al șaptelea simț căruia îi consacru esența acestei cărți, după ce i-am consacrat esența vieții mele, într-o căutare îndârjită și o perseverență ce nu se va sfârși decât o dată cu mine.

Trebuie să înțelegi că poți fi foarte inteligent, foarte cultivat, dar să ignori totuși cel mai infim contact cu FIINȚA, care se află în sinele tău. Doar tăcerea interioară o poate revela, lucru foarte firesc, deoarece, conștient sau nu, ea face să țâșnească inspirația. Semnificiația lucrurilor, înainte de a fi enunțate, aparține spațiului mental, comun tuturor. Nu există o evoluție a FIINȚEI în sine. Ea ESTE în totalitate. Dar există o „manifestare mai completă, mai evidentă la fiecare etapă a Vieții în mecanismul său: persoana umană.

Nu exprim în aceste rânduri o deducție, o concluzie trasă dintr-o analiză a faptelor. Expun în mod firesc „trăitul" unor anumite clipe care scapă desfășurării lineare a timpului și care, paradoxal, îmi relevă aici, pe pământ, importanța și imensa valoare a vieții cotidiene.

Suntem mișcați de două curente de energie, cu direcții opuse, care se întâlnesc în noi. Unul ne împinge de jos în sus. Celălalt ne trage înspre el, de sus. Unul vine dinspre pământ, celălalt, din cer. Sub tocul meu aceste cuvinte, pământ și cer, evocă o realitate vibrantă, esențialmente mișcătoare, și, cu ea, cu vibrația ei fundamentală, putem descoperi relația noastră vitală originală.

Când un copil vine pe lume, el nu este încă „născut". Trupușorul lui e cald, inima îi bate, e fructul pământului. Dar îi lipsește încă ofranda cerului: SUFLUL care îi va da VIAȚĂ. Atunci cele două curente se vor întâlni. Clipa nașterii a reprezentat întotdeauna pentru mine un mister încântător și toată existența nu a fost decât o ucenicie a acestui impuls căruia i se spune VIAȚĂ, în cadrul acestei oglinjoare deformate pe care o numesc „viața mea".

Între pământ, patria corpului meu, și cer, patria spiritului meu, se desfășoară la infinit pluralitatea gândurilor mele și a imaginilor pe care ele le fac să se nască și să moară. Gigantic aglomerat de culori, de sunete, de cuvinte, burduf fabulos al imaginațiilor mele care se înlănțuie și se desfac după bunul plac al ritmului sângelui în artere. Pădure amazoniană a fantasmelor, acoperind cu proliferarea amintirilor sale artera luminoasă a FIINȚEI care călătorește prin ceea ce vedem, auzim, simțim, atingem, de la lutul originilor către eterna țâșnire a VIEȚII.

Omul reprezintă „capacitatea de percepere" și a percepe înseamnă a crea, a da formă la ceea ce este perceput.

Capacitatea de a forma imagini în spiritul nostru, potrivit intensității percepției, nu are efect asupra conștientului nostru, și totuși e vorba aici de o putere imensă: Puterea mentalului. Există un spațiu mental indispensabil manifestării fizice și nedespărțit de aceasta. El acoperă și învăluie spațiul fizic pe care îl pătrunde în mod intim. Amândouă sunt cuprinse într-un spațiu spiritual infinit, izvorul și originea a ceea ce a fost creat.

Aceste spații pot fi înțelese ca mulțimi vibratorii de diferite grade, suprapuse unele peste altele, fără să se amestece mai mult decât undele de lumină, căldură și altele care ne vin de la soare și nu se confundă. Să învățăm să descoperim în noi spațiul de evocare. În mod obișnuit, percepem toate lucrurile plecând de la un punct de observație situat în spatele frunții. În raport cu el, al șaptelea simț este o conștiență mai vastă, care percepe „direct" prin FIINȚA din noi, și această percepție nu face diferență între interior și exterior. Aici se situează miracolul.

Ne simțim imediat atașați, într-un nou spațiu, unei energii necunoscute care ne regenerează, unei forțe care vine din profunzimile insondabile ale FIINȚEI.

Este esențial să se admită că nu ne putem restrânge viziunea asupra lumii numai la perspectivele oferite de analizele noastre intelectuale. Trebuie să stabilim o relație între personalitatea noastră, oricare ar fi ea, și un spațiu necunoscut, care ne conține și ne pătrunde. Un spațiu „nespațial", independent de conștientul nostru uman.

Confuzia de interese a societăților noastre materialiste generează conflicte care amenință toate echilibrele sociale, culturale și religioase, a căror structură o fac să explodeze. Lumea este o gradație a nivelurilor realității. Numai „poziția" noastră pe scară, în clipa în care luăm contact cu unul din aceste niveluri, determină ceea ce e „văzut".

Boala de care suferim este somnul de nestăvilit al atenției care ne menține într-o stare unde „totul ni se întâmplă" fără participarea FIINȚEI din noi. Să învățăm să vedem că orice conflict interior face să apară „în mod irezistibil" evenimente exterioare neplăcute, fie că sunt boli, accidente, eșecuri.

Este indispensabil să stabilești, în sinea ta, o stare interioară în care sensurile și spiritul sunt în armonie. Putem înfrunta astfel viața cu sensibilitatea unui suflet arzător și generos, cu înțelepciunea unui spirit tolerant.

Pentru a reflecta lumina, diamantul trebuie să fie șlefuit. Fiecare dintre noi este un diamant brut, pe care evenimentele, adesea dureroase ale existenței noastre, îl debarasează de roca sterilă și-l șlefuiește, în ciuda rezistențelor pe care le opune. Până în ziua în care vom realiza, într-o strălucire, că nu suntem diamantul cu care ne identificăm, ci numai lumina care se reflectă în el.

Îmi aduc aminte o foarte veche legendă citată de Réne Daumal într-o carte[1] pe care moartea nu i-a permis s-o termine. Am încercat întotdeauna o deosebită simpatie față de acest scriitor care, la fel ca mine, a simțit de foarte tânăr nevoia de a-și dovedi sieși capacitatea omului de a exista în afara corpului. El a făcut, aproape în aceeași perioadă cu încercările mele, experiența fundamentală a separării dintre principiul conștient și corp, asumându-și mari riscuri. A murit la 36 de ani.

Iată foarte frumoasa povestire simbolică scrisă numai la câteva luni înaintea morții, în 1944.

POVESTEA OAMENILOR GĂUNOȘI ȘI A TRANDAFIRULUI AMAR

Oamenii găunoși locuiesc în piatră, unde circulă ca niște goluri călătoare. În gheață, se plimbă ca niște bule în formă de oameni. Dar în aer nu se aventurează, căci vântul i-ar lua cu el.

[1] *Le Mont Analogue*, Éditions Gallimard, 1952.

În piatră au case cu pereți din găuri, iar în gheață, corturi cu pânze din bule de aer. Ziua stau în piatră, iar noaptea circulă prin gheață, unde dansează pe lună plină. Dar nu văd niciodată soarele, căci s-ar sfărâma.

Nu se hrănesc decât cu vid, mănâncă forma cadavrelor, se îmbată cu cuvinte goale, cu toate cuvintele goale pe are le pronunțăm.

Unii afirmă că ei au existat dintotdeauna și vor exista de-a pururi. Alții spun că e vorba de morți. Iar alții spun că fiecare om viu are în munte câte un om găunos, așa cum sabia are teaca ei sau piciorul amprenta sa și că, o dată cu moartea, ei se întâlnesc.

În satul celor O sută de case, trăia bătrânul preot-vrăjitor Kissé și nevasta lui, Hulé-Hulé. Aveau doi fii, doi gemeni care nu se deosebeau prin nimic, și care se numeau Mo și Ho. Chiar mama lor îi confunda. Ca să poată fi recunoscuți, în ziua în care li s-a dat numele, lui Mo i s-a pus un colier care avea o cruciuliță, iar lui Ho, un colier cu un ineluș.

Bătrunul Kissé era îngrijorat, dar păstra tăcerea. Potrivit obiceiului, fiul mai mare trebuia să devină succesor. Dar care era fiul mai mare? Oare avea un fiu mai mare?

La vârsta adolescenței, Mo și Ho erau munteni foarte pricepuți. Li se spunea Passe-partout. Într-o zi tatăl le-a spus: „Aceluia dintre voi care îmi va aduce trandafirul amar îi voi transmite marea înțelepciune".

Trandafirul amar creștea pe vârful celor mai înalte piscuri. Celui care mânca din el îi ardea limba de îndată ce se pregătea să spună o minciună cu glas tare sau în șoaptă. Mai putea să spună minciuni, dar era prevenit. Câțiva au văzut trandafirul amar. El seamănă, după câte povesteau, cu un mare lichen multicolor, sau cu un roi de fluturi. Dar nimeni nu putuse să-l atingă cu mâna, căci la cel mai mic freamăt de teamă de lângă el se speria și intra în stâncă. Or, chiar dacă ți-l doreai, îți era puțin teamă să-l apuci, iar el pe dată se făcea nevăzut.

Despre o acțiune imposibilă sau absurdă se spunea: „cauți să vezi noaptea în plină zi", sau „vrei să luminezi soarele ca să-l vezi mai bine", sau „e ca și cum ai încerca să pui mâna pe trandafirul amar".

Mo și-a luat corzile, securea, ciocanul și cârligele de fier. Soarele l-a găsit la poalele vârfului Străpunge-nori. Uneori ca o șopârlă, alte ori ca un păianjen, el se cățără pe înaltele stânci roșii, între albul zăpezilor și albastrul închis al cerului. Mici norișori ce se mișcă cu rapiditate îl împresoară din când în când, apoi, brusc, îl redau luminii. Și iată că puțin deasupra lui vede trandafirul amar, strălucind în culori ce nu sunt cele șapte culori cunoscute. El își repetă fără încetare descântecul învățat de la taică-său și care apără de frică.

Mai are nevoie de un piton cu un entrier de coardă pentru a încăleca coama curbată a stâncii. Lovește cu ciocanul și mâna i se afundă într-o gaură. În piatră exista o adâncitură. El sfarâmă crusta de rocă și vede că adâncitura are forma unui om: torsul, picioarele, brațele și adânciturile în formă de degete depărate, ca de teamă; și tocmai capul fusese crăpat de lovitura de ciocan.

Un vânt înghețat suflă peste stâncă. Mo a omorât un om găunos. El se înfioară și trandafirul amar intră în stâncă. Mo coboară în sat și îi spune tatălui său:

— Am omorât un om găunos, dar am văzut trandafirul amar. Mâine mă voi duce să-l caut din nou.

Bătrânul Kissé se întunecă. Vedea înaintând în fața sa o procesiune de nenorociri. El spuse:

— Ai grijă în ce privește oamenii găunoși. Vor dori să-și răzbune mortul. Ei nu pot intra în lumea noastră, dar pot veni până la suprafața lucrurilor. Să nu ai încredere în suprafața lucrurilor.

A doua zi în zori, Hulé-Hulé, mama, scoase un strigăt puternic, se ridică și o luă la fugă spre munte. La poalele marelui zid roșu zăceau hainele lui Mo, corzile și medalionul cu cruce. Corpul nu se mai afla acolo.

— Ho, fiul meu! strigă ea, l-au ucis pe fratele tău.

Ho se ridică cu dinții strânși, pielea de pe cap i se încreți. Își luă securea și vru să plece. Tatăl său îi spuse:

— Ascultă-mă mai întâi. Iată ce trebuie să faci. Oamenii găunoși l-au luat pe fratele tău. L-au transformat într-un om găunos. El va încerca să scape din mâinile lor. Va merge să caute lumină la îngrămădirea de ghețuri de la Ghețarul limpede. Puneți la gât medalionul lui și al tău. Îndreaptă-te spre el și lovește-l în cap. Intră în forma corpului său și Mo va reveni printre noi. Să nu-ți fie teamă să ucizi un mort.

Ho privi cu multă atenție în gheața albăstrie a Ghețarului limpede. E de vină oare jocul de lumini, ochii care i se tulbură sau vede într-adevăr ceea ce vede? El zărește forme argintate, precum plonjorii unși cu ulei când se scufundă în apă, forme având picioare și mâini. Și iat-l pe fratele său, Mo, forma lui goală aleargă și o mie de oameni găunoși îl urmăresc, dar le e frică de lumină. Forma lui Mo fuge spre lumină, ea urcă într-o mare aglomerare azurie și se răsucește ca și când ar căuta o poartă.

În ciuda sângelui care îi îngheață în vene și a inimii care i se sfâșie, Ho se năpustește. El le spune sângelui și inimii:

— Nu-ți fie teamă să ucizi un mort. Și lovește capul formei, crăpând gheața. Forma lui Mo rămâne nemișcată. Ho sparge gheața și intră în

forma fratelui său, la fel ca o sabie în teaca ei, ca talpa unui picior în urma lăsată. Își mișcă coatele, se scutură, își trage picioarele din gheață. Și se aude spunând cuvinte într-o limbă pe care n-a vorbit-o niciodată. Simte că este Ho și Mo în același timp. Toate amintirile lui Mo au intrat în memoria sa, cu drumul spre vârful Străpunge-nori și locul unde se află trandafirul amar.

Având la gât cercul și crucea, el se apropie de Hulé-Hulé.

— Mamă, nu-ți va mai fi greu să ne recunoști. Mo și Ho sunt unul singur, eu sunt singurul tău fiu, Moho.

Două lacrimi se scurseră din ochii bătrânului Kissé și chipul lui înflori. Dar mai avea o îndoială. Voia să rezolve totul. Îi spuse lui Moho.

— Tu ești singurul meu fiu, Ho și Mo nu mai trebuie deosebiți niciodată unul de altul.

Moho îi răspunde cu siguranță:

— Acum pot să ating trandafirul amar. Mo cunoaște drumul. Ho știe ce trebuie să facă. Stăpânind frica, voi avea floarea discernământului.

El culese floarea și dobândi învățătura, iar bătrânul Kissé putu să părăsească această lume.

PREZENȚA UNEȘTE TOATE NIVELURILE CONȘTIENȚEI

„La bătaia clopotului care răsună în noaptea tăcută, mă trezesc din vis în această lume de vis care este lumea noastră. Privind cum se reflectă luna în iaz văd dincolo de forma mea «adevărata formă».“

KOJISHEI

O căldură ucigătoare strivea întinsele câmpii de porumb și sub soarele arzător crestele și stâncile împrumutau sclipiri de aur. O potecă suia colina înainte de a se înfunda în pădure, acolo unde, sub frunziș, umbra era încă adâncă. Nori groși se îngrămădeau la orizont și anunțau furtuna.

Nici o cută nu tulbura suprafața netedă a tăcerii mele interioare. Dar care era prețul acestei lupte necruțătoare? Câtor înfricoșătoare greutăți trebuise să le fac față înainte de-a o cunoaște?

Oamenii dotați pentru viața interioară sunt cei care au întâlnit în calea lor cele mai cumplite obstacole. Există în viață un moment, uneori cu totul neașteptat și foarte scurt, când avem posibilitatea să facem o descoperire ce ne deschide o poartă spre ciudatul mister al existenței noastre: este clipa în care „decolăm“ din noi înșine, în care ne „desprindem“ de trup, sentiment, gând.

La fiecare dedublare în interiorul subiectivității noastre, la fiecare „recul“ în raport cu personalitatea noastră, atingem o realitate. PREZENȚA este aici senină, de nezdruncinat, prin uraganul psihologic care ne asaltează, prin drama pe care viața ne-o impune.

Să avem încredere în această infimă savoare a păcii, revenind la ea câteva secunde în fiecare zi. Atunci, această realitate, pe care o credem neputincioasă, ne va dovedi că este, de fapt, mai puternică decât toate curentele care ne-au agresat, căci ea este ABSOLUT LIBERĂ.

Iar această savoare atât de fragilă, dar atât de puternică totodată, suntem „noi“. Tot restul care ne înspăimântă și ne pune piedici nu este nimic mai mult decât un coșmar din care ne vom trezi într-o zi.

Să învățăm să surâdem în fața acestor vise, a acestor spaime care nu sunt decât vise. Întreaga viață, care ni se pare atât de reală, nu este decât un miraj colectiv. Numai sâmburele realității pe care îl purtăm în noi înșine este singurul „adevărat“.

Suntem Atenția calmă și încrezătoare care *vede* reacțiile noastre de teamă, de anxietate, de violență și se retrage de pe scenă, și din personaje.... Atunci, lipsite de energia lor creatoare acestea se prăbușesc și orizontul se luminează.

Să nu ne irosim forțele în lupte inutile, să nu ne zbatem ca un animal prins în cursă, să ne eliberăm, cu blândețe, în tăcere, de mișcări.... Asta numesc eu muncă interioară.

VIAȚA a lucrat milioane de ani asupra corpului animal, apoi a celui uman. Ea lucrează în noi din clipa nașterii până în clipa morții. Să încetăm așadar a ne considera doar aceste imagini trecătoare, aceste personaje rătăcitoare. Suntem, desigur, chiar acestea, dar numai în timpul unui vis al VIEȚII.

Să fim lucizi în Ea, în clipa trezirii Ei din vis. Aceasta este cheia nemuririi.

Gândirea este o energie mecanică; ea repetă la toate nivelurile aceeași schemă care produce visele noastre din timpul nopții și „reveriile“ noastre din timpul zilei. Acestea din urmă sunt mai structurate.

Visele din timpul nopții sunt exclusiv de natură mentală și esențialmente personală. Două persoane dorm și visează una lângă alta. Una se deplasează într-un peisaj de munte, pe când cealaltă călătorește pe ocean, în timp ce în visele din timpul zilei coparticipăm la o experiență senzorială comună. În plus, în starea de veghe, știm că există o stare de somn și o stare de vis, pe când în timpul visului ignorăm că există o stare de veghe. Lumea în care pătrunde cel adormit rămâne secretul său. Materia visului este aceeași cu a stării de veghe în acel punct precis în care lucrurile se văd și se simt ca substanță, cu toate că ele nu sunt fizic prezente. Cel ce visează nu se îndoiește nici o clipă de materialitatea imaginilor ce constituie visul său, la fel cum nu punem niciodată la îndoială materialitatea imaginilor pe care le percepem în stare de veghe.

Acest lucru trebuie să ne conducă la o profundă umilință a judecăților noastre în ceea ce privește realitatea lucrurilor.

Evenimentele pe care le trăim în timpul visului și acelea pe care le trăim în starea de veghe se derulează într-o cronologie total diferită, ultimele reclamând o durată total diferită ca măsură, față de rapiditatea primelor.

Stările de veghe fiind, de asemenea, mai coerente, își asumă o oarecare logică, lăsând o amintire durabilă în memorie și reluând o continuitate care

se reînnoiește la fiecare trezire. Ele sunt deci incontestabil mai „reale" și relevă un nivel de conștiență superior visului nocturn.

Dar ce au ele în comun?

Fără îndoială, Energia–Viața–Conștiența, care le creează și pe una și pe cealaltă. Ceea ce eu numesc „VIAȚĂ în viața mea"... și evidența „îmi sare în ochi":

Viața mea îmi creează visele din timpul nopții, investindu-se ca personaj principal al scenariilor.

VIAȚA creează și visele mele din timpul zilei, investindu-se ca personaj principal, la fel ca mine, Jeanne Guesné.

Visele *vieții mele* sunt personale, sunt visele lui Jeanne Guesné.

Visele *VIEȚII* sunt nenumărate și „cei visați" constituie ceea ce numim Umanitate.

Eu sunt cel ce visează visele mele nocturne și cel visat al vieții diurne. Trezirea din viața diurnă va fi numită moartea mea, de cei care vor fi martori la ea.

Există însă o posibilitate care a trecut aproape neobservată până acum sau pur și simplu nu i s-a dat importanța pe care o merită: să te trezești ÎN visul tău și nu DIN visul tău. Am putut observa acest lucru de mai multe ori. El corespunde unei captări de conștiență ÎN visul de la nivelul de conștiență utilizat în vis. Și de fiecare dată am putut să *modific* derularea visului, să-l deviez, să transform subiectul, scopul etc., fără să mă trezesc. „Visătorul" se vedea visând...

La fel, când în viața de toate zilele vă „desprindeți" (zen), „vă amintiți de voi înșivă" (Gurdjieff), practicați o ruptură în mecanica actelor voastre, punându-vă brusc întrebarea: „Cine face acest lucru?" (G. Dürckeim), sau „insight", percepția directă (Krihsnamurti), este vorba despre aceeași posibilitate în interior, ÎN viața noastră, cu care suntem învățați. Atunci putem reflecta la importanța acestei descoperiri... „Voința ta să se împlinească și nu a mea", a misticii, aparținând aceleiași rupturi de ritm în om. O altă voință își face apariția. Conștiența Ființei, sensul Ființei, Eternul, Dumnezeu..., numele nu mai are nici o importanță, s-o numim ACELA CARE ESTE, și pornind de la această străfulgerare totul se poate schimba.

Dar această străfulgerare există individual ÎN OM, care trebuie s-o facă să țâșnească. Aceasta reprezintă problema și totodată efortul fiecăruia.

„Aș vrea să vă reamintesc mesajul esențial al tuturor cercetărilor disciplinei mele: cele cinci milioane de oameni care populează azi pământul au aceeași origine animală, tropicală, africană. Oricare le-ar fi istoria, sunt cu toții frați."

Yves COPPENS

La sfârșitul unei magnifice conferințe asupra *Originii omului*, ținută sub egida Alianței Franceze de domnul Yves Coppens, profesor la Collège de France, acestuia i-au fost adresate numeroase întrebări. Claritatea și precizia răspunsurilor asupra descoperirilor sale „pe teren", potrivit propriilor afirmații, limpezesc mersul cercetării pe care o întreprind în privința Cunoașterii de sine: de miliarde de ani până în zilele noastre, trecând peste pragurile critice, o complexitate de mecanisme și de structuri organizate trasează evoluția vieții.

Numai aproximativ trei milioane de ani s-au scurs de la apariția omului; doar durata unei clipe în comparație cu sutele de milioane de ani de la primele structuri animale din care se mai pot găsi unele rămășițe!...

Cum să nu-ți aduci aminte de cuvintele lui Teilhard de Chardin din Prologul la *Fenomenul uman*[1].

„Omul n-ar ști să se vadă complet în afara umanității; nici umanitatea în afara Vieții, nici Viața în afara Universului...; mă îndoiesc, într-adevăr, că pentru ființa care gândește ar exista un moment mai hotărâtor decât acela în care iese din găoace și descoperă că nu este un element pierdut în singurătățile cosmice, că există o voință universală de a trăi, care converge și se «hominizează» în ea."

Omul nu reprezintă, așa cum s-a crezut multă vreme, centrul static al Lumii; el este axa și săgeata Evoluției, ceea ce este mult mai important.

[1] Pekin, 1933.

Fiecare lucru reprezintă un punct printre milioanele de milioane de puncte care constituie substanța unică, conștiența de a Exista, pe care Teilhard Chardin o numește „pânza Universului".

Dincolo de vălul limbajului, apare intuiția, care îl susține. Dacă nu depășim nivelul intelectual al conceptelor, nu vom avea dinamismul necesar experienței spirituale. Meditația asupra teoriilor este insuficientă. Ea nu duce la Cunoaștere, care trebuie „trăită".

Trebuie să descoperim, printr-o observare atentă a tuturor proceselor noastre psihologice interioare, numai acea singură atitudine psihică, fizică și mentală care ne va permite să „trăim" în noi înșine vibrația fundamentală a Ființei. Oricât de serios ai citi și ai gândi, este insuficient, căci acest lucru nu înseamnă decât a acumula informații în memorie. Știința nu înseamnă Cunoaștere.

Din fericire, corpul funcționează printr-o „pilotare automată", căci noi nu-i putem controla funcțiile biologice. După cum preconiza G.I. Gurdjieff, conștiența apare într-o străfulgerare prin interior și, îndeosebi, prin „chemarea eului". Această muncă se traduce prin formula: „de la automatism la conștiență". Ea are loc în corp, de unde iradiază în psihism și în mental. Când omul „locuiește" în corp pentru el totul devine posibil. Cuvântul emis de o voce „asumată" este viu și cheamă la VIAȚĂ. Gestul făcut de o mână conștientă este „creator". Tăcerea celui care locuiește conștient în corpul său destinde și unește mediul înconjurător. El „cunoaște" numai dacă „știe".

Acestea sunt fapte pe care nu le pot traduce aici decât prin cuvinte pe care aveți dreptul să le refuzați. Dar poate că într-o zi, după o germinare inconștientă în intimitatea dumneavoastră profundă, ele își vor face apariția sub forma unor intuiții de moment care vor reveni pe măsură ce le veți acorda „atenție". Astfel, transformarea demarează lent și continuă de îndată ce este hrănită cu atenție. Omul transformat este *liber* și spiritual și material, căci el a devenit „legătura" verticală între omul individ și conștiența de A EXISTA. VIAȚA UNICĂ atotputernică, VERBUL care izvorăște din atemporal se manifestă în temporalul existenței noastre individuale, unde are nevoie de o anumită perioadă de actualizare.

Această revelație spirituală își găsește astăzi expresia în ultimele descoperiri ale fizicii subcuantice, în special în teoriile fizicienilor Ștefan Lupașcu și David Bohm.

O judecată eronată ne sugerează că inteligența rațională este omega cunoașterii și ignoră total FIINȚA din noi, uitând că iraționalul unei epoci devine adeseori raționalul epocii următoare. Numeroase exemple au demonstrat acest lucru de nenumărate ori, cel mai recent fiind atomul, despre care somități ale lumii științifice afirmaseră că nu poate fi divizat.

Cunoașterea lucrurilor exterioare nu are nimic comun cu acea cunoaștere a interiorității noastre prin care accedem la o vibrație infinit de subtilă ce trezește conștiența adâncurilor.

Un studiu riguros asupra Atenției evidențiază importanța fundamentală a acesteia în captarea unei conștiențe infinit mai profundă decât aceea care ne este familiară. Este vorba de o percepere globală, imediată, total eliberată de automatismele mentale și de reacțiile emoționale care constituie personalitatea noastră umană.

Trebuie să învățăm să ne „lăsăm prinși" în TRĂITUL fiecărei clipe, permițând astfel „viului" din noi să EXISTE aici și acum. Krishnamurti, acest atlet al spiritului, ne sugerează să fim necondiționat disponibili pentru această calitate a Atenției dinamice care este TRĂITUL.

Trebuie să simțim că este indispensabil să ne cunoaștem, așa încât ceva să se poată schimba în noi, astfel ca într-o zi să fim în stare să ne INTEGRĂM unui plan care să depășească cu mult planul nostru uman actual.

Aceasta înseamnă o muncă îndelungată și dificilă care nu se adresează nici celui sigur că și-a găsit calea, nici celui mulțumit de viața pe care o duce. Ea implică o nevoie a întregii ființe și certitudinea mediocrității actuale, oricare ar fi statutul nostru social, precum și o profundă onestitate față de sine însuși.

Dacă fiecare acceptă să se vadă așa cum este, va admite, poate, că e timpul să-și privească viața în față și să-i dea un sens, adică să se întoarcă spre Adevăr, pe care îl va putea găsi în străfundurile lui, înainte de a-l descoperi realmente în tot ceea ce-l înconjoară. Trebuie să VEZI Adevărul, nu numai să admiți că EXISTĂ. Apoi să-l TRĂIEȘTI, nu numai să-l vezi.

Dacă acceptăm să luptăm cu perseverență și răbdare împotriva inconștientului care ne menține într-o somnolență trează, puțin câte puțin se va face lumină și în noi. Climatul spiritual al celui de-al treilea mileniu, în care eu nu voi mai fi, va fi acela al „trăitului" și nu acela al „gânditului", gândul va fi traducerea trăitului. Inteligența nu este gândire; ea este percepția instantanee al cărei instrument luminat și docil devine gândirea.

Acel „aici și acum" al contactului direct este resimțit ca un sentiment de concentrare pe verticală a unei puteri uriașe atunci când, în mod obișnuit, te simți adeseori „diluat" în valul orizontal al scurgerii timpului.

Să vezi acest lucru, să-l înțelegi cu tot sinele tău, reprezintă o muncă îndelungată semănând întrucâtva cu două existențe trăite simultan și care nu se exclud una pe cealaltă.

O poveste ce datează de la începutul celui de-al doilea mileniu ilustrează perfect această simultaneitate.

FIUL REGELUI[1]

„Într-o țară în care toți oamenii erau asemenea regilor, o familie trăia într-o mare și deplină mulțumire și într-o asemenea ambianță încât nu există în limba oamenilor cuvinte capabile să o descrie, pentru că nimic din ce e astăzi cunoscut nu se poate compara cu ea. Acest regat al lui Sharq părea să fie pe placul tânărului prinț Dhat.

Numai că într-o zi părinții i-au spus:

— Tu, cel mai drag dintre fiii noștri, să știi că există în țara noastră un obicei necesar, care vrea ca fiecare prinț regal, atunci când atinge vârsta pe care o ai tu, să plece pentru a fi pus la încercare. Asta ca să se pregătească pentru funcția regală și să ajungă, prin vigilență și efort, la un nivel de bărbăție ce nu poate fi altfel atins și care va justifica titlul său de rege. Așa a fost de la începutul timpurilor și așa va fi până la sfârșit.

Prințul Dhat începu deci să se pregătească de plecare în vederea călătoriei pe care urma s-o întreprindă. Cei din familie i-au dat ceea ce stătea în puterea lor să-i ofere. Era vorba de un aliment «special» cu care el urma să se hrănească în timpul călătoriei și care, deși redus ca volum, era inepuizabil.

I-au pus la dispoziție anumite resurse, a căror natură este imposibil de precizat, care l-ar fi protejat dacă știa cum să le folosească exact. Trebuia să călătorească până în țara care se numea Misr. Primi ghizi pentru călătorie și haine potrivite noii sale condiții, care nu semănau deloc cu acelea ale unui prinț regal. Datoria lui era să aducă din Misr o anumită bijuterie pe care o păzea un dragon de temut.

Când ghizii l-au părăsit, Dhat se trezi singur și își impuse să facă efortul de a-și păstra vie amintirea înaltei sale origini.

Dar, vai, aerul și hrana din această nouă țară îl adânciră într-un soi de somnolență și el uită de misiunea lui.

Trei ani trăi în țara Misr, câștigând atât cât să-și îndestuleze nevoile prin exersarea unei meserii umile, aparent inconștient de ceea ce ar fi trebuit să facă. Pe căi cunoscute lor, dar necunoscute altor ființe, locuitorii din Sharq aflară de situația dezastruoasă în care se afla Dhat și, pentru a-l ajuta să-și îndeplinească misiunea, îi trimiseră, tot pe căi necunoscute, un mesaj.

— Trezește-te, căci tu ești fiu de rege, trimis să îndeplinești o datorie precisă. Și trebuie să te întorci la noi.

[1] Idries Shah, *Contes derviches*, Éditions Le Courrier du Livre.

Mesajul îl trezi pe prinț, care reuși să ajungă până la monstru. Cu ajutorul anumitor sunete, el îl cufundă într-un somn adânc și luă bijuteria de neprețuit pe care acesta o păzea. Apoi Dhat, urmând «sunetele» mesajului care îl scosese din toropeală, își schimbă veșmintele cu cele ale pământului natal și, îndemnat de Sunet, luă calea întoarcerii până în țara Sharq. Acolo înțelese pentru prima oară splendoarea reală a acestui regat al cărui nume adevărat era: Salamat, adică: PACE."

„Oricât ar dura această viață terestră, ea nu este nici prea scurtă, nici prea lungă. Ea nu este făcută nici pentru a goni fără să gândești, nici pentru a gândi fără a acționa. Este făcută numai pentru a fi trăită «cu adevărat». A trăi înseamnă pur și simplu a face încă un pas înainte pe drumul pe care mergem și al cărui început se regăsește în vârstele primare ale Universului."

Jean E. CHARON[1]

Dacă muncești asupra ta însuți cu seriozitate și perseverență, vei descoperi în mod obligatoriu că unicul izvor al Universului este Conștiența. De-a lungul anilor, această evidență, imposibil de redus la concepte, nu poate fi percepută pentru că noi rămânem prizonierii inteligenței raționale care ne cantonează fizic, psihic și mental într-un spațiu-timp al existenței noastre cotidiene.

Să te gândești la ceva și SĂ FII ceva! A fost oare înțeleasă vreodată această diferență? Când ești ceva nu te gândești la asta? Te gândești: oare sunt un om? sunt francez?

Dacă, aparent, întregul progres al cercetării pure și al tehnologiei este rodul unei munci în echipă, care poate fi îndeplinită în mod colectiv, munca pentru descoperirea propriei interiorități nu poate fi decât individuală. Căci nu e vorba să se obțină noi informații, ci să aderi la o nouă stare de conștiență, ce nu poate fi atinsă decât printr-o transformare a ritmurilor biologice, psihice și mentale ale celui care caută.

Este un lucru extraordinar să constați cum seninătatea, calmul, încrederea în sine aduc cu ele o tensiune arterială stabilă, alături de un puls regulat și o respirație firească. O luciditate fără nici o falie discerne atunci freamătul original al Vieții în sine, în altul..., în toți ceilalți.

Aici nu poate exista loc pentru teamă, mânie, gelozie, angoasă..., toate aceste otrăvuri ale vieții noastre cotidiene cer, pentru a exista, o tensiune

[1] *Mort, voici ta défaite*, Éditions Albin Michel, 1979.

anormală a mușchilor, accelerarea ritmului cardiac, a respirației și, ne asigură biologii, secreția internă a toxinelor.

Îmi compar imaginea familiară a corpului cu aceea a unor corzi în miniatură, extrem de sensibile, ale căror frecvențe joase reprezintă sursa unor stări interioare depresive sau violente, anesteziind conștiența, în timp ce frecvențele înalte se resimt ca stări de calm, de încredere în sine, de armonie..., de dragoste.

Energiile pe care oamenii de știință le calculează în numărul de vibrații pe secundă și le denumesc frecvența vibrațiilor sau frecvența vibratorie sunt resimțite în corpul nostru și trăite ca stări de conștiență.

Dacă *x* vibrații pe secundă sunt trăite și cunoscute ca momente de plăcere intensă, petrecute cu persoana iubită sau audiind vreo compoziție muzicală, acest lucru se petrece pentru că în astfel de momente corpul nostru este însuflețit de VIAȚA ce vibrează la o asemenea intensitate. Corpul nostru este instrumentul prin și în care ea se manifestă.

Noi „suntem" prin aceste frecvențe vibratorii diferite stări de conștiență. Înțeleg *legătura* între două niveluri ale FIINȚEI: energia-cauză și fenomenul concret-efect: o asemenea frecvență va fi percepută întotdeauna de urechile mele ca un sunet, și o alta, de ochii mei, ca o culoare etc.

Cel de-al șaptelea simț ne deschide astfel spre energii superioare ale VIEȚII, care vor lucra în noi, răspândind, alături de o sănătate fortificată, lumina CONȘTIENȚEI. Fiecare clipă este prețioasă, căci este o poartă care duce dincolo de timp. Cheia este captarea conștienței abrupte. Dar poarta și cheia există în fiecare din noi și nimeni altcineva n-o poate folosi.

SE GÂNDEȘTE UN LUCRU, SE FACE ALTCEVA; ETERNA DRAMĂ A CONTRADICȚIEI

„Să vezi într-un grăunte de nisip o lume
Iar cerul într-o floare sălbatică
E ca și cum în palmă ai cuprinde infinitul
Și eternitatea în ora care trece."

William BLAKE

După atâtea zile cenușii, norii s-au risipit, descoperind, în sfârșit, albastrul cerului. În stradă copiii se urmăresc strigând veseli. Vocile lor exprimă plăcerea de a fugi, de a se juca..., de a trăi.

Capul mi-e limpede ca apa de munte și gândurile alunecă ușor ca amintirile tinereții, fără să întrerupă observația lucidă a spiritului. Simțindu-mă disponibilă pentru tot ceea ce ar putea să-mi solicite atenția, încerc o bucurie calmă.

Ca gândirea să fie eficientă, omul trebuie să se simtă angajat intelectual, sufletește, trupește. Nenorocirea timpului nostru, și de altfel a tuturor timpurilor, este că nu suntem decât o fracțiune din ceea ce ar trebui să fim și nu întregul. Astfel toate actele noastre sunt incomplete, incapabile să stabilească un contact precis cu mediul înconjurător, un schimb fecund cu ceilalți.

Am uitat că omul „se realizează" făcând ceva, ceva care va solicita participarea lui ca om și nu mecanica gândirii și a acțiunii sale. Noi am fărâmițat toate valorile, creând delimitări între categorii, așa încât acțiunea cea mai simplă devine complicată.

În societatea noastră modernă, deciziile unui economist nu vor fi eficiente decât în măsura în care sentimentul cel mai profund și senzorialitatea vor fi părți integrante ale persoanei sale. La fel ca un artizan care își desăvârșește munca prin propria-i umanitate sau un țăran care face pământul să rodească datorită plugului său și a cunoștințelor sale despre legile naturii, potrivit anotimpurilor.

Întreaga cunoaștere gravitează în jurul unei experiențe care ne face să gustăm ceea ce eu numesc „VIAȚA în viața mea". Ca noțiune, aceasta pare foarte abstractă, dar ca experiență este lucrul cel mai concret.

O parte din noi aparține pământului care ne-a zămislit și care într-o zi ne va lua înapoi, făcându-ne să accedem astfel la posibilitatea de a multiplica schimburile cu toate celelalte lucruri.

VIAȚA ne impune ritmurile ei biologice, organice și psihice. Și noi ne izolăm, insensibili la plenitudinea marilor spații măturate de vânt, orbi și surzi la sunetul firav al unui ecou izbucnind într-un crescendo de lumină.

Întreaga noastră atenție, adică întreaga energie–viață–conștiență este instantaneu deturnată de intelectul nostru, care o monopolizează în profitul speculațiilor, analizelor, deducțiilor, judecăților etc. și nu mai distingem umbra ce tremură în soare, nici tăcerea florilor în adierea ușoară, nici parfumul dulce sau amar al fructelor coapte..., prezentul se disipează, clipele nu mai au „gust". Suntem infirmi, lipsiți de o imensă parte a senzualității noastre, dar ignorăm acest lucru, așa cum ignorăm pulsația VIEȚII care ne însuflețește în fiecare moment, în eternul șuvoi al creației sale.

Ea este punctul de emergență a tuturor polarizărilor VIEȚII. Dacă nu aș poseda, în intimitatea mea profundă, senzația că exist într-un mod suprapus, confundată chiar cu substanța celulelor mele, nimic nu s-ar fi produs vreodată.

Aceasta este ceea ce mă face să intru în spațiul-timp uman, a cărui origine este VIAȚA.

Or, chiar în clipa asta pierd contactul cu globalitatea ei, mă separ de ea, așa cum, la suprafața oceanului, valul devine val și numai val... Oceanul este curentul electric..., valul, lumina evanescentă din tub.

Ruptă de legătura cu izvorul, gândirea mea rămâne fără contactul conștient cu Viața universală și nu mai exprimă viața mea personală. Eu exist și acționez în domeniul relativului, al fragmentarului, deci al greșelii apriorice. Trebuie să regăsesc instantaneu funcția aparatului meu uman în care *gândirea și simțirea sunt unite*.

Există o evidență primordială:

Dacă avem vreun motiv să fim buni, acesta nu este bunătatea. Dacă avem motive să căutăm realul dincolo de aparențe, aceasta nu este adevărata căutare. Singura căutare firească, fără vreun motiv anume, este căutarea FIINȚEI ÎN SINE și asta este și LEGEA EI.

Experiența noastră personală este o continuă căutare a reușitei, siguranței, bogăției, onoarei, considerației etc. Toate aceste aspirații de a avea, de a primi sunt expresia dorinței personalității noastre. Nu toate trebuie aruncate, nici condamnate, unele sunt lăudabile, dar trebuie puse la locul potrivit.

În lumea lui A AVEA, esențialmente lineară în privința istoricității, totul este un spațiu fizic și mental, în care oamenii sunt uniți prin relații gestuale și verbale.

Dacă fiecare se desparte de rolul istoric pe care îl *joacă* EL ÎNSUȘI (acest martor ce apare uneori), dacă nu este înșelat de mirajul personalității, dacă „se desprinde" de toate acestea, atunci se va simți în acord cu grandioasele ritmuri ale Naturii și va lăsa VIAȚA să se împlinească spontan, prin simțurile și acțiunile ei. Va cunoaște astfel arta de a lăsa lucrurile să decurgă de la sine, în loc să le manipuleze.

Epictet spunea: „Nu lucrurile îi tulbură pe oameni, ci judecata asupra acestora".

Trebuie să reconsiderăm propria viziune asupra noastră înșine. Moralele, oricare ar fi ele, religioase sau laice, sunt arbitrare, căci ele sunt produsul condiționării noastre mentale. Trebuie să ne reorientăm funcția intelectului, centrat până acum pe personalitatea noastră, eul nostru psihologic, egoul nostru..., să depășim conștiența noastră personală temporară și limitată..., ideea pe care ne-o facem despre noi înșine. Ea este arborele care ascunde pădurea.

Întreaga noastră rațiune de A FI se află aici: *a simți, a încerca* nonseparare creaturilor care suntem... Este necesar să constatăm că tot ceea ce gândirea poate exprima verbal sau în scris aparține de domeniul condiționării noastre cerebrale.

Evidența CELEI care Vede nu este numai de ordin intelectual, ea izvorăște direct din sensibilitatea cea mai profundă a participării ei *viscerale* la VIAȚĂ.

VIAȚA care a trasat două căi pentru Om se exprimă în mod egal în EL, prin două voci: vocea persoanei umane... și vocea Ființei universale. Prima este sonoră și familiară. Ea ajunge în mod firesc la urechea noastră și poartă o semnificație intelectuală. Cealaltă „se aude" în plenitudinea tăcerii interioare, unde intuiția o traduce... Ea nu trece prin mental. Ea este fructul maturității interioare, câștigat după mulți ani de muncă asupra sinelui.

Într-o zi, vom realiza punctul absurd în care cele două voci nu vor fi decât una, într-un limbaj care nu trece prin mental și care nu cunoaște frontiere. Într-o depășire care transcende limitele intelectuale, dincolo de cuvinte, unde numai spiritul se poate angaja pentru că TOTUL ESTE ÎN TOT.

Căci Spiritul ESTE Conștiență, Spiritul ESTE Viață, Inteligență, DRAGOSTE. Numai Viața poate vorbi Vieții, Conștiența, Conștienței, Inteligența, Inteligenței, DRAGOSTEA, DRAGOSTEI. Și asta prin omul care *acceptă* să fie „locul" lor de întâlnire. Care acceptă și chiar permite astfel să fie trăit un moment al Conștienței Cosmice în sânul Conștienței umane.

Cred că este necesar să aruncăm cât mai repede asupra Vieții privirea *Atenției* care nu clipește, creând între ea și noi o atmosferă de seninătate în care să ne scăldăm ca norișorii albi pe cerul nemărginit.

Spiritul uman se eliberează de personalitatea umană și nu invers, când „se recunoaște" lucrând prin ea. Sentimentul de separație se șterge. N-a existat, nu există, nu va exista niciodată decât VIAȚĂ–SPIRIT–CONȘTIENȚĂ?... EA... mereu EA, totală în fiecare dintre manifestări.

Să meditățm asupra acestui poem plin de învățăminte:

„Ceva există în mine
În adâncul meu, în centrul meu,
Ceva infinit de arid
Asemenea celor mai înalte piscuri de munte,
Ceva comparabil cu punctul mort al retinei,
Fără ecou,
Care totuși vede și aude;
O ființă care, având propria-i viață, totuși
Îmi trăiește viața, și ascultă impasibilă
Toate flecărelile conștienței mele.

O ființă făcută din neant, dacă e posibil,
Insensibilă la suferințele mele fizice,
Care nu plânge când eu plâng,
Care nu râde când eu râd,
Care nu roșește când fac ceva rușinos
Și care nu geme când inima mi-e rănită.

Care se ține nemișcată și nu dă sfaturi
Dar pare să spună continuu:
«Sunt aici, indiferentă la tot»."

Valéry Larbaud[1]

Când știu că Valéry Larbaud a fost paralizat timp de douăzeci de ani, depinzând în totalitate de o asistență exterioară, claustrat în tăcerea lui, acest poem scris în 1908 capătă o dimensiune tragică și premonitorie.

---

[1] „Le don de soi-même", *Les Borborygmes, Les poésies de Barnabooth*, 1913, prefață de Robert Mallet.

El a descoperit, fără să-și dea seama, lucrul la care nu se ajunge decât după o îndelungată și perseverentă asceză. N-ar fi putut astfel să simtă puterea încântării. Era prea devreme și mai ales ceva obținut fără efort. Dar, și aceasta este încă o lege a credinței interioare, conștiența o dată apărută trebuia în mod inevitabil să se dezvolte, chiar dacă pe seama unui organism care nu o dorea.

În timpul lentei agonii a funcțiilor corporale, urmând acestui convoi de mizerie, de singurătate încremenită, Viața atotputernică își va înălța forțele vii, izvor de perpetue emisii, ireductibilă la „proprietăți comune" ale materiei și energiei, în timp ce muzica-i lentă se desprinde din membrele deja moarte.

„Numai asociind existenței noastre de fiece clipă o altă dimensiune a Vieții, poți descoperi bucuria de a Trăi."

Albert MÉGLIN, *Le monde à l'envers*

De mulți ani, am deschis în mine ușa unei lumi noi care, puțin câte puțin, mi-a devenit mai dragă decât oricare alta. O numesc lumea necunoscută. Să nu înțelegem greșit semnificația acestui cuvânt: necunoscut, dar nu imposibil de cunoscut. Am învățat să privesc „oamenii trăind" și să nu mă încred numai în cuvintele lor, căci ele sunt adesea opuse felului de trai al acelora care le pronunță. Revelatoare în acest sens este vocea. Ea este asemenea omului care o pronunță.

Vocea răgușită, cu inflexiuni stridente și grăbite denunță minciuna din cuvinte, pe când vocea vibrând de tandrețe relevă discreția și bunăvoința unei sensibilități prietenoase.

Tot ceea ce poate transmite un cuvânt atunci când expresia lui țâșnește direct de la izvorul Vieții îl face pe om să deschidă brațele pentru a-l primi pe celălalt, pe toți ceilalți. Seriozitatea, tandrețea învăluie actele cele mai simple, o privire atentă sau o strângere de mână, de exemplu, cu un respect care le dă măreție și le conferă un surplus exagerat al Vieții.

Ajuns la un anumit punct, echilibrul se clatină și unul dintre cele două universuri devine cel mai important pentru mine. Viața mea cotidiană se scurge fără schimbări aparente, dar, pentru mine de acum înainte Totul vine „de sus". Ceea ce odinioară mă indigna, acum nu mă mai afectează deloc sau foarte puțin. Văd răutățile, meschinăriile, prostiile, așa cum văd stropii de apă noroioasă sau tufișurile de măceș. Le înregistrez fără să fac vreo judecată de valoare. De acum înainte acestea sunt doar incidente întâlnite pe drum.

Am fost generos recompensată prin autenticitatea privirilor și a vocilor, care mi s-a relevat în această lume nouă, unde intonația, strălucirea privirilor contrazic adesea sensul cuvintelor pronunțate.

„Văd". Nu mai sunt înșelată de aparențe. Este o lume a formelor nespațiale, care nu există pentru ochii corpului. Este o lume în care cuvintele încredere, generozitate, bunăvoință, autenticitate reprezintă acele lucruri tangibile și dense cum sunt în lumea noastră familiară pietrele, plantele, animalele, corpurile omenești. Și nu e necesar să părăsim această lume ca să participăm la cealaltă. Este vorba de un „plus de Viață", o creștere ciudată a sferei noastre de activitate. Un al doilea „trăit" în acest dublu univers colorează o zi întreagă, dându-i o tonalitate necunoscută până acum.

Participăm cu toții la OMUL care se trezește în celulele sale umane. Ele se adună și se atrag potrivit afinităților, simpatiilor, „iubirilor umane". Manifestarea fiind în mod obligatoriu dual, ea se opune animozităților, conflictelor, urilor. Nu există decât UN OM printre miliardele de oameni. Respirația acestui om a creat viața umană, așa cum respirația corpului nostru uman creează existența noastră de zi cu zi.

Pentru fiecare dintre noi căutarea Cunoașterii de sine este asemenea unei lungi călătorii în necunoscutul cognoscibil, căci există un necunoscut absolut. Scrierile mele reprezintă pietricelele Micului Degețel pentru a marca drumul.

Viața Absolută este mersul nesigur, mișcarea ce nu poate fi definită a tuturor mișcărilor universurilor create pe toate planurile, însuflețite de toate creaturile prin nenumăratele ritmuri ale respirației lor „amestecate".

Fiecare din aceste ritmuri este un nivel de viață. Noi trebuie să descoperim „ascensorul" care le leagă. El se află în noi: se numește ATENȚIE.

ATENȚIA este VIAȚĂ. VIAȚA este DUMNEZEU. Între noi, făpturile umane și viața noastră umană... și Dumnezeu... se află toate nivelurile de existență cunoscute și necunoscute. DUMNEZEU NU POATE FI CUNOSCUT.

Marea VIAȚĂ, VIAȚA UNICĂ însuflețește tot ceea ce este creat. Fiecare dintre noi este o scânteie din ea îmbrăcată cu un corp uman. Identificată cu acest corp, ea își uită originea. Toate peripețiile existenței trăite în „Istoria omenirii" sunt „întoarceri" ale scânteii la Sursa originală.

Ansamblul realizărilor aduse de diversele civilizații este fructul creației umane. Vai, masacrele de orice ordin sunt fructele otrăvite. Fiecare epocă, fiecare cultură privind o anumită rasă este un arbore cu rădăcini, trunchi, ramuri și frunziș. Planeta noastră este o pădure invadată de tufișuri ce ascund capcane de temut în adâncurile umbroase.

Ce mari schimbări au avut loc pe planul inteligenței intelectuale, de la omul de Neanderthal la Homo sapiens al acestui sfârșit de secol XX... Sentimentul este de origine mai recentă și rămâne prizonierul tuturor pasiunilor confuze..., sămânța cea bună și neghina crescând împreună.

Dar să vezi acest lucru înseamnă să te detașezi instantaneu, să fii liber să iubești sau să urăști. Să ai posibilitatea liberei alegeri. Din acest moment clipa umană este UN OM. Nu este un gând, nu este un sentiment. Este o evidență trăită, care nu se va șterge niciodată.

Această cunoaștere, rod al căutării noastre, această evidență care ne integrează în unitatea creatului trebuie să trăiască în fiecare fragment al multiplului, adică în fiecare dintre noi. Curenți ai unor vibrații necunoscute trec prin noi. Totul vine de mai departe și merge mai departe decât neînsemnatele noastre persoane umane.

Poți să-ți amintești de cuvintele lui Confucius, pe care, încă din timpul dinastiei Sung, discipolii au hotărât să le predea copiilor la școală.[1]

> „Când ai câștigat cunoașterea lucrurilor, ai atins înțelegerea, iar voința este sinceră; când voința este sinceră, inima este onestă. Când inima este onestă, viața personală este dezvoltată. Când viața personală este dezvoltată, viața de familie este reglementată. Când viața de familie este reglementată, viața națională este în ordine; când viața națională este în ordine, atunci în lume e pace. De la împărat până la ultimul om, dezvoltarea vieții personale este temelia tuturor. Nu a existat niciodată un arbore al cărui trunchi să fie subțire, iar ramurile groase și puternice. Există o cauză și o succesiune a lucrurilor, un început și un sfârșit în treburile umane. A cunoaște ordinea priorităților înseamnă să atingi începutul înțelepciunii.

[1] Lin Yutang, *L'Importance de vivre*, Éditions Carréa.

„O dată ce ochiul interior s-a dezvoltat, omul observă că esența unei experiențe marchează începutul unei noi vieți. Să pătrunzi spre această «experiență» reprezintă placa turnantă a vieții umane, începutul Metanoiei sau Marea Conversie."

Karlfield Graf DÜRCKHEIM

Viața este străfulgerarea lui Dumnezeu în materie. Cele trei planuri manifeste (solid, lichid, gazos) mineral, vegetal, animal ajung la om, care este „compostul" acestora, și în care ele sunt dizolvate și integrate. Plecând de la acest „rezultat", poate fi declanșată „îmbrăcarea" psiho-mentală a omului, care îi permite acestuia să „respire" în dimensiunea ce urmează conștienței, făcută din elemente diferite, în acord cu o respirație diferită.

În interiorul meu începe drumul pe care se părăsește „lumea istoriilor despre oameni", totul aici rămânând în plan fizic. Se intră astfel într-un univers de forță calmă, de pace și iubire. Această stare nouă mă introduce într-o continuă uimire, orice impresie, senzație, emoție o simt pentru prima dată. Orice întâlnire cu cealaltă natură este nouă. Mă simt înconjurată de o prospețime infinită și de o tandrețe de nespus. Privirea mi se umple de întreaga blândețe a lumii, ca răspuns la amărăciunea și cruzimea pe care viața le poate conține.

Această stare conferă privilegiul de a trăi simultan pe două niveluri: al aparenței, pe care privirea mea o descoperă, cu formele, culorile și zgomotele ei, și a cărei imagine, mai mult sau mai puțin clară, depinde de atenția mea obișnuită, și celălalt nivel, infinit mai vast, care îl conține și îl pătrunde chiar până în esența lui. El dezvăluie atenției mele „dinamizate" intențiile ascunse sub cuvintele pronunțate, temerile, angoasele, ambițiile nemărturisite, dorințele absurde sfărâmate, fragmentate, colorând atmosfera unui spațiu ce relevă impresii–senzații–percepții de un alt ordin. Un spațiu în care „sunt" ceea ce „știu". Totul ar apărea atunci cu un sens diferit față de înțelegerea noastră obișnuită.

Această stare, care vă poate surprinde câteodată, într-o străfulgerare, rezultă din „conversia" atenției noastre automat familiare în Atenție *conștientă*, care se percepe în procesul ei. Ea este în același timp atenție biologică, organică, celulară, psihică și mentală, reunite într-un tot.

Prima mea descoperire a fost aceea a Atenției intelectuale, devenită conștientă de ea însăși. Vorbesc despre „perceptivitatea trăită" a ceea ce gândesc și scriu, adică a ceea ce traduc, diluând obligatoriu, așa cum pictorul anulează pe pânza sa cea de a treia dimensiune. Când există o „coincidență" între cele două atenții, apare o altă stare de atenție, care poate fi considerată un prag ce trebuie trecut. Ea nu reprezintă adunarea unor atenții diferite, o sumă. Este „altceva", de altă natură.

În acestă clipă ceva se clatină în întregul sinelui. Ceea ce a acționat în interior, deci pasiv, se relevă „activ". Ceea ce era activ în interior, se relevă „pasiv". În exterior, un calm imens, de granit, în interior, o voință conștientă a FIINȚEI, dură ca un diamant, fără reacții la impresii, dominând în totalitate situația trăită. E o acțiune neîncetată, acțiunea FIINȚEI, și asta-i tot.

Implacabila necesitate a corpului se impune evidenței, căci în el se operează transformarea: transmiterea polilor spirit–materie, reîntoarcerea FIINȚEI la originea sa: a Divinului în uman, a umanului în Divin. Umanul, rezultat al trei regnuri, pe care le totalizează în el.

Pentru a trăi ACEASTA, mi-e de ajuns un „gest" la nivelul plexului, unde răsună întreaga emoție, pentru a „abandona" tot acel suport de care mă agăț, fără să știu, din cea mai fragedă copilărie, și pe care fiecare dintre reacțiile mele îl face puțin câte puțin mai puternic.

Nu e vorba de a tranșa între ceea ce e bine și ceea ce e rău sau chiar între ceea ce este și ceea ce nu este convenabil, ci de a mă distanța față de toate acțiunile mele. Această distanțare interioară mă protejează de mine însămi. Ea mă apără împotriva tentațiilor ce i se oferă persoanei mele și îmi dublează forțele. Ea este „trecerea" care duce la Conștiență și care, dăruindu-mi Viața, mă face să prefer Viața interioară, plină de toate forțele invizibile ale dinamismului său, vieții lumii noastre de fiecare zi.

Nu-mi fac griji în legătură cu eventuala și fireasca moarte a persoanei Jeanne Guesné, pentru că sunt Viața întregului mediu înconjurător, apropiat și îndepărtat, din care Jeanne Guesné este doar o infimă parte. Nici o întrebare nu apare din partea Conștienței care vede, care simte, care încearcă ASTA. ACEASTĂ Conștiență este Inteligență, luciditate, dragoste. Ea nu joacă nici un joc „personal", ea ignoră temerile, ambițiile, suficiențele noastre. În ea rezidă metamorfoza absolută care ne conduce din întuneric spre Lumină.

Moartea pe care o cunoaștem pune capăt „istoriilor oamenilor". Brusc, pornind de la ea, o distanță fără limite ne separă de ele. Ele formează 99% din existența noastră zilnică și noi ignorăm 1% din Realul ascuns sub tone

de opinii, neînțelegeri, rețineri, suscitate de evenimentele mici și mari ale existenței. Ele ne includ în ritmul unui univers mai vast, invizibil pentru înțelegerea noastră senzorială, dar resimțit intuitiv prin ceea ce există mai ascuns în noi înșine.

Această lume e la îndemâna fiecăruia. E de ajuns s-o simți ca necesară, să-i auzi chemarea în profunzimea acestui ultim punct din imensitatea Creatului, în care ne aflăm.

Să descoperim drumul metamorfozelor: bunătatea, dezinteresul, iubirea care ne face să credem, să creștem și să nu ne angajăm pe alt drum, acela al ambițiilor personale, al ranchiunei, al egoismului care seacă și sclerozează sensibilitatea. Unul conduce la perceperea originală a Vieții în lumină, celălalt, la dispersia în întunericul inconștientului.

Noi, oamenii, suntem punctul de convergență al celor două niveluri ale maturării Conștienței: conținătorul și conținutul. În noi are loc încrucișarea și întâlnirea drumurilor, unirea susului cu josul sau separarea lor.

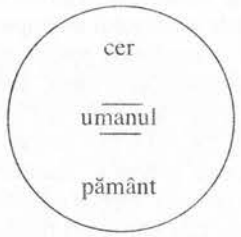

Noi descoperim aici secretul respirațiilor suprapuse, lumi acoperind alte lumi. Zâna ATENȚIE circulă liber aici, adaptându-și ritmul la ritmul lor, la fel cum plonjorul se scufundă în mare sau urcă spre suprafața lichidă. Cutia de decompresie rămâne indispensabilă aparatului biologic.

Revelațiile aduse de „trăitul" experiențelor mele îmi interzic orice complezență față de mine însămi. Așa cum Heidegger spune clar în „cărarea" sa: „Temeinicia nu se împlinește decât atunci când, în același timp, omul

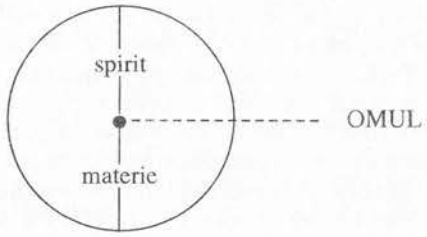

este disponibil atât pentru exigența cerului celui mai înalt, dar și crescut sub protecția pământului care îl poartă".

A respira conștient înseamnă a lăsa să intre în tine, o dată cu oxigenul indispensabil hrănirii celulelor corpului nostru și al funcționării sale automate, elementele extrem de subtile ale unei substanțe superioare în ordinea vibrațiilor, corespunzând hranei celui de-al șaptelea simț, simțul „Trăitului", dând Viață dimensiunii interioare a profunzimii în om.

„Măreția omului nu constă în ceea ce este, ci în ceea ce face să fie posibil."

SRI AUROBINDO

Într-o banală după-amiază de vacanță, favorizată de o întâlnire cu niște prieteni într-un han din munții Bourboni, am trăit o experiență de neuitat. În timpul unei discuții anodine, am resimțit „visceral" evidența *unității* tuturor, cu toate că eram totuși foarte diferiți atât ca vârstă cât și în privința activităților sociale. Menționez că nici unul dintre tovarășii mei nu a observat vreo schimbare în atitudinea mea.

Nici un alt gând nu-mi mai trecea prin minte. Nu mai existam ca Jeanne Guesné. Nu mai rămânea decât o prezență unică, indivizibilă, care se exprima prin fiecare dintre noi. Această Prezență „știa" că într-unul era calmă, în altul ușor agresivă, într-altul prietenoasă, iar în altul nu se simțea bine etc., dar asta nu avea nici o importanță. „Ea" interpreta prin intermediul nostru, simultan, faptul de a gândi, de a simți, de a acționa.

Această situație ciudată a durat câteva minute. Global, eram eu însămi și totodată fiecare dintre ei, într-un mod evident, indiscutabil. Fizic, respirația lor și a mea era aceeași. Le simțeam unite, fără posibilitatea de a le separa. Simțeam în același mod reacțiile fiecăruia, fără ca ele să se amestece, și, curios, situația în ansamblu mi se părea „infantilă", sau, mai exact, ea era simțită ca infantilă de „Aceasta", care o experimenta. În timp ce eu însămi participam la conversație, „primeam" ritmul unui invizibil curent de energie care ne lega unul de celălalt printr-o circulație ce făcea din noi un singur organism. Semnificația replicilor schimbate era conținută într-un soi de substanță imaterială, izvor al cuvintelor pronunțate.

Nu vă cer câtuși de puțin să acceptați o asemenea afirmație, n-ar fi decât o „încredințare" suplimentară, de al cărei inconvenient pot să-mi dau seama.

Vă cer numai să reflectați... și să „observați" în voi. Numesc această Prezență — al șaptelea simț. Denumirea este, fără îndoială, contestabilă, dar ce importanță are termenul întrebuințat; ceea ce contează este actualitatea lui. Vai, nu am nici o putere asupra lui, nu pot să-l trăiesc după cum vreau. EL ESTE sau NU ESTE.

Jean Cocteau se referea la el în propoziția: „Oprește-te suflet al meu, căci dacă nu, viața-mi va trece fără tine!"

Vreau să fiu foarte exactă și foarte explicită în același timp. Nu încerc niciodată impresia că mâna dreaptă mi-e separată de stânga, sau capul străin de picioare. Mă simt ca un tot, care este corpul meu. Când acest nou simț este activ în mine, el are inițiativa a tot ceea ce este perceput și EL ESTE TOT CEEA CE ESTE PERCEPUT.

O singură prezență indivizibilă se află acolo, cu multiplele-i diferențe interne, dar care nu mă deranjează mai mult decât măsura în care picioarele mi-ar deranja urechile.

Acest inexprimabil este totuși tot atât de concret ca și obeliscul din Piața Concorde.

Eu sunt „eu" și tot ceea ce percep. A te simți în același timp în două locuri diferite nu este o senzație de ubicuitate. E vorba de un grad de măreție infinită. Senzorialitatea, sentimentul, „simțirea" sunt trăite simultan, într-o amplitudine și o profunzime neașteptate. Totuși, nu încetez nici o clipă să fiu aici, vie, total lucidă.

Imposibilul s-a înfăptuit: să Fii puntea ce trece peste abis între două dimensiuni ale Ființei. Să câștigi cerul fără să părăsești pământul. Nici pe unul, nici pe celălalt în mod exclusiv. Să le trăiești simultan pe amândouă, și... să realizezi astfel TREIUL care încă rămâne UNU.

Amatorii de spectaculos, de fantastic, vor fi dezamăgiți. Am trăit această stare extraordinară curățând cartofi în bucătărie..., înșirând păstăi de fasole. Acum douăzeci de ani a apărut brusc, oprindu-mi monologul interior. Mă aflam într-un magazin Prisunic, într-o oră de vârf, în vacarmul făcut de public și de muzica din jur.

Pentru prima oară „am recunoscut" stupefiată și încântată VIAȚA în viața „mea". Ea mă vizitase deja cu doisprezece ani înainte. Atunci îmi fusese teamă de această putere extraordinară care punea stăpânire pe mecanismele mele de funcționare. Am relatat experiența în cartea mea *Marea Trecere* (p. 121).

Între aceste două apariții, ea a revenit din ce în ce mai des și de fiecare dată urma ei rămânea sub forma unui freamăt ușor în toate celulele corpului meu. Uneori ea vorbește prin gura mea, când o întrebare arzătoare și îndelung frământată este pusă de un interlocutor atent.

Să te auzi vorbind, fiind conștient că nu ești tu însuți cel care vorbește, este o experiență cu totul excepțională.

Firește, nu poate fi vorba aici de o stare de medium sau de o oarecare transmisie a gândului. Această stare nu aparține stării obișnuite, asociată scurgerii timpului. Mă gândesc că mi s-a întâmplat ca o consecință a unei îndelungate munci asupra mea făcută din „desprinderi" din „chemarea sinelui", din observarea modului de funcționare a gândirii mele sau a reacțiilor mele sau a reacțiilor mele, oricare ar fi acelea.

„Deși în tot ce faci pui suflet
Îndelungată-i arta, scurt e timpul..."

Baudelaire

O ARMONIE PUTERNICĂ: **VIAȚA** ÎN VIAȚA MEA

„Putem crede, și mi se va permite să prefer această soluție, că procesul de integrare a sufletului «cartelă pentru memorie» a întregii noastre identități personale, în corpurile energetice, face parte dintr-un program prevăzut... al eternității. Datorită unui constructor, de o inteligență de neconceput..., un constructor care ar avea grijă de fiecare atom, de fiecare informație, de fiecare structură organizată, de la cea mai simplă la cea mai complexă, este ființa umană, într-un cuvânt oricare dintre noi... A pronunța numele lui ar însemna să-l diminuăm: încântarea ne este suficientă."

Hélène RENARD[1]

Mă socotesc obligată să precizez ce numesc eu respirații articulate și, în special, cele trei respirații care se petrec în om. Respirația corpului, respirația psiho-mentală a complexului psiho-somatic pe care îl reprezintă și respirația spirituală a spiritului din el.

G. J. Gurdjieff[2] ne-a dat o foarte clară reprezentare a acestui lucru. E vorba nu să se discute despre asta, ci fiecare să verifice, în sine, prin sine însuși, fără să se mulțumească să aducă o judecată pozitivă sau negativă în planul ideilor.

Recunoaștem faptul că respirația omului se efectuează în aproximativ trei secunde atunci când e treaz și puțin mai lent în timpul somnului. Umorile și emoțiile o modifică sensibil. Este o respirație în timpul căreia inspirăm oxigenul indispensabil menținerii Vieții. Prin instaurarea unui oarecare grad de conștiență, ea permite, în același timp, manifestarea mentalului. Fără mental, nu există decât o viață vegetativă.

Această conștiență mentală este și ea întreținută de o respirație, dar la un alt nivel al atenției, și dacă sunt foarte vigilentă pot s-o discern. Ea este creatoarea imaginilor mentale, a tuturor nenumăratelor imagini mentale „care fac" viața mea și o orientează, închizându-mă într-o sferă țesută din recurența reacțiilor mele automatizate. Există „inspirația" substanței mentale și „expirația" imaginilor-gânduri. Ritmul ei este de 24 de ore, o zi și o noapte, o rotație a pământului în jurul său.

---

[1] *L'Après-Vie*, Éditions Philippe Lebaud.
[2] *Récits de Belzébuth à son petit-fils*.

Dacă imaginile mentale pe care, sub influența imediată a „umorilor", respirația mea le produce și le proiectează în mod mecanic pe ecranul conștienței sunt imagini ale eșecului, voi merge din eșec în eșec. În caz contrar, reușita mi-e promisă, în măsura în care energia imaginilor mentale emise de alte persoane nu se opune.

Noi „mobilăm" existența noastră temporară cu ceea ce „se naște, în noi" și respirațiile noastre amestecate îi insuflă Viață, concretizând-o în spațiul închis al dimensiunii noastre umane.

Aceasta este o descoperire fundamentală care îți cere să reflectezi ceva mai mult de o clipă, căci acest lucru petrecându-se astfel, noi nu putem interveni în nici un fel. De câte ori n-am răspuns la o observație privind comportamentul nostru psihologic prin „sunt așa cum sunt, nu mă pot schimba, trebuie să mă accepți așa cum sunt"!

Nu este ușor să te eliberezi de propriile imagini mentale și mai cu seamă de cele pe care ți le faci despre tine însuți. Învățătura lui G. J. Gurdjieff era axată în mare parte pe această realizare, bază indispensabilă a Cunoașterii de sine.

A treia respirație este cea a Conștienței atemporale imanente în Om. Inspirația ei este esența Ființei, expirația, lumina eternității. Noi nu suntem conștienți de acest lucru. Durata fiecărei existențe umane este timpul „unei singure respirații" a FIINȚEI din care Totul a ieșit și unde Totul se întoarce.

În fiecare clipă a timpului meu se află Ea, Marea VIAȚĂ pe care alții o numesc Dumnezeu, ce străpunge cu fulgeru-i cosmic zidurile duratei, în așa fel încât CONȘTIENȚA să țâșnească în clipa creatoare în care umanul „trezit" îngenunchează în taină în fața OMULUI, care se naște cu ATEMPORALUL.

Miliarde de spermatozoizi sunt risipiți de natura umană pentru un singur corp de copil gestat. Dar la cealaltă extremitate a lanțului existenței câte cadavre umane se pot număra pentru UN OM care depășește „marea trecere" a morții spre nemurire?

Când „sensul" acestei excepționale respirații a fost înțeles, adică „prins" cu întreaga sensibilitate a celulelor alertate, VIAȚA devine „alta". Nu te mai poți întoarce înapoi. Poți constata acest lucru paradoxal: pe de o parte ești mult mai puțin atașat de interesele acestei lumi, iar pe de alta, execuți totul cu infinit mai multă încredere, seriozitate și eficacitate.

E foarte greu, ca să nu spunem imposibil, de imaginat ceea ce practica regulată a muncii interioare o poate aduce în privința calmului și a unei forțe liniștitoare în derularea vieții cotidiene. Potențialități necunoscute apar într-o înțelegere luminoasă ca o rază de soare pe un cer de primăvară.

Cred cu adevărat că, în fața problemelor actuale, o nouă atitudine mentală, estetică și fizică devine indispensabilă dacă vrem să oferim o soluție care să nu se mulțumească doar cu depășirea lor, ci mai curând să le înțeleagă.

Secolul XX, grație progresului tehnologiei, a permis înflorirea obiceiurilor de igienă corporală, dietetică, ecologică (cu toate că ultima este adesea contestată pe termen lung) care au crescut mult media de viață a omului. De multă vreme i se impune necesitatea unei igiene emoționale și mentale zilnice, sub forma cunoașterii de sine, a reamintirii de sine, a „vederii înăuntrului său", ca să întrebuințez cuvintele lui Krishnamurti. Toate aceste discipline ale activității ATENȚIEI noastre conduc la o maturitate a Ființei din noi. În cartea sa *După Viață*, Hélèn Renard a cuprins un evantai complet al tuturor informațiilor actualmente culese și studiate atât prin tradiții și culturi milenare, cât și prin căutările științifice și filosofice contemporane.

Această igienă a inimii și a spiritului a fost învățată prin Religii sub forma examenelor de conștiență, a rugăciunilor, a prezenței la un cult ritual. Se pare că șocul brutal al celor două mari războaie care au îndoliat Occidentul, cu toate traumatismele sociale și familiale care le-au însoțit, au contribuit la slăbirea practicilor religioase. Dar a crede într-o doctrină sau alta nu înseamnă CREDINȚĂ. Una este umană, deci muritoare, alta este sămânța Luminii lui Dumnezeu în Om. Ea este invulnerabilă. Ea EXISTĂ.

„Am în suflet o floare pe care nimeni nu o poate culege".

(Victor Hugo).

„Același fluviu de viață care curge noapte și zi prin venele mele curge prin lume și dansează în pulsații ritmate.

Este aceeași bucurie care străpunge cu veselia ei praful pământului prin nenumărate firișoare de iarbă și explodează în tumultuoase valuri de frunze și flori.

Îmi simt membrele glorificate la atingerea acestei Vieți universale și mă mândresc, căci uriașa pulsație a nopții vârstelor se află în inima mea, care dansează în clipa asta."

Rabindranath TAGORE

Energia spirituală trăită cu o totală luciditate posedă un grad de eficiență cu neputință de dovedit pentru ochii unei autorități, oricare ar fi aceasta, fiind totuși capabilă să producă o bulversare completă a eului psihologic.

Sub necruțătoarea lumină a Atenției conștiente și voluntare, imaginea mentală a sinelui dispare, lăsând numai bănuiala unei promisiuni de lumină în cazul în care efectul interior este întreținut cu perseverență.

Viața acționează după propriile-i legi și nu după dorințele noastre. Dacă nu bruscăm nimic, o transformare întreținută lent poate să se declanșeze în persoanlitatea noastră. O femeie însărcinată nu-și va naște copilul în trei luni, chiar dacă înghite de trei ori mai multă mâncare. Nu va câștiga nimic în această direcție decât, eventual, complicații digestive. Munca interioară dusă cu răbdare și perseverență actualizează toate potențele noastre, cele dorite și cele nedorite. Ele cresc ca sămânța cea bună alături de neghină. Înțelegem deci pentru ce asceza gândurilor și a dorințelor e cerută de toate școlile de înțelepciune, din toate timpurile.

Trebuie să mai știm că aspirațiile noastre, chiar spirituale fiind, ascultă de un ritm pendular ce nu poate fi schimbat și care reglează presiunea constrângerii asupra personalității noastre. Înainte de a ne fixa asupra adevăratei valori a muncii noastre interioare, trebuie să ținem seama de toate aceste considerații. Răbdarea și perseverența sunt virtuți necesare, la fel ca și calmul și luciditatea. Aceste calități îi vor îndepărta, descurajându-i, pe cei grăbiți, dornici de rezultate spectaculoase care nu sunt decât iluzii.

Numai Ființa poate stabili spontan în cel ce se trezește o relație de rezonanță interioară, fără să treacă printr-o adeziune intelectuală. Se poate atunci declanșa o transformare adevărată și eficientă.

În timpul clipelor *voluntar conștiente* trăite în decursul vieții noastre cotidiene, elemente superioare ale esenței mentalului pătrund în noi, fiind asimilate și traduse de intelectul nostru sub formă de simboluri, de mituri milenare, potrivit criteriilor condiționărilor noastre mentale.

Toate separările, toate clivajele emană din mentalul nostru, a cărui funcție esențială este de a descompune orice lucru în compușii lui pentru a fi analizați. Intelectul nostru este un producător de imagini, de concepte care pleacă de la „substanța extra-spațio-temporală" conținută în aerul inhalat. Energia-Atenție, o prezență în clipă, este catalizatorul indispensabil asimilării acesteia.

Locul muncii mele de fiecare zi este corpul meu, cu calculatoarele lui (intelectual, emoțional și motor) și derivatele acestora, de o deosebită complexitate organizatoare, care le asigură funcționarea integrală. În fiecare zi urmez „în laboratorul meu psiho-somatic" itinerarul secret al celor mai profunde pulsații, până la descoperirea unui punct crucial în care inteligibilul devine sensibil.

Exprim aici perceperea vie și trăită de un alt aspect al Energiei–Voință–Conștiență, în timpul unei mari tensiuni a Atenției interioare, într-un stadiu de luciditate și sensibilitate intensă, care face să explodeze structurile ce limitează în mod obișnuit manifestările Conștienței în uman.

Toate „posibilitățile" se află aici, conținute în esența mentalului care intră în noi la fiecare „aspirație". Căreia dintre ele îi vom da VIAȚĂ?

Dacă oamenii ar fi înțeles această capacitate de actualizare care li se oferea...

Ce baie de tinerețe! O intensă luciditate unind evenimentele de toate felurile, politice, sociale, morale, economice și familiare într-o totală armonie în acțiune.

Până în prezent VIAȚA a servit umanul și, plecând de la această înțelegere a VIEȚII–RESPIRAȚIE, umanul, devenit Omul, poate servi VIAȚA. Prin această conversie, el răspunde apelului tăcut al Conștienței. El se trezește la o realitate în care orice dorință personală este alungată. O conștiență care, dacă pot folosi această ciudată imagine, întinde mâinile pentru a primi și nu pentru a lua.

Ea poate simți VIAȚA așa cum strălucirea unui surâs niciodată stins, pătrunzând oamenii, declanșează o epidemie teribil de contagioasă de FRATERNITATE...

Utopie, veți spune?

Pentru ce? Să ne aducem aminte de oribilele izbucniri ale ciumei, tifosului, holerei etc. Omul le-a pus capăt.

Atunci care este vaccinul? Împotriva fricii, violenței, urii?

Vaccinul, toate vaccinurile psihice se află în noi. Să fim noi înșine laboratorul care le produce. Noi suntem un proces viu în care se poate naște și înmulți DRAGOSTEA, mijlocul de anihilare al tuturor conflictelor.

Nu mi-aș permite să scriu aceste rânduri dacă nu aș avea în celulele inimii, pântecului și creierului meu certitudinea că umorul își păstrează drepturile, că această căutare a mea este, în același timp, aceea a unei înfometate de adevăr, ce nu poate fi despărțită de căutarea unui Tintin naiv și întreprinzător. Alăturarea lor neașteptată, cu atât mai ciudată în demersul pe care-l întreprind, este garantul echilibrului meu.

Ele mă fac să apreciez diferența dintre a funcționa și A EXISTA.

Știu că acest lucru este irațional, dar ceea ce era încă irațional acum două secole și chiar mai puțin, figurează, datorită cercetărilor și descoperirilor științifice, în cadrul rationalului de astăzi. Câte teorii irationale enunțate ieri sunt astăzi total depășite și perimate?

Acest „ceva" care trăiește în mine o viață mai bogată, mai intensă decât viața persoanei mele vorbărețe și neînsemnate, cu capul prea plin, cere o disponibilitate totală din partea mea. Printr-o neîncetată muncă interioară, îmi văd greșeala: în realitate eu însămi nu fac nimic, VIAȚA este aceea care lucrează în mine. Mentalul meu se descompune în culori, imagini, cuvinte, concepte etc., asemenea luminii care cade pe o prismă.

Când atingi un anumit grad de profunzime, ajungi la Universal, unde converg corespondentele diferitelor niveluri. Capul meu încărcat de amintiri se golește, tace. Mă gândesc la cuvintele lui Alfred Sapin din *Poezia 84*: „Iar mii și mii de sori veghează asupra nopții hăului din inimă".

Să restabilești în sine izvorul întregii VIEȚI... Dumnezeu...; dau acestui cuvânt sensul de incognoscibil, cu neputință de tradus la modul absolut. Necunoscutul ce poate fi cunoscut se situează ca timp în viitorul omului, pe când ceea ce nu poate fi cunoscut, ce nu poate fi gândit, se află dincolo de spațiul-timp al nostru.

O lume dotată cu semnificații noi se deschide celui care caută cu perseverență sensul existenței sale între violențele naturii și violența oamenilor. Întrebarea sa, resimțită dureros, face să țâșnească percepția intuitivă a unității „viului" în lucruri diferite și în singurătatea cea mai mare poate să apară iubirea care unește tot.

Viața este acolo, aici și acum în fiecare clipă a timpului și cu ea avem întâlnire.

Când nu mă „simt" înăuntrul meu, totul apare fără consistență, tern, mohorât, fără căldură. Nici o călătorie, apropiată sau îndepărtată, nu-mi va insufla vreo părticică din acest substrat cu neputință de definit, care modifică ritmul suflului și sângelui meu, reunind realul și imposibilul în interioritatea mea profundă.

Chiar dacă viziunea lor îmi evocă amintiri prețioase, nici oceanul tumultuos, nici muntele sălbatic, nici pădurea tăcută nu-mi vor putea hrăni foamea de acel „ceva" de neclintit, care dăinuie de-a pururi. Aceste peisaje, aceste orașe și întâlnirea mea cu ele nu sunt decât decorul în care evoluez în căutarea singurului lucru valabil: VIAȚA în viața mea....

Printr-un limbaj de senzație care se adresează direct sensibilității emotive, încerc să stabilesc, cu mine însămi, o relație umană pe o lungime de undă neobișnuită. Când reușesc să obțin contactul interior știu că pot să transmit oral sau în scris. O anumită intensitate, un ritm latent le susține și le ghidează în măsura în care mă las în voia VIEȚII, nu-i mai opun rezistență. Asta este cel mai greu: să nu mai acționezi, dar să LAȘI SĂ SE acționeze pentru tine.

În mod constant, demersul nostru de căutare a Cunoașterii aduce cu a te afla în preajma zorilor, apropiate și îndepărtate în același timp, simțite confuz și alimentând în noi o sete arzătoare de „necunoscut". Este imposibil să te sustragi acestei chemări a înălțimilor, atunci când emană din adâncul nostru.

„O, doar al meu, în sine-mi, numai mie,
Sub inimă, pe prag de poezie,
Între neant și faptul pur, aștept
Ecou-atâtor vagi, interne ranguri,
Amar șuvoi sonor de sumbre ganguri
Sunând un gol meru vestit în piept!
. . . . . .
Cei morți stau bine-ascunși aici sub haina
Țărânii calde ce le suge taina.
Amiaza sus, Amiaza, gând pătruns
De sine, se gândește-n nemișcare...
Frunte completă, naltă-ncoronare,
Eu sunt în tine schimbul cel ascuns."[1]

Paul Valéry (*Cimitirul marin*)

[1] În traducerea lui Șt. Aug. Doinaș, din volumul Paul Valery, *Poezii*, Editura Univers, 1989.

„Nimeni nu se poate îmbăia de două ori în același râu."

HERACLIT

De ani și ani, un vis revine din ce în ce mai clar. La început mă trezeam cu imaginea lui care mă făcea să fiu anxioasă și să-mi pun întrebarea: ce înseamnă asta?

De câțiva ani el se transformă într-un „vis de veghe", apărând în cursul zilei sub forma unei impresii mentale. Mă aflu pe peronul unei gări goale. E noapte..., aud șuieratul ascuțit al unui tren care trece în trombă. Simt că trebuie neapărat să iau acest tren, să sar din mers...; în ciuda elanului meu, picioarele-mi rămân fixate de sol... și clipa a trecut.

De fiecare dată trăiesc scena mai intens, starea de paralizie de pe peron este mai dureroasă... Cum să sar pe scară? Și anii se scurg..., trenul trece mereu și mereu, eu rămân anchilozată pe peron...

Astăzi, când șuieratul ascuțit a răsunat brusc, spațiul mi-a explodat parcă în cap, deschizându-mă spre înțelegerea unui nivel necunoscut până acum.

Nu trebuie să evadez sărind în acest tren. Dimpotrivă, trebuie „să unesc", aici, pe peron, lumea trenului (nivel superior de conștiență) cu lumea peronului (nivelul meu obișnuit de conștiență). Acest lucru nu se poate face decât luând cunoștință de cele două niveluri simultane, adică ale celor două frecvențe vibratorii: cea cu care sunt obișnuită și instantaneitatea-intensitatea reprezentată de viteza trenului.

Nu am nimic de părăsit. Trebuie să FIU aici și acum PREZENȚA care unește toate nivelurile conștienței. Prezența care înțelege aceasta, care ESTE aceasta.

Și revelațiile au continuat: trenul, peronul gării și Jeanne Guesné pe peron, nimic din toate astea nu există în exterior. Totul vine din mine, totul

este în mine..., imaginea mentală se interiorizează..., ea se „vede" în profunzimea Ființei mele. Aici este căminul unde totul se resoarbe într-o strălucire a spiritului care îi recunoaște Unitatea.

Mă „resimt" ca fiind locul de joncțiune a două lumi de conștiență, punctul infinitezimal și fără limite care leagă ceea ce e în afara timpului și timpul într-un „trăit" fără timp și spațiu, care susține întregul creat, îl trăiește, îl face să EXISTE.

Funcția cosmică a Omului este aceasta: el trebuie să EXISTE. Atunci când EXISTĂ, cerul și pământul, universalul și particularul, spiritul și materia sunt unite.

Dar omul este Pierre, Jean, Jacques, Simone, Marie, Françoise etc. și eu sunt Jeanne Guesné..., incandescența a dispărut..., întunericul domnește din nou în mine și asupra lumii, dar păstrez în carnea mea arsura de neuitat a Revelației.

Devine evident astăzi că numeroase personalități din medii foarte diferite și de formație pluridisciplinară contestă sistemele noastre de organizare a societăților contemporane și devin conștiente de necesitatea deschiderii asupra unei înțelegeri încă necunoscute.

Intuitiv, omul simte că ultima experiență a Ființei sale trece atât prin corpul, cât și prin gândirea sa. Oriunde m-aș afla, oricare ar fi ocupația mea, pe fundalul monologului meu asociativ care nu încetează niciodată, ea este în mine o „lumină", o evidență trăită care nu depinde de nici o autoritate, nu se leagă de nici un sistem. O lumină care, suficientă ei însăși, mă deschide cu totul, într-o „dilatare interioară", impermeabilă în fața fricii, angoaselor.

Există mai multe grade de intensitate instantanee. Toate aceste niveluri sunt conținute unele în altele, căci fiecare este o „plajă de conștiență" care își construiește viața sa personală, cu toate implicațiile obiective și subiective pe care aceasta le comportă.

În rezumat, asceza spirituală este descoperirea acestor niveluri diferite și explorarea lor. Primim în mod constant impulsuri de la aceste planuri supraconștiente. Noi le traducem în imagini care se organizează în concepte, care suscită emoții pozitive sau negative, și acest lucru ne determină „umorile" fluctuante, responsabile de comportamentele noastre. Acestui fascicul instabil de manifestări îi dăm numele de om...

Poate într-o zi, în urma unui șoc dat de evenimente, se va produce un fel de antract al monologului interior și impulsurile sale vor fi primite și recunoscute înainte ca ele să se acopere cu veșmântul verbal obișnuit. În mod direct, fără hiatus, ele vor merge să hrănească simțurile noastre interioare, care le reclamă pentru a crește și a se multiplica. Pentru o clipă, omul

devine Om. Ca urmare, el va păstra amintirea în memorie. Dacă o întrebare va țâșni într-o zi, el va înțelege, fără îndoială, că a trăit o clipă de VIAȚĂ intensificată. Astfel, puțin câte puțin, din lumină în lumină, cel de-al doilea corp al Omului crește în el.

Devenită de mult timp partea esențială a muncii mele interioare, mișcarea proprie-mi conștientizări s-a transformat într-o explorare intracorporală a interorității mele profunde. Îi datorez prețioase indicații, și în primul rând aceasta:

„Fiecare luare de cunoștință spre «sus» corespunde automat unei luări de cunoștință spre «jos». Nu pot face un pas înainte în domeniul gândirii fără ca el să nu se repercuteze de îndată printr-o impresie «dilatată» în carnea mea, printr-o căldură luminoasă în celulele mele. Gândirea mea este purtată de o undă care țâșnește din corpul meu. Ea este înveșmântată în căldură și lumină. Ea nu-mi aparține propriu-zis, nu este pentru uzul meu personal. Trebuie s-o transmit celor care vor dori s-o accepte în intimitatea lor profundă. De acum încolo sunt responsabil de ea."

Într-o noapte am avut următoarea revelație. Cuvintele, cele 45 de mii de cuvinte ale dicționarului și toate nenumăratele cuvinte ale limbilor și dialectelor lumii dansau un balet în fața privirii mele interioare.

Erau atomii acestei materii subtile pe care o numim gândire..., și gândirea vorbită ESTE LIMBAJUL. Se impune mereu analogia între diferitele niveluri ale manifestării.

Nucleul atomului se sfarmă pentru a degaja fantastica energie nucleară ce poate distruge creatul. Un cuvânt se desface în componenții sonori, eliberând esența sunetului, tăcerea ultimă în care întreaga manifestare se resoarbe.

Sunetul „viu" își virează încărcătura electrică ce explodează în carne, o face să vibreze, trezește celulele la o intensitate de conștiență pe care acestea o ignoră... Într-o străfulgerare înțeleg posibilitățile inerente ale limbajului, când cuvântul este gândit în intelect, simțit în inimă și încercat în carne. El este atunci Limbajul Creator.

Acum sute de miliarde de ani animalele preistorice au scos primul strigăt..., acest strigăt, care s-a multiplicat de atunci în noaptea timpului, s-a modulat în nenumărate intonații, s-a rafinat la unele specii, a devenit strigătul primilor hominizi, pentru a se converti în vocale, pe care derularea timpului le-a coordonat, le-a adaptat larinxului uman..., i-a exprimat reacțiile...

O încercare de asociere între sunet, impresiile senzoriale anexe, gest declanșează premisele unei semnificații..., apoi timp de zeci de milioane

de ani s-au țesut linii de coerență între aceste prime freamăte ale unei gândiri... care n-a încetat să se dezvolte, depășind praguri din ce în ce mai subtile.

Din gândire asociativă, ea a devenit gândire reflexivă, apoi gândire imaginativă, foarte aproape de gândirea creativă..., până la gândirea conștientă, vie în omul treaz.

Resimt impactul formidabil al Vieții prin mineral, vegetal, animal, inclus în organismul uman în care carnea, psihismul și mentalul sunt amestecate până la țâșnirea substanței, în care se înscrie Conștiența nepieritoare.

Când „dilatarea" inimii ne relevă ca rațional ceea ce nouă ne apărea înainte ca irațional, Conștiența înnăscută se exprimă prin carnea noastră satisfăcută de luminozitatea unui surâs și de strălucirea privirii. Surâsul este o decolare a Omului până pe vârfurile strălucitoare ale Dragostei.

Atunci se impune fabuloasa evidență: TOTUL ESTE VIAȚĂ. Fie că are forma unui corp, fie că este inaccesibilă sistemului nostru senzorial uman, această Viață EXISTĂ.

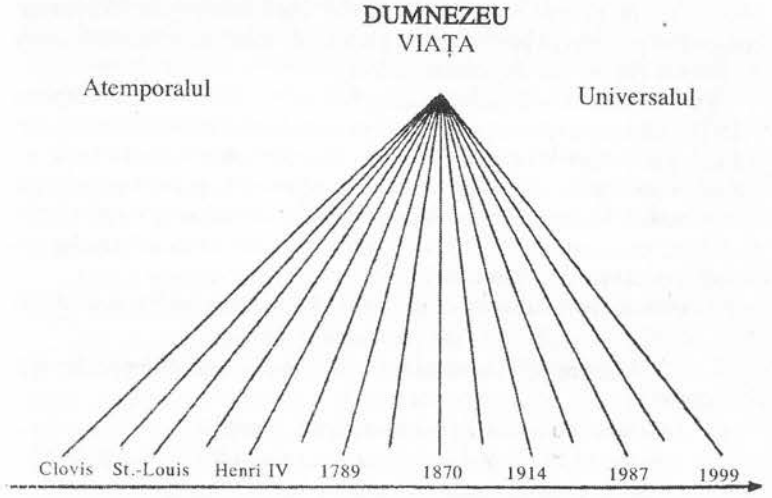

EXISTENȚA NOASTRĂ ÎN SPAȚIU-TIMP

„Nu creşti decât în măsura în care te dăruieşti unuia mai puternic şi mai înalt ca tine."

Antoine de SAINT-EXUPÉRY

Evidenţa Fiinţei nu este rezultatul unei cunoaşteri teoretice şi nu aparţine unei categorii psihologice. Ea este rodul unei îndelungate experienţe, consolidată prin efortul perseverent al muncii interioare, unde fiecare secundă marchează ritmul unui dinamism creator.

Perceperea mentală mobilizează şi fixează atenţia noastră. Perceperea FIINŢEI eliberează Atenţia. Atenţia eliberată este substanţa celui de-al şaptelea simţ mai presus de orice imagine, de orice formulare. Mentalul este neputincios când apare al şaptelea simţ. El i se supune şi se pune în serviciul lui.

Mentalul devine atunci mediatorul dintre materie (corp) şi spirit (intuiţie). Până în această clipă a dominat gândirea. Acum ea va servi unuia mai puternic decât ea: Atenţiei Conştiente.

Următoarea povestire zen care se referă la acest subiect este foarte savuroasă:

„Un discipol îl întreabă pe Maestrul Ikkyou:

— Maestre, aţi vrea să-mi scrieţi câteva principii ale înaltei Înţelepciuni?

Ikkyou ia o pensulă şi scrie cuvântul Atenţie.

— Asta-i tot, întreabă omul, nu aţi vrea să mai adăugaţi ceva?

Ikkyou scrie de două ori la rând: ATENŢIE–ATENŢIE.

Apoi de trei ori la rând, spre decepţia celui care întreba.

— Cu toate astea, adaugă discipolul, înciudat, nu văd nici profunzime, nici subtilitate în ceea ce scrieţi aici. În definitiv, ce înseamnă acest cuvânt?

Şi Ikkyou îi răspunde:

— Atenţie înseamnă Atenţie!"

„Călugărul îl întreabă pe Maestru:
— Cum aş putea să mă angajez pe calea ce trebuie urmată?
Iar Maestrul, arătându-i torentul care curge, îi răspunde:
— Auzi zgomotul acestui torent?
— Da, zice călugărul.
— În acest caz nu am nimic ce să te învăţ, acolo se află uşa."

Koan ZEN

Lumea exterioară nu este independentă de aria conştienţei mele.

Importanţa deosebită a privirii pe care o îndreptăm asupra vieţii noastre interioare şi calitatea ascultării pe care i-o acordăm îmbogăţesc viaţa noastră cotidiană cu o savoare şi un parfum extrem de subtil, care transcende vuietul asurzitor al lumii exterioare.

Este indispensabil să adopţi o nouă atitudine psihică şi fizică şi un nou limbaj, eliberat de clişeele rigide ale memoriei psihologice, pentru a trăi din plin şi fără conflict VIAŢA care se exprimă prin gesturile, cuvintele, acţiunile noastre.

Primul pas spre înţelepciune este să ştii ceea ce eşti, şi că eşti neînsemnat. Să vezi şi să accepţi aceasta, fără să se producă nici cel mai mic val emoţional.

În mine există mereu această identitate între ATENŢIA CONŞTIENTĂ şi trezirea în mine însămi. Este faptul central al experienţei mele. Brusc, ochii corpului meu încetează să aibă un loc prioritar. Izvorul precedă râul, iar izvorul se află aici, relevat de esenţa privirii mele interioare. Nu sunt eu, Jeanne Guesné, cea care l-a făcut să se nască. El este cel care, apărând, se eliberează de Jeanne Guesné. El a fost aici dintotdeauna..., dar eu nu ştiam.

Fără îndoială că am fost vizitată de impresii analoage în timpul suferinţei încercate în faţa misterului morţii şi al acelei sfâşieri sacre a inimii care contemplă corpul iubit, de acum înainte nemişcat şi golit de VIAŢĂ.

„Omul care nu ştie să înoate, dacă printr-un accident cade în apă, se zbate cu furie şi se scufundă. Omul care ştie să înoate, când intră în apă

poate s-o facă aproape fără să încrețească suprafața lichidă și, foarte liniștit, aproape fără efort, poate să ajungă la celălalt mal."

Astăzi se accentuează tot mai mult tendința de a acorda importanță numai acțiunii fizice, distrugând astfel derularea armonioasă a experienței. Pleci la o anumită oră..., ajungi la o anumită oră. Faci un lucru, apoi un altul etc. Viața nu este o activitate independentă și superioară, conținând toate micile activități secundare care îi jalonează desfășurarea... Pentru mine, originea TOTULUI este principiul conștient care acționează în mine, esența comună a tuturor Oamenilor.

Brusc o certitudine se impune conștientului meu.

În mod obișnuit, atenția mea se concentrează asupra „mea" și din acel moment capcana se închide. Sunt „activată", nu mai sunt activă. În mine există simultan toate nivelurile atenției. Nu ele sunt cele care apar și dispar, ci eu sunt aceea care mă deplasez pe ele când în sus, când în jos. Firește, o stare instabilă, agitată a atenției creează un mediu instabil, zbuciumat. Ea este dotată cu o putere automată de creație... Dacă am trăi într-o stare de atenție conștientă, în deplină conștiență a EXISTENȚEI, pământul, draga și buna noastră mamă a tuturor, ar fi un Paradis.

Câtă responsabilitate ai atunci când înțelegi acest lucru! Mă simt asemenea unei case în construcție care are numai parterul terminat, dar el nu e luminat și încerc în zadar să instalez un curent de lumină pentru analizele mele raționale, ceea ce nu reușesc niciodată. Mă cuprinde dezolarea, mă zbat zadarnic împotriva artificiilor memoriei mele..., și timpul existenței mele se scurge inexorabil, strivind orice speranță și relevându-mi neputința...

Refuz ca viața mea să fie doar bătaia sângelui meu, mișcarea aerului în plămâni, succesiunea funcționării corpului meu, chiar dacă ar fi vorba despre capacitatea intelectuală a gândirii mele. Vreau altceva decât naufragiul inteligenței mele în această groapă a disperării... Brusc o idee a țâșnit: obloanele pot să se deschidă, NU o ȘTIAM. Fac gestul necesar, lumina inundă încăperea. Este VIAȚA în viața mea, mereu prezentă, dar sunt oarbă în fața acestei evidențe care-mi tulbură rațiunea... De câte ori încă o voi uita, ajungând la disperare?

Există o cheie ca s-o regăsești: Să simți nevoia s-o TRĂIEȘTI cu aceeași intensitate cu care simți nevoia să respiri.

Numesc acest „gest" călătorie la capătul vieții mele. Gestul de a fi conștient de cuvintele, de senzațiile, de sentimentele, de gândurile tale. Vai, acest lucru nu durează, sunt prinsă din nou, foarte repede, datorită asociației automate a obișnuințelor mele, cu care sunt identificată. Cea mai veche, care îmi provoacă cele mai multe prejudicii, este cea care apare prioritar

atunci când mă trezesc în fiecare dimineață: sunt eu însămi, entitatea fantomatică ce creează mirajul lumii ce mă înlănțuie.

Sunt un mănunchi de obiceiuri întreținute din copilărie. Fiecare manifestare este o obișnuință. În fiecare dimineață sunt creată potrivit imaginii din ajun. În fiecare seară somnul disociază trama. În spatele acestei iluzii, Ființa mea, sau capacitatea de a Exista, doarme. Atenția care a creat aceste obișnuințe s-a identificat cu ele și numai un efort perseverent și foarte sigur va străpunge acest zid psihologic. Nevoile, dorințele, aversiunile îmi aparțin, sunt realitatea subiectivă, ecranul.

Viața, cu toate evenimentele ei, adesea tragice, este câmpul de experiențe oferite fie pentru a ne menține în somnul conștienței, fie pentru a ne trezi. Cheia în această privință este mereu ATENȚIA, automată sau conștientă. Un mare șoc fizic sau psihologic impus de Viață și, într-o clipă, fantasmagoria încetează. Rămâne Conștiența FIINȚEI care n-a încetat niciodată să existe aici.

Înțeleg într-o străfulgerare că personalitatea este nutrită de imaginație. Ea nu este decât un instrument de manifestare care trebuie să fie în subordinea FIINȚEI interioare. Personalitatea este slujitorul Ființei. Ea nu a fost distrusă, ci „îmblânzită", supusă. Atenția nu mai trebuie să se identifice cu personalitatea, ci să rămână liberă și să lumineze. Nu trebuie să rămână decât ACEASTA, care vede că toate mișcările interioare sunt subiective, arbitrare.

O obișnuință este o repetiție automată a unei serii de contracții formate prin educare și asociate între ele. Unele sunt foarte simple, altele foarte complexe. Obiceiurile sunt canalele prin care se scurge Atenția.

În fața acestei constatări simt urcând din străfundul meu o rezistență împotriva capcanei machiavelice care mă ține prizonieră, așa cum o navă este prinsă de ghețurile polare. Imposibilitatea de a mă elibera de miliardele de legături care întreține obiceiurile mele sufocă în germene aspirația mea de a EXISTA. Recunosc însă această aspirație ce nu poate fi stăvilită, care mă „lucrează" în ultima mea profunzime, ea este SIMȚUL DE A EXISTA... ACȚIUNEA UNIVERSALĂ.

„În mod necesar corpurile au un sfârșit: dar ceea ce le locuiește este etern, indestructibil, fără limite."

Bagavad *Gîtâ* (Cântul II)

Curentul vieții nu încetează să curgă prin miriadele de forme diferite care se nasc și mor. Realitatea este permanența acestei mișcării vii: Viața aici și acum, cu străzile ei întortocheate și zgomotoase, cu interdicțiile, cu îngusta bucată de cer ce poate fi observată printre două clădiri, cu mirosul obsedant al bitumului încălzit de soare...

Mâine va fi încă Aici și Acum, trăită poate în timp ce contempli apa calmă și lucioasă asemenea oglinzii unui iaz sau vârfurile arțarilor învăpăiate de soarele care apune, ascultând vuietul blând al vântului ce mângâie frunzișul fraged al mestecenilor.

Fiecare dintre noi posedăm propria noastră lume senzorială, dar fiecare din aceste lumi ia naștere într-un sol mental comun. O veche axiomă chineză spune că o imagine valorează un milion de cuvinte. Un limbaj în imagini, care trece dincolo de conceptualizare, ne deschide spre o viziune a unei eternități fără sfârșit, operând printr-o succesiune a universurilor suprapuse, asemenea păpușilor rusești, în viziunea cărora omul ar apărea ca o particulă infimă.

Trebuie să recunosc că această imagine a corpurilor conținând corpuri, a respirației conținând respirații mai rapide, ea însăși conținută într-o respirație imensă, răspunde intuiției intelectuale resimțite adesea în timpul experiențelor mele.

În mod analog v-aș spune că sunt cârmaciul unei echipe aflată într-o barcă și simultan vâslesc într-o ambarcație aflată la un alt nivel.

Întâlnirile mele cu realitatea nu sunt și nu vor fi întâlniri cu rațiunea mea. Ele suscită spontan o „întrebare" care țâșnește din interioritatea mea profundă și îmi orientează acțiunile.

O dată cu reculul timpului, îmi apare foarte clar că aceste întrebări, ajunse la maturitate după un lung drum subteran, sunt asemenea fructelor de la capătul ramurilor „arborelui meu de VIAȚĂ".

Într-un dialog interior ce nu poate fi imaginat, ofer aceste fructe unei entități necunoscute (folosesc acest cuvânt întrucât nu cunosc altul mai bun) care, într-un fel, mai este încă eul meu și care, la fel ca și corpul meu, se hrănește cu pâine.

Nu este aici nici o imagine, nici o idee originală, ci o constanță care mi se impune ca o evidență.

Arborele a fost fragilul arbust al copilăriei mele care a crescut, apoi, în frunzișul prea des al complezenței față de mine însămi, a dezvoltat prostia vanitoasă, afectarea sentimentală a proiectelor sterile. Un soi de amărăciune vagă și molatecă mă înfășoară într-o rețea de fire invizibile și prin mii de tentacule îmi suge sângele, paralizând urcarea sevei dătătoare de viață...

Atunci s-au abătut asupra mea loviturile sumbre, elagajele dureroase ce se numesc șocuri ale destinului, dar arborele ale cărui rădăcini sănătoase au rezistat și-a reluat creșterea.

Arborele este corpul! Și toate nivelurile de senzație trebuie trezite, așa încât Limbajul său să fie Verbul. Să nu uităm că mai multul percepe mai puținul, dar puținul nu poate percepe mai multul.

Există limbajul intelectului exprimat în cuvinte. Intensitatea care le poartă este limbajul sentimentului. Limbajul corpului are o greutate, o masă tangibilă care se impregnează lent de vibrația celorlalte două. Ea trebuie să primească impulsul întregii ființe pentru a vibra la unison. Acesta emană de la starea de percepție directă în care „cel ce gândește" nu mai există.

Numai la acest nivel limbajul este CUVÂNT, dar nici al dumneavoastră, nici al meu, ci Cuvântul viu, conștient, Cuvântul care constituie coerența lumii, nesecat izvor al semnificației lucrurilor..., comunicație vie între oameni. Minune între minuni pe care oamenii o sfârtecă, o murdăresc, o dezrădăcinează, aruncând în cele patru zări o îngrămădire de cuvinte fără viață, pentru că au uitat sau nu știu că este un act sacru care cere respect și Prezența în sine însăși.

CONȘTIENȚA EXISTĂ ÎNAINTEA GÂNDIRII

„Ceea ce este înțeles nu poate înțelege. Realitatea nu poate fi înțeleasă de relativ: atâta vreme cât există subiectul care observă și lucrul observat, există dualitate, deci ignoranță."

Emile GILLABERT, *La Voie de la gnose éternelle*

Este imposibil să te gândești serios la faptul că existența noastră, care este aceea a societății, trebuie să fie fundamentată, cu prioritate, pe principiul economic. Participarea lui este, desigur, indispensabilă, dar o oarecare ierarhie se impune. Dacă nu, se va naște o reacție sub efectul unui nou suflu, răspunzând unui „apel" ale cărui premise pot fi descoperite.

Orice cunoaștere este conceptuală. Problemele nu există în afara mentalului care le-a creat; acest mental creează timpul, spațiul, materia. Fără a fi formulat, intelectul nu există. În fiecare creatură el dezvoltă o personalitate, un „eu însumi" și nu există raporturi decât de la intelect la intelect. Cuvintele noastre sunt astfel dezumanizate.

Trebuie să descoperim și să recunoaștem facultatea pe care o avem de a capta conștiență la toate nivelurile existenței noastre. Ea va fi lumina care să ne releve jocul dualizării în gânditor și gândire, în cercetător și cercetare. În câmpul Conștienței universale, orice creat va apărea ca o aparență tranzitorie.

Calea Cunoașterii este o suită de etape, care ajunge fiecare să împrumute conștiență, fapt ce deschide perspectiva etapei următoare. Acum mecanismul cerebral este reprodus în calculatoare și capacitatea lor de a calcula și memoriza funcționează mult mai rapid decât capacitățile umane.

Dar omul posedă facultatea de a „percepe" impresii pe care inteligența cerebrală, rațională, nu le poate înțelege dacă nu le poate concretiza. Sensul proporției, al măsurii, al armoniei, al prieteniei ni se impune și demonstrează existența unei lumi diferite, paralelă, fără îndoială, dar imposibil de obiectivat. Un „simț" nou, de cu totul altă natură, depășește limitele concepției noastre senzoriale cerebrale.

Este simțul Cunoașterii înnăscute, fără traducere intelectuală imediată. S-ar putea oare numai simțul VERBULUI?

În mod obișnuit, a înțelege ceva (obiect, situație etc.) înseamnă a avea o reprezentare mentală care se înscrie în memoria noastră intelectuală.

A înțelege același lucru prin conștiența înnăscută înseamnă a lua contact direct, fără interferențe cerebrale, cu funcțiile vitale ale organismului celular în sânul căruia se înscrie memoria clipei Trăite.

Conștiența înnăscută este Cunoașterea *a priori*, aceea care ne permite să-l „simțim" pe celălalt, suferința sa, bucuria sa, care ne permite „să fim" celălalt și orice alt lucru.

Când, în starea obișnuită de atenție, primim o impresie-senzație, ea va fi asimilată *subiectiv* de personalitate. Dacă suntem într-o stare *impersonală* a atenției *conștiente*, ea se va consolida în Conștiența înnăscută a FIINȚEI. Pentru o secundă, dincolo de timp, o punte unește două lumi ale omului. Își face simțită prezența un „EU" esențial, care nu este micul Eu al personalității.

Căutarea noastră nu trebuie să fie sterilă, nu trebuie să ne antreneze în speculații vane asupra originii vieții, a sensului, sau a scopului ei, ce nu ar fi decât rătăciri în ceața supozițiilor care nu duc la nimic. Ea trebuie să fie concretă și simultană în corp, sentiment și spirit.

Realizarea se poate obține în două feluri: s-o trăiești intuitiv și s-o traduci ulterior în limbaj, sau s-o plănuiești analitic, logic și... s-o trăiești într-o singură zi. Între realizarea conștienței prin experiență directă și formularea ei în concepte pot trece ani.

Trăitul cotidian este Calea, dincolo de orice cale. În el se manifestă Totul și poate să transceandă. Dincoace și dincolo de ea, există numai imagini mentale. Suntem Aceasta care EXISTĂ, aici și acum, și nimic altceva. O insuliță de Conștiență–Cunoaștere, ieșind la suprafață în continua țâșnire a unui ocean de inconștiență.

Aici și Acum, așa este noul spațiu-timp, unde iraționalul și rationalul se întâlnesc, unde plenitudinea și viața coincid, Totul și Nimicul trăite în afara clipei. Voi evoca mereu, fără contenire, strălucirile fulgurante, țâșnind din întâlnirea celor două lumi.

Omul este puntea dintre cele două lumi, copilul pământului și al cerului.

„VIAȚA nu trebuie confundată cu conștiența sinelui."

„Viața încheiată cu moartea fiecăruia dintre noi constituie una din acele nenumărate verigi care ne leagă de prima maimuță golașă, care, acum milioane de ani, s-a ridicat în picioare, cu capul sus, în savana africană.

Viața, de la cea mai banală până la cea mai ilustră, ne plasează pe fiecare din noi în Istorie."

Jacques RUFFIÉ

Viața e un proces care nu se oprește niciodată și se continuă prin toate creaturile, pentru a culmina acum în om.

Există două greșeli fundamentale: naturaliștii neagă orice fenomen care nu poate fi cunoscut cu ajutorul simțurilor și studiat științific, iar spiritualiștii disprețuiesc materialitatea și se înnămolesc în cursa unor construcții mentale imaginare.

Conștiența poate să apară în om. Ea este o energie, o putere. În Occident se acordă întâietate gândirii, intelectului, spiritului, emoțiilor, toate acestea aparținând psihismului nostru, care este și conștiența noastră, dar nu Conștiența noastră de a EXISTA.

Încerc un refuz visceral de a mă considera exclusiv ansamblul capacităților mele de manifestare corporală, emoțională și mentală și chiar al aspirațiilor mele spirituale. Nu știu ce sunt, nici cine sunt. Dar știu că SUNT. Ceea ce este de neînțeles nu poate fi gândit, nu poate fi decât trăit...

A munci asupra ta, a medita, înseamnă a transfera propriile experiențe psiho-senzoriale asupra unui nivel interior necunoscut în care tensiunile psihice, încărcăturile afective provoacă rupturi de echilibru în schimbările psiho-chimice ale organismului; și această acțiune voluntară și conștientă este un factor de renovare și stabilește o ordine nouă, indispensabilă împlinirii umane.

În lumina descoperirilor științifice recente din fizică, biologie și mai multe alte discipline, conceptele de materie, energie, spațiu și timp s-au transformat profund. Omul de știință acumulează în el obscura dorință de

a descoperi propria unitate prin nedefinitele surse ale tuturor lucrurilor și ale lui însuși.

Într-un prezent supraîncărcat de informații venite din lumea întreagă, singurele criterii luate în considerare sunt noutatea, spectacularul. Uităm că fructul se coace încet. Acest gust de evadare care ne mână pe drumuri la fiecare sfârșit de săptămână în căutarea unei destinații mereu mai îndepărtate pentru vacanțele viitoare nu reprezintă oare mărturisirea propriei senzații că suntem prizonieri?

Viteza tot mai mare a aparatelor noastre de o tehnologie avansată se confruntă cu ritmurile biologice ale vieții, amenințându-i echilibrul. Viteza este opusul demnității umane. Un proverb spaniol spune: „Omul grăbit e un om umilit".

Știm astăzi, datorită ultimelor cercetări din domeniul biologiei, că printr-o serie de schimburi între impresiile exterioare, primite de la mediul înconjurător, și hormonii care acționează în interiorul corpului, între creier și corp se stabilește o relație dialectică. „Trăind" astfel, la toate nivelurile de intensitate ale VIEȚII, corpul devine într-adevăr „purtătorul" VERBULUI. Omul îndeplinește în felul acesta rolul care i-a fost încredințat în Creație. Să avem umilința de a accepta că nu înțelegem „în mod rațional" intenția Creației, dar să învățăm a-i recunoaște limbajul în Ordinea universală. Prea adesea oamenii de știință și intelectualii uită că FIINȚA totală „trăiește" prin oameni, simte, gândește, respiră, suferă, iubește... Fiecare dintre noi nu este decât un infim fragment al VIEȚII sale.

Comportamentul uman poate fi analizat prin studii asupra funcționării creierului și a schimbărilor sale chimice și electrice la nivelul neuronilor. Dar nu se va putea explica niciodată semnificația gândirii, nici fulguranța intuiției. „Cunoașterea" nu poate fi analizată. Ea există în starea instantanee și intensă a Prezenței însăși.

În loc de a fi, omul există. Pentru A FI, el trebuie să participe *în mod conștient* la acțiune, oricare ar fi ea. Să fie o antenă de ascultare a propriei interiorități, a propriilor celule.

Este necesară stabilirea unei diferențe între drumurile căutării Cunoașterii de sine, care ne permite să discernem în neorânduiala materialelor culese valorile esențiale. Numai cercetarea științifică ne poate conduce la descoperirea Realității, lucru pe care cercetarea filosofică nu-l poate face, dar ea poate să ne permită înțelegerea căii pe care trebuie s-o urmăm.

Natura ne arată constant cum se împlinește, depășindu-se. De câtva timp, biologii recunosc două caractere proprii speciilor vii, de o înaltă complexitate celulară: autoorganizarea și autotranscendența. Acest lucru confirmă admirabil

concluziile lui Pierre Teilhard de Chardin în privința celor trei infinituri: infinitul mic, infinitul mare și infinitul complex.

O rasă, un popor, o religie au o vârstă, se nasc, se dezvoltă, decad și mor. Trebuie să păstrăm viu spiritul și nu litera. Ele reprezintă pentru noi humusul în care Spiritul uman se dezvoltă de-a lungul erelor, dar, în nici un fel, nu trebuie considerate valori imuabie, idolatrizate ca atare, așa cum au apărut în succesiunea epocilor.

Există mai întâi rasa oamenilor, ea însăși divizată în două: bărbați și femei.

În derularea orizontală a timpului, rase diferite din punct de vedere morfologic, culoare a pielii, păr, talie etc. au apărut și s-au dezvoltat în mod conjunct.

Dar în fiecare din aceste rase, și în fiecare epocă, există posibilitatea unei dezvoltări „verticale" (să nu facem fixații asupra cuvintelor) pentru oamenii (bărbați și femei) care au simțit în ei „chemarea" din această „direcție". Toate Tradițiile, toate Religiile găsesc în aceasta rațiunea lor de a exista. Ele sunt căi spre o depășire a umanului în vederea construirii Omului.

O ierarhie bazată pe raporturi de forțe este o nedreptate și devine nefastă.

O nivelare generală este, de asemenea, nedreaptă și nefastă.

O ierarhie bazată pe valoarea lui A EXISTA este singura adevărată și eficientă. Suntem încă foarte departe de ea.

Omul presupune un spirit și un corp legate prin suflet. Corpul este o mașinărie vie, dar care rămâne inertă atunci când spiritul o părăsește. Sufletul se câștigă prin spirit, potrivit utilizării pe care o dă corpului. Ar fi însă mai rezonabil să se scrie psihism și nu suflet, atunci când e vorba de simplul comportament psihologic.

Printre oameni se află cei care „sunt în mișcare" pe Calea Cunoașterii de sine, apoi aceia care sunt susceptibili ca într-o zi s-o apuce și ei pe această cale și alții, toți ceilalți, în care nu se trezește nici o aspirație pentru depășirea personalității.

Lumea noastră cotidiană este o lume ce depinde de psihismul nostru. Pentru animal, psihismul a fost stăpânul său și dezvoltarea lui i-a determinat limita și locul în creație. Dar pentru om dominația psihismului este o sclavie. Psihismul trebuie să servească omul, și nu invers.

Același lucru e valabil și pentru gândire. Ea trebuie să fie în serviciul oamenilor și nu să-i impună fantasmele ei. Pentru asta nu există decât un singur remediu: omul să devină conștient de propria-i sclavie. Plecând de la această optică totul se clatină, castelele de cărți de joc ale construcțiilor noastre mentale se prăbușesc și o NOUĂ ORDINE își face apariția. Ordinea lui A EXISTA.

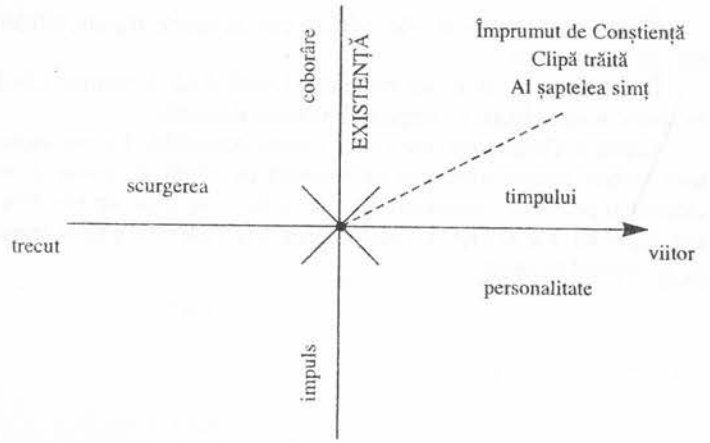

Nimic nu este bun sau rău. Energia nu are intenție. Numai utilizarea ei de către om este eficientă sau nefastă.

Evenimentele existenței noastre se derulează secvență cu secvență, ca un fluviu de imagini măsurând timpul pe o linie orizontală. Un impuls vertical, imposibil de reprimat, „poate", în fiecare clipă a timpului, să taie această linie orizontală printr-o mișcare de jos în sus, care atrage ca un magnet o mișcare similară, de sus în jos, creând în punctul lor de întâlnire — ce nu poate fi localizat, deoarece e pretutindeni și nicăieri — o altă lume în care toate lipsurile sunt depășite, în care toate obstacolele sunt șterse, în care adversarii sunt parteneri... și totuși este aceeași lume...

Nu există răutate. Există lipsă de bunătate.

Nu există intoleranță. Există lipsă de toleranță.

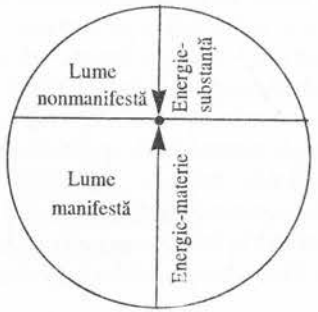

Când îmi văd lipsurile, văd vidul pe care cuvintele răutate, intoleranță etc. mi-l ascundeau.

În mod analog, nu există neatenție. Există lipsă de atenție. Când îmi recunosc această lipsă, ea dispare. E imediat depășită.

Captarea Conștienței este cheia oricărei schimbări. Ea este asemenea unei rachete supersonice care vă plasează pe orbită. E nevoie de multe incursiuni pe calea Cunoașterii. Și asta va dura ani și ani de zile. Dar asta este legea lui A EXISTA. Ea este riguroasă și traversează toate regnurile, de la mineral la uman.

„Inteligența inimii este pur și simplu o funcție a conștienței trăite și înnăscute."

R.A. SCHWALLER DE LUBICZ

Inteligența inimii este Rațiunea care are preponderență față de inteligența creierului. Aceasta este inteligența VIEȚII care, puțin câte puțin, penetrează viața „mea".

Nu este o noțiune abstractă, ci, din contră, o evidență tangibilă. Este vibrația fundamentală, dorința de A EXISTA în fiecare din noi. Pe dată, însă, mișcarea este deviată în dorința de A FI una sau alta, și astfel ia naștere lanțul dorințelor care ne păstrează în sclavie. Copilul mic este plin de dorințe.

Planeta este o imensă uzină unde *se elaborează* Conștiența, printre numeroasele reziduuri, într-un athanor, cum ar spune alchimiștii, un ciclotron, cum ar spune fizicienii, o eprubetă, cum ar spune biologii. Potrivit nivelului meu modest, eu aș spune mai simplu, folosind umanii pentru a face „Omul".

Mi se pare evidentă capacitatea fabuloasă pe care o are omul de a concepe lumea ce îl înconjoară. Nu pot să merg pe calea acestei „descoperiri" fără să nu încerc un sentiment instinctiv de respect. Mă simt un grăunte de pulbere și totuși... Fraza lui Pascal îmi revine în minte: „Omul este fragil, demn de toată mila, dar e totuși mare chiar în nălucirile visului său."

Acest trăit al FIINȚEI în mine nu depinde de nici o doctrină, de nici un sistem de gândire. EL ESTE VIAȚA. Mister al insondabilului: un declic în adâncul meu..., este acolo, și, fără ca nimic în jurul meu să se fi schimbat cu o iotă, totul este ALTFEL..., adevărat, cald, luminos, un zenit al inimii și al spiritului trăit într-o densitate neobișnuită de realitate.

Nici o dialectică nu va putea vreodată să descrie această ivire fulgurantă a FIINȚEI care reduce la neant falsele noțiuni ale eului dualist, așezându-l

pe calea conștientizării atemporalului din el, cufundarea în Realitatea vie a interiorității sale.

E nevoie de un contact al corpului și al sufletului, unite în profunzime, pentru a putea încerca să fii o „celulă" a VIULUI. Respirând în acest Viu vă deschideți spre o încântătoare înflorire a unei puteri creatoare inepuizabile.

Unitatea dintre corp și sentiment sau lipsa de unitate se exprimă în atitudinea fiecăruia dintre noi, în felul nostru de a merge, de a privi, de a respira Viața...

Când omul se trezește în conștientul de la nivelul celulelor sale, el se trezește de asemenea și la nivelul conștientului umanității, al totalității oamenilor. Un orizont infinit îi apare în fața privirii interioare și mărunta sa viață temporală personală capătă locul care i se cuvine. Primește în mână o cheie, care-i aduce revelația VIEȚII în viața „sa"...

El înțelege atunci că omul este o verigă indispensabilă între două infinituri. Infinitul mare și infinitul mic. El este infinitul complex al lui Teilhard de Chardin, creuzetul în care converg energiile tuturor nivelurilor Conștienței. Nu pot să exprim mai clar acest lucru, dar așa îl simt eu în interioritatea mea profundă. Locul omului este aici, în înțelegerea-trăită a clipei prezente. El este o „substanță" nouă, generată de „aici și acum", care constituie *puntea* peste abisul dintre lumea manifestă și lumea nonmanifestă. Pământul și cerul Scripturilor.

Dar ca ATENȚIA omului să fie *conștientă* și *voluntară*, acest rol de punte, de legătură, necesită o fundamentare absolută. Numai atunci ea va juca rolul catalizatorului fără de care nimic nu se va face vreodată. Acesta este catalizatorul care transformă energiile prezente în energie spirituală.

În ultima clipă a trezirii — și de fiecare dată se repetă din nou ultima clipă — valorile spațio-temporale ale lumii noastre cotidiene se reduc la forme de expresie fără conținut interior trăit. Învățăm, astfel, din experiență, principiul relativității Vieții.

Munca asupra sinelui, pentru a urma căutarea cunoașterii, suscită la noi, potrivit eforturilor fiecăruia, noi capacități: aptitudini intelectuale, artistice, muzicale etc. Sensul sacrului (curățat de orice adeziune la vreo formă de credință instituționalizată) este o dilatare resimțită în piept ca o creștere în profunzime. Nu te eliberezi de viață. VIAȚA este aceea care se eliberează în noi.

Să învățăm să trăim potrivit ascultării interioare a Esențialului. Într-o zi, o lumină, o evidență care nu depinde de nici o credință, de nici un sistem, de nici o doctrină ne va pătrunde, desprinzându-ne de persoana noastră psihologică care ne ține în sclavie. Vom cunoaște atunci pacea spiritului și a inimii.

„Despre toată această lume fugitivă ar trebui să gândim așa:
O stea în zori, o bulă de aer într-un râu.
Un fulger într-un nor de vară.
Lumina pâlpâitoare a unei lămpi, o fantomă și un vis."

Prajnaparamita

Când un om moare conștient, adică rămâne lucid în clipa separării de principiul său conștient și de corp, el însuși atribuie un sfârșit „istoriei sale umane". Se poate spune că el se trezește din visul existenței sale, al cărui început și sfârșit vor figura în registrele de stare civilă ale lumii „oamenilor celulă-umanitate".

Acum mulți ani am făcut o experiență excepțională pe care am relatat-o pe scurt în cartea mea *Conștiența de A FI AICI și ACUM*. În realitate mi-a fost necesară o îndelungată muncă de asimilare înainte să-i realizez sensul profund.

Cântăresc fiecare cuvânt, căci pentru mine el traduce un fapt tot atât de real ca și căldura unei raze de soare pe mână. Cuvintele reprezintă cunoașterea teoretică, căldura pe mână „este" cunoașterea interioară directă. Iată povestea:

În timp ce pronunțam la Primărie câteva cuvinte de mulțumire la adresa primarului, în prezența a vreo 60 de personalități ale departamentului, am simțit brusc o intensă furnicare în talpa piciorului, care, în câteva clipe, mi-a cuprins picioarele, pulpele, pântecul, pe scurt întregul corp, fără ca eu să-mi întrerup discursul. Încercam impresia cu totul necunoscută că organismul meu se dezagregă, ca și când celulele lui, nemaiscultând de o axă centralizatoare, „plecau într-o aventură".

O parte din mine vorbea foarte calm, pe când cealaltă, cea adevărată, fără nici o îndoială, înțelegea că existența ei se sfârșea desigur prin ruperea vaselor inimii sau ale creierului. „Eul" ieșit prin craniu, prin partea de sus a corpului meu, s-a prăbușit subit în brațele primarului. Dar conștiența de

A EXISTA, foarte vie, nu a dispărut, ci s-a amplificat la nesfârșit. Eram integrată VIEȚII în tot, peste tot. Simțul separării nu mai exista. VIAȚA era aceea a Planetei; Inteligența EI, Conștiența EI. Totul era în toate...

Trăiam o uluire a evidenței într-o luciditate pe care pot s-o rezum în aceste cuvinte: „E, deci, atât de simplu."

Și într-un fel de gest intraductibil, într-un fel de „reluare", am fost din nou prezentă în corpul meu și am deschis ochii.

Pentru cei din jurul meu a fost vorba de o stare de rău, de un leșin, pe care nu l-am dezmințit. Dar pentru mine a fost un element precis și nou care m-a făcut să intru într-o stare de conștiență cu care mă obișnuiam puțin câte puțin. Ea îmi aducea nebănuite bogății de cunoaștere, dar îmi impunea datorii și responsabilități noi. Nu voi da greș.

De fiecare dată când „luăm distanță" de personalitatea noastră când „decolăm" în spatele frontului, creăm un spațiu interior în care apare instantaneu o atenție conștientă care, de îndată ce nu mai este prizoniera apăsătorului nostru bagaj de opinii, de prejudecăți, de imagini mentale ale lumii și ale noastre înșine, VEDE fără imagine, fără cuvânt.

De fiecare dată când am putut părăsi pentru câteva clipe neînsemnata mea persoană, atât de pretențioasă cu dorințele, temerile și interesele ei psihologice, am devenit, într-o stare de deplină conștiență, instrumentul a „ceva" care se exprima prin mine.

Trebuie să înțelegem că identificarea cu corpul și psihismul nostru creează realitatea noastră cotidiană. Ne ferecăm astfel într-un spațiu închis, populat cu imaginile noastre mentale, care ne izolează de ceilalți și ne accentuează singurătatea.

Trebuie să lucrăm asupra noastră înșine, a contracurentului mecanicii noastre obișnuite, până la a nu mai fi decât un spațiu „deschis", primindu-l pe celălalt..., pe toți ceilalți.

Acest spațiu are un nume. El se numește DRAGOSTE.

El este floarea semănată în grădina inimii noastre. Numai acolo el poate înflori și răspândi razele asupra lumii. Transformarea lumii trece prin transformarea fiecărui om în sine. Dar, pornind de la câteva sute de unități, ea nu se mai calculează în termenii adunării, ci ai înmulțirii. Un dinamism exponențial pune stăpânire pe proces și continuă opera declanșată.

În întreaga ființă umană există un loc ciudat și misterios, de atâtea ori întrezărit în timpul vreunei catastrofe, de atât de multe ori părăsit pentru plăceri și ambiții sterile. În acest loc PREZENȚA, singura, unica FIINȚĂ din lume, locuiește...

O ATENȚIE FĂRĂ INTENȚIE

„În fiecare dimineață muriți gândindu-vă la acest lucru și nu vă veți mai teme de moarte."

Hagkure (tratat japonez din sec. XIII)

Nu consider moartea opusul vieții. O consider opusul nașterii. VIAȚA e unică. Nașterea și moartea reprezintă două momente ale vieții. Între acești doi poli se află existența umană.

Unui discipol care își întreba Maestrul:

— Ce se va întâmpla cu mine după ce mor?

Maestrul i-a răspuns:

— E ca și când m-ai întreba ce se întâmplă cu pumnul meu când palma mi-e deschisă.

Somnul de nestăvilit care ne închide într-o stare crepusculară unde domnesc obiceiurile noastre de a reacționa, automatismele emoționale și verbale ne separă de realitatea FIINȚEI noastre.

Tot ceea ce s-a născut trebuie să moară. Este o lege a naturii. VIAȚA este „nenăscută". Ea EXISTĂ... Corpul nostru și organizarea psiho-mentală care se dezvoltă în el vor muri, adică acest complex numit om va înceta să mai existe. Fiecare părticică se va întoarce la originea ei pentru a participa la un nou complex uman în formare. Viața este o perpetuă scufundare care distruge formele pe care le-a construit, pentru a le restructura în forme noi. Așa se întâmplă cu celulele corpului nostru care se rennoiesc constant în cursul existenței noastre, fără ca noi să fim conștienți de acest lucru. Se poate trage concluzia că Viața și Moartea lucrează neobosit în noi.

Dacă vorbesc despre moarte sunt constrânsă să vorbesc și despre Viață, care își are izvorul în ordinea lumii. Ne facem o imagine mentală a morții și fabulăm în legătură cu ea. Trebuie să încetăm să ne complacem în această fantasmagorie care ne interzice o observație sănătoasă a fenomenului.

Moartea este dezagregarea structurii fizice și psiho-mentale pe care o manifestă Ființa. Dar suntem oare această structură? Sau, mai exact, suntem *numai* această structură?

Când corpul nostru moare, spune: „Eu mor". Închideți ochii, reculegeți-vă și întrebați-vă intens: „CINE moare?"

Corpul, fără nici o îndoială. Adică nu mai există mișcare, căldură interioară, senzații, gânduri. Dar nu-i așa că atunci când stai nemișcat și tăcut, fără să te identifici cu gândurile, cu emoțiile, cu senzațiile tale apare pe ultima limită a interiorității tale, acel „ceva" solid, constant, de nedefinit, care conține și însuflețește în același timp corpul și spiritul: VIAȚA? Marea Viață universală, sursă și origine a tuturor corpurilor, a tuturor sufletelor și spiritelor umane.

În acest punct al lumii, în intervalul de tăcere între două percepții, unde are loc adevărata întâlnire, în această clipă nu e vorba de moarte. Nu mai e loc pentru ea. Ea este o construcție a mentalului.

Știu că încerc să exprim ceea ce nu se poate exprima, atunci când spun: „Momentul cel mai important al Vieții este clipa morții."

Aceasta este totuși convingerea mea profundă. Ea s-a înrădăcinat în mine deoarece corespunde unui lucru primordial. Când conținutul acestei idei m-a traversat pentru prima oară, inima mea i-a dat asentimentul intuitiv. Cu cât avansez în munca mea interioară, cu atât această convingere se transformă în certitudine.

Lipsită de o formație universitară, academică, știu că voi produce nu puține reacții ironice, de scepticism. Nu pretind că sunt obiectivă și că enunț adevăruri eterne. Această carte este însă mărturia propriei experiențe în căutarea Cunoașterii de sine care este cunoașterea VIEȚII. Există o atitudine de autenticitate, încredere, iubire pentru alții, care îmi va permite mereu să comunic cu toți aceia care se vor simți la fel ca mine. Separați în timp și spațiu, ei știu că nu suntem decât unul. Mă gândesc că epoca noastră, ce se poate întinde pe o îndelungată perioadă de timp, reprezintă un punct de întâlnire pentru ca omul să devină conștient că este om și să înțeleagă că moartea este momentul în care viața își transformă propria manifestare părăsind corpul, așa cum piciorul părăsește solul pentru a face un nou pas, lăsând doar urma trecerii sale.

Cred în incarnarea „neîntreruptă" a Vieții în organismele care se reînnoiesc. S-a văzut vreodată o viață fără corp? Un corp fără viață e lipsit de durată. Cred mai ales în viața omului biologic, fizic, psihic, mental, de la apariția sa pe planetă, prin toți oamenii de pe toate continentele și de toate rasele. Cred în „viața umană" în totalitatea ei, așa cum cred în „viața minerală", „viața vegetală", „viața animală", prin toate formele pe care ele le manifestă.

Sentimentul meu profund este că viața însuflețește corpurile și se retrage de aici atunci când nu mai este în stare să se manifeste. Ea se naște continuu în corpurile noi. Ea este transformată, dar nu distrusă. Curentul electric nu dispare atunci când becul ars nu-l poate primi.

Mă gândesc totuși că aceste înclinații, aceste tendințe, aceste curente de gândire și de sentimente, aceste dorințe sunt constant menținute vii prin manifestările lor într-un perpetuu flux de imagini, de impresii, de incitări, acționând simultan în numeroase organisme și determinând ceea ce se numește viața umană.

Astfel, în fiecare om Viața experimentează frica, angoasa, bucuria, indiferența, ambiția și uneori dragostea. Fiecare experiență este un fragment din experiența globală căreia îi aparține. Dar în fiecare om există în mod virtual experiența totală.

Fiecare creatură umană este o celulă a Omului cosmic după imaginea celulelor corpului nostru. El este universul nostru, Dumnezeul nostru. Să avem încredere totală în el, să ne deschidem inimile la lumina pe care ne-o dăruiește în meditație, rugăciune, ascеză spirituală... Acestea sunt cărările mai mult sau mai puțin abrupte care conduc spre Întâlnirea Sa.

Există o realitate: aceea că Viața este în noi și noi suntem administratorii ei. Să-i permitem să înflorească, să strălucească, să ne scufundăm în ea, în așa fel încât atunci când se va retrage din corpul nostru îmbătrânit, abandonând fără regret ceea ce a constituit haina noastră pământeană, o evidență să se impună în „spațiul-timp explodat" al clipei morții: „Eu nu pot să mor, EU SUNT VIAȚA".

„Să trăiești în realitatea spiritului
Să stai cât mai aproape posibil
de locul în care se formează gândurile
Să asiști la nașterea lor.

Suntem deja în țara
Unde nu se ajunge niciodată.
Dar noi ne facem tabăra la frontiere."

Roger QUESNOY[1]

Nu-mi amintesc care dintre filosofii chinezi a spus: „Trăim în cer și în pământ ca în casa noastră." El atribuia naturii și o putere de vindecare, dacă erai destul de pur ca să te deschizi spre ea.

Cine n-a simțit, pe când se plimba în pădure sau urca o potecă de munte, întreaga spontaneitate și candoare a copilăriei sale?

Crestele stâncoase, arborii tăcuți, dulceața nopții răspândind mireasma amăruie a ierburilor peste valea adormită au o virtute specială pentru a vindeca bolile spiritului, cea dintâi fiind ambiția nemăsurată a eului psihologic.

Faptul de a te simți integrat în marea natură vindecă inevitabil omul de megalomanie. Culorile, sunetele, miresmele și savoarea pe care ni le împarte cu nesfârșită dărnicie ni se înfățișează într-un acord perfect, care ne „repune la adevăratul nostru loc". Uităm mereu cât suntem de mici și de neînsemnați.

Îmbibați de știința și tehnicile noastre perfecționate, de care suntem atât de mândri, uităm imensitatea oceanelor, enormitatea munților, puterea trăznetului și fabuloasa energie a vântului. Trebuie ca natura să ne adreseze, prin dureroasele avertismente care sunt valurile seismice, erupția vulcanilor, secete, inundații etc., semnul original al greșelii noastre fundamentale, care ne face să plasăm omul drept axă a Creației.

[1] *Le monde commence à chaque instant*, Cahiers Froissard (expressions poétiques), Valenciennes.

Trebuie să găsim cât mai repede o anume înțelepciune care să dea întâietate dezvoltării vieții personale a individului. Să nu avem încredere în rigoarea dialectică pe care o prețuim atât. Factorul uman pe care ea îl neglijează de obicei este totuși determinant în răsturnarea teoriilor, bulversând previziunile, și se relevă a fi cauza multor greșeli politice care au condus la dezastre în trecutul națiunilor.

Dezvoltarea a ceea ce omul numește provizoriu al șaptelea simț nu se poate disocia de o anume atitudine de spontaneitate în toate manifestările umane, creând astfel un acord între starea noastră și starea mediului care ne înconjoară.

Toate schimbările de comportament în dorințe, umori, emoții dau naștere gândurilor, gesturilor, cuvintelor, acțiunilor, în care fiecare este ca o rotiță dințată a unui mecanism de ceas. Încleștarea lor inexorabilă creează o mișcare automată ai cărei sclavi inconștienți suntem.

Viața, Conștiența, Dragostea sunt Valori universale latente la nivelul uman care reclamă ATENȚIA noastră pentru a se actualiza, eliberându-se de complexitatea mișcărilor noastre psihologice. Îmi plac aceste cuvinte ale lui Roger Quesnoy:

„Există ceva
ce poate fi atins uneori prin nimicuri,
prin lucruri neînsemnate și totuși atât de importante."

Acolo, în miezul singurătății interioare se relevă o ultimă comuniune în PREZENȚĂ, care primește astfel o semnificație și o valoare universală, depășind conceptele noastre de spațiu și timp. Un drum lung ne desparte de simplitatea originală și ne zbatem într-o falsă limpezime a aparențelor. Corp și spirit, energie și materie sunt îmbinate strâns în proporții diferite, dar mereu împreună și corespunzând unei realități ce nu poate fi descrisă, dar include întregul „Viu", căruia mă simt inevitabil integrată. *Numai subiectivitatea mea* mă separă de alții. Prin al șaptelea simț eu mă îndepărtez de ea, mă distanțez, nu mai sunt neînsemnata mea persoană. În spatele unității inepuizabile a Vieții care acționează prin formele pe care le însuflețește apare permanența FIINȚEI.

Diferitele planuri ale FIINȚEI sunt universale și independente de inteligența noastră umană, care le vede în mod subiectiv, potrivit nivelului său de conștiență. Realitatea este unică, traducerea în concepte este multiplă și depinde în mod fundamental de programarea culturală a omului.

Corpul nostru, compus din miliarde de celule, este poros și, prin pielea noastră, prin simțurile noastre, primim constant impresii de la mediul înconjurător, în care ne scăldăm la fel ca alegele într-un ocean.

Trebuie să ne „deschidem" ca să accedem la o dimensiune superioară a FIINȚEI și să fim copleșiți de revelația pe care o aduce și care va fi diferită, potrivit specificului sensibilității noastre. Criteriul „ascensiunii" va fi mereu o sporire instantanee a intensității. O viață întreagă oferită într-o secundă!... Mă gândesc la cuvintele Marelui Înțelept Aurobindo: „O clipă eternă este cauza anilor."

Ceea ce noi numim realitate este o construcție mentală. Când „văd" asta, mă detașez. Fără ca ea să dispară, eu nu mai particip și, paradoxal, resimt o dilatație în tot corpul, iar respirația îmi devine, în același timp, amplă și ușoară. Exist în toate celulele mele, cărora am impresia că „le dau" viață. Percepții noi apar în mici sclipiri creatoare de noi semnificații, invadându-mi conștientul, așa cum trandafirul dimineții coboară asupra câmpiei.

Pentru ca să se poată manifesta condițiile fizice, biologice și electrochimice ale Vieții trebuie să apară anumite organizări de celule. Cu toții suntem convinși de acest lucru. Spațiul-timp nou, dincolo de cel pe care-l cunoaștem, ESTE intensitatea-instantanee, vehicul al PREZENȚEI. În EA fiecare creatură vede un fragment de Eternitate. Eternitatea care „subîntinde" întreaga durată.

Ca să „trăim" asemenea clipe, trebuie să facem saltul într-un alt univers, la fel ca peștele care, azvârlindu-se afară din râu, descoperă într-o strălucire o lume nonlichidă în care el nu se poate adapta. Totuși, în lumea peștilor, el a devenit eroul platonician al mitului Peșterii.

Când privim lumea cu simțurile în stare de veghe, ea este o reprezentare senzorială a formelor, culorilor, sunetelor, parfumurilor etc. Prin senzația de căldură, umiditate, greutate, ea este fizic concretă.

Dacă o privim prin ideile, visele noastre, ea este mentală.

Dacă privirea noastră este aceea a Conștienței, ea este VEDERE.

Totul se rezolvă în funcție de ACEASTA care VEDE. Tot ceea ce este perceput apare și dispare în Conștiența de dincolo de timp, care ESTE Prezența, FIINȚA. Ce descoperire! Să trăiești total „EU SUNT". Nu gândesc: sunt. Trăiesc: „Eu SUNT". Desigur pot *să gândesc, să acționez.* Dar ultima mărturie, fabuloasa descoperire este „EU SUNT". Este soarele la miezul nopții. Este întreaga gamă a posibilelor oferte într-o clipă. Este în același timp izvorul, mersul și inevitabila integrare în TOTUL care se află în TOATE.

„Numai în marea trezie se știe că Totul nu a fost decât un vis profund."

Chuang TSEU

La capătul firului o voce răspunde la apelul meu:

— Alo, mami?

Inclusă în întregime în aceste patru silabe, prin sunetul vocii clare, răsunând spre înalt, spre albastrul cerului, Sofia îmi apare suplă și netedă ca mătasea.

Vocea „vie" conține totul. Ea condensează FIINȚA într-un sunet care face cuvintele să cânte, să râdă sau să plângă. Prea adesea, în zilele noastre, cuvântul nu e simțit, e aruncat la întâmplare, o vorbire fără suflet. Viața din vocea umană stabilește pentru o clipă legătura dintre pământ și cer, face să țâșnească scântei de lumină care vibrează la marginea existenței materiale. Vocea hrănește sufletul, îl reîncălzește, căci ea este manifestarea prezenței altora în tot atâtea ființe umane.

Dacă acționezi atent, fără ca nimic să fie stabilit dinainte, fără vreo anume intenție, interlocutorul de la telefon se va lăsa în voia ascultării tale „împărțiale". Cuvintele schimbate nu au prea multă importanță, totul este conținut în vibrația subtilă pe care o îmbracă intonația. Dar pentru a o decela fără greșeală, ea cere o atenție fixă care nu comportă nici o judecată de valoare. Astfel telefonul poate fi „locul de întâlnire" a două suflete, mai sigur și cu mai multă intensitate decât o întâlnire fizică.

Prin vocea Sofiei, îi aflu proiectele, îndoielile, speranțele, decepțiile și întrevăd domeniul ei secret: limbajul mâinilor sale prin desen, pictură, sculptură. Domeniu minunat în care ea se regăsește muncind, acționând,

dându-și adevărata măsură. Unde începe în ea acest lucru? Unde se sfârșește? Ce importanță are, aceasta o privește numai pe ea, acolo se manifestă efortul simultan anemic și eficient totodată pentru a silabisi lumea în propriu-i limbaj și a răspunde la apelul FIINȚEI.

VIAȚA este prezentă în noi prin „Suflu". Acesta depășește cu mult simpla mișcare de contracție-expansiune a respirației. El e simultan fizic, psihic și mental. Pentru cei ce acceptă „să se deschidă" spre el, este și spiritul, înglobând toate dimensiunile Conștienței.

Să învățăm să percepem Suflul VIEȚII în oasele noastre, care sunt minerale, în țesuturile noastre, care sunt vegetale, în organele noastre, care sunt animale și în creierul nostru, care este uman.

VIAȚA se trezește în om și se recunoaște în FIINȚĂ, care este TOTUL și TOATE LUCRURILE. VIAȚA este CONȘTIENȚĂ, INTELIGENȚĂ, DRAGOSTE.

Revelația este experiența ACESTEIA. Toate evenimentele existenței sunt niveluri de vise care conduc, adesea în mod dureros, la TREZIREA Omului în Conștiența propriei naturi, CONȘTIENȚA UNIVERSALĂ.

— Căutarea mea?

— Întunecimi spre LUMINĂ.

De la VIAȚĂ LA VIAȚĂ, trecând prin „Viața mea".

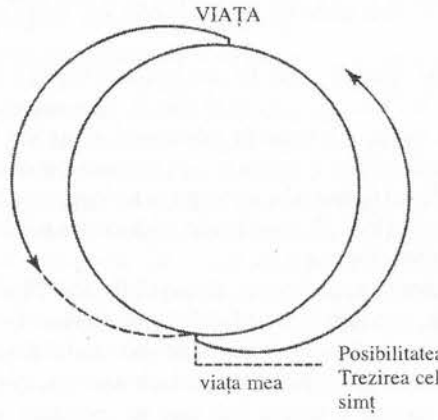

Misterioasa scară a lui Iacob, care de-a pururi urcă și coboară, legând Verbul de carne..., îmbrăcămintea de carne..., țesând prin diferitele ritmuri ale mișcării sale cosmice Stofa Universului!

„Toate particulele se pot transforma în alte particule. Ele pot fi produse plecând de la Energie și întorcându-te din nou la starea Energiei. Ele nu mai sunt considerate ca fiind constituite dintr-o materie fundamentală, ci fascicule de energie."

Fritjof CAPRA

Mă simt datoare să evoc un adevăr prea puțin cunoscut care îmi stă pe suflet: bătrânețea care sosește în mod fatal o dată cu scurgerea timpului este considerată un fel de catastrofă. Este ascunsă, este disimulată prin artificii, ca și când ar reprezenta un inconvenient, un fel de maladie rușinoasă pe care trebuie s-o ascunzi privirii.

Ce neînțelegere! Ce greșeală! Este vârsta binecuvântată a secerișului care vine o dată cu liniștirea impetuozității cărnii, a dorințelor absurde, a ambiției psihologice izvorâtă din dorințe care ne mențin într-o perpetuă stare de conflict cu ceilalți și cu noi înșine.

Este o eliberare din sclavia inconștientă pe care ne-o impunem. Cu o singură condiție, care însă bulversează toate datele comportamentului nostru: trebuie să știm *să primim* ceea ce ne înspăimântă atât de mult: bătrânețea.

Și dacă știm să facem față acestei situații, pe care de altfel nu o putem evita, înțelegem foarte repede că e vorba de un declin al forțelor fizice, cu efectele secundare pe care le antrenează în psihism, îndeosebi în ceea ce eu numesc mica memorie, aceea a numelor, datelor etc., care este astăzi păstrată în anuare, registre, în tabelele logice ale calculatoarelor. Dar cealaltă memorie, aceea a „trăitului", a Existenței este, dimpotrivă, amplificată. Energia mecanică ce însuflețea corpul a slăbit, dar o energie mai subtilă, imposibil de definit în concepte, țâșnește din acest suport ce îmbrătrânește.

O energie care VEDE născându-se imaginile, cuvintele, conceptele... le „vede" fără să-i pese de ceea ce ele reprezintă, rămânând total străină de derularea lor, la fel ca semnificația sunetelor care izbesc urechea.

O energie care este o observare tăcută, fără a putea alege, fără opțiune, fără judecată..., energia EXISTENȚEI.

În această clipă nu mai suntem supuși programării mentalului nostru individual. Suntem CONȘTIENȚA care nu este o entitate, ci o energie-cunoaștere care cunoaște dincolo de orice început și de orice sfârșit, acestea existând doar în continuumul nostru spațiu-timp, care ne este familiar.

Conștiența este „revelatorul" existenței, față de care este însă independentă, așa cum lanterna scoate la lumină tot ceea ce este în jur. Toate dimensiunile Conștienței sunt niveluri ale energiei. FIINȚA este mai presus de orice imagine, pentru că ea este sursa. FIINȚA este VIAȚA care nu se naște și nu are moarte; numai existența creaturilor începe și se sfârșește.

Trebuie să ne despărțim, să ne disociem de împrejurările ce au creat evenimentele în care suntem angajați pentru A VEDEA, adică a lua cunoștință de poziția noastră exactă, încetând de a ne identifica cu personajul psiho-somatic care ne reprezintă. În realitate, Eu nu știu cine sunt, dar știu că SUNT.

Marea carte a naturii ne învață răbdarea, perseverența, înscrise în ciclurile fiecărei perioade a reînnoirii, precum miriadele de grăunțe de polen duse de vânt, care nu vor găsi niciodată pistilul florii indispensabil germinației. Un număr dintre ele va asigura totuși echilibrul ecologic indispensabil.

Mă gândesc la numărul infinit de cuvinte, de fraze, de concepte vehiculate de mii de cărți, rostite în conferințe, seminarii, cursuri, și asta în toate limbile planetei, pentru a ne deschide spre o nouă percepție, independentă de sistemul nostru de coordonate senzoriale și de logica noastră intelectuală.

Pentru a vă comunica această descoperire, care e de o simplitate desăvârșită, am scris nu mai puțin de trei cărți în nouă ani, preocupată constant să găsesc cuvântul „adevărat", cel care deschide o breșă în sfera condiționării mentale și pătrunde în interioritatea profundă a cititorului. Pentru acest cititor, urarea mea cea mai arzătoare este ca Speranța și Dragostea care au inspirat aceste rânduri să-l ajute să descopere în el VIAȚA care se trezește la ritmuri noi.

„A refuza să înveți un om capabil să învețe înseamnă a pierde un om: a învăța un om incapabil să învețe înseamnă a-ți pierde timpul și cuvintele."

KOJSHEI

Tocmai am văzut la televiziune un excelent film de Frédéric Rossif despre viața în pădurea tropicală și interdependența spațiilor, fiecare categorie de creaturi hrănindu-se cu altă categorie. Dezagregarea viului este condiția permanentă a menținerii altor vieți. Aceasta este legea neiertătoare și feroce care garantează însăși esența transmiterii VIEȚII. Totul se hrănește din tot.

Pădurea e vie prin trunchiurile ei tapisate cu mușchi și înconjurate de ferigi gigantice, prin fluturii multicolori, prin insectele pe care le ghicești sub covorul de licheni și de fibre al scoarței care se descompune. Viața și moartea se împletesc într-un freamăt anonim impregnat de puternicele esențe ale miilor de arbori.

Un popor misterios de ciuperci, de viermi, de insecte fabuloase se devorează într-o obscuritate verzuie. Rămân uluită, fără glas, în fața înlănțuirii imposibil de disociat dintre splendoarea și oroarea acestor tenebroase cripte vegetale.

Printre miriadele de creaturi care există pe planeta noastră, numai omul are capacitatea să ia cunoștință de el însuși și de lumea care îl înconjoară. El poate să se întrebe asupra cursului vieții, Universului, să gândească, să vorbească, să creadă sau să-l nege pe Dumnezeu..., să se roage...

El poate să se întrebe ce este esențial în el: persoana de carne și sânge a cărei imagine o trimite în oglindă sau energia–viața–conștiența care gândește, vorbește și acționează în numele său?

Firește, este energia invizibilă care îl pune în mișcare și fără de care corpul său nu ar fi decât un cadavru. Acestei energii îi consacru de 50 de ani experiențele de separare între principiul conștient și corp. Ele mi-au

transformat certitudinea de a fi o persoană distinctă de alte persoane în EVIDENȚA nonseparării ființelor și lucrurilor.

Ceea ce numesc pentru mine meditație este această stare de atenție vigilentă, eliberată de automatismele verbale, la care se accede în clipele privilegiate ale reculegerii, dar și, brusc, în timp ce trăiești viața cotidiană, când ești prezent în prezent.

Trăirea este o cunoaștere în trei dimensiuni, raportată la efortul de a ști, care este o cunoaștere intelectuală lineară. Se poate spune că trăirea este percepută într-o mișcare verticală instantanee, pe când știința logică, rațională se dezvoltă într-o mișcare orizontală care generează durată.

Când ne aflăm într-o stare de neutralitate mentală, emoțională și senzorială absolută, adică într-o stare de luciditate totală, există o coincidență între cele două mișcări, care trezește cel de-al șaptelea simț și o nouă energie apare. Nu are centru, margini, limite: este o *Conștiență–Prezență*, și ea este aceea care acționează prin gândurile, cuvintele, gesturile noastre...

Se întâmplă foarte rar să nu trăiești această experiență cel puțin o dată în viața ta...; în clipa în care tu însuți sau o ființă dragă se află într-un pericol... faci gestul care salvează..., conducând mașina..., cu ocazia unui incendiu..., a unui înec... Sau mai știu eu ce!

Ești uimit că l-ai făcut. Adaugi chiar: „N-am avut timp să gândesc", fără a înțelege că tocmai pentru că n-ai gândit gestul a fost eficient. Și dacă împingi observația și mai departe, observi că nici frică nu ți-a fost, numai după aceea...

Vedeți procesul: mașinăria cerebrală și declanșarea emoțională erau oprite. Conștiența funcțională este cea care a acționat, și a făcut asta în TIMPUL EI: instantaneitatea... Mi-au trebuit ani ca să-i înțeleg funcționarea. Vă voi povesti primul meu contact conștient cu ea:

Cu mai multe decenii în urmă mă aflam într-o măcelărie și ceream cotlete de porc. Îl țineam de mână pe nepoțelul meu care avea patru ani. Când vânzătoarea coborî satârul pentru a separa cotletele, copilul puse brusc mâna pe carne... Am văzut mâna, și fără emoție, fără să mă grăbesc, cu totul firesc, i-am tras-o..., satârul s-a abătut tăind osul, în timp ce vânzătoarea, căreia i se făcuse rău, repeta într-una:

— Am văzut mâna micuțului, apoi pe-a dumneavoastră, doamnă, am crezut că le voi tăia pe amândouă... e îngrozitor.

Ca să fiu credibilă, trebuie să mărturisesc că mi-a fost îngrozitor de teamă atunci când totul se terminase, dar interior trăiam un fel de decalaj între simțurile mele și rațiune.

De câte ori n-am încercat acasă să retrag mâna dreaptă în timp ce coboram cealaltă mână. Niciodată n-am reușit să evit impactul.. Ce s-a întâmplat deci?

Întâmplarea a fost un imbold deosebit de potrivit pentru căutările mele. Firește, m-aș fi putut mulțumi să atribui acest miracol unei protecții divine... sau unei ființe dragi dispărute, sau chiar unei intervenții supranaturale..., dar de multă vreme mi-am însușit afirmația lui Aurobindo: „Supranaturalul este un natural a cărui explicație n-o avem încă."

Astăzi știu, prin experiență, că o energie cu o altă putere, de o altă natură decât aceea care ne însuflețește în mod obișnuit poate să acționeze prin organismul nostru fizic, emoțional și mental, dacă nu se interferează cu psihismul nostru. Îmi permit să insist că suntem în fața unui FAPT, nu a unei idei. O putere necunoscută intervine tulburând logica stabilită. Și această putere, această energie inteligentă nu este la dispoziția noastră.

Dat fiind că noi înșine suntem mai mult sau mai puțin axați pe intelect, sentiment sau acțiune, că formația noastră este artistică sau mistică, dăm un nume acestui „lucru" necunoscut, care se află, totuși, mereu aici, gata să se manifeste atunci când anumite condiții de funcționare ale organismului nostru fizic, psihic și mental sunt îndeplinite. Dar nu știm care sunt aceste condiții sau nu le cunoaștem bine.

Unii vor spune: Dumnezeu... Divinul... Sacrul... Hristos... Eternul... Energia cosmică... Ordinea universală. Și mai știu eu ce încă? Or, trebuie să se înțeleagă că e vorba de același fenomen..., diferă numai traducerea, urmând specificul personalității noastre.

Greșim mereu căutând să rezolvăm cerebral toate problemele. Când se pune o problemă de ordin intelectual este normal, dar cu totul ineficient în alte cazuri. Pentru acest lucru trebuie să trezim conștiența corespunzătoare, adică să-i încercăm percepția. Prima condiție care se impune este tăcerea interioară.

Tăcerea interioară este izvorul elanului vital, emanând direct de la plenitudinea FIINȚEI.

„De ce Viața?
De ce, Părinte, ai dat viața?
Nici o ființă vie, Părinte, nu
te-a întrebat asta înaintea Omului?"

Pierre EMMANUEL, *Le Grand Oeuvre*

E ora trei dimineața, sunt trează și încerc ciudata senzație că sunt înconjurată de prezențe blânde și prietenoase. Printr-o ceață diafană apar chipuri care devin consistente în fața privirii mele interioare... Claude, specialistul în abisuri, Cybela, artistul din adâncul Cantalului său ancestral..., Nicole. Alain, prietenii mei foarte dragi, Françoise de la capătul lumii, din Honolulu, Rose-Marie din îndepărtata ei Canadă și voi toți, minunații mei tovarăși ai căutării mele. Ați auzit chemarea țării fără nume și, părăsind aleile înflorite ale visului, ați ales calea îndelungatei răbdări.

Timpul oamenilor nu este timpul OMULUI planetar, ale cărui celule sunt ei. La această oră din noapte, atunci când frigul lui decembrie se așterne pe pământul întărit de îngheț, o îmbrățișare irezistibil de vie unește pământul cu cerul, și mă aflu în centrul unei bucurii fără margini. Strada Saint Dominique se învecinează cu insulele Hawaii din Pacific și Advitaberg din Scandinavia.

Ce înseamnă separarea? Un prieten foarte drag, deținând o puternică încărcătură spirituală, mi-a scris într-o zi: „Sufletele sunt unite pentru totdeauna fără să poată fi separate. Cimentul care le unește este Dumnezeu."

Brusc am „revelația" unei forme de viață ce se află în mod constant în contact cu noi, creaturile umane. O „recunosc", este o energie *vie* care mă pătrunde și-mi transformă starea interioară în același timp în care comunică trupului meu o intensitate vitală, dizolvându-se în el. În această clipă, „Eu Sunt", ceea ce am capacitatea „să trăiesc". „A gândi" se găsește la etajul inferior.

Adaug că toate cele spuse înainte nu reprezintă o imagine poetică, ci o senzație precisă pe care cuvintele Bucurie, Pace, Dragoste încearcă în zadar s-o exprime dacă nu sunt însoțite de încărcătura lor de „trăit" în carne și în sânge. Acest curent „subiacent" este suportul tuturor manifestărilor mele; existența mea este melodia scrisă în arabescuri pe partitura spațiului și a timpului care îi este destinat.

De mai bine de douăzeci de ani m-am străduit să ies din corpul meu, ca să experimentez „dincolo" de el. Zădărnicia și ineficiența acestor încercări îmi relevă adevăratul demers pe care trebuie să-l îndeplinesc. Fluturele se „formează" în corpul omidei, nu în afara ei. Când iese, are aripi și mecanismele corespunzătoare lor. Un pește nu poate trăi afară din apă numai cu branhii.

Totul se petrece în sensul invers al vieții ce ne este familiară. Corpul nostru este matricea celui de-al șaptelea simț, suportul Prezenței Ființei, așa cum omida este matricea fluturelui.

În mod obișnuit, gândesc înainte de a acționa. Mă refer mereu la ceva tangibil, o memorie încărcată de semnificații. Invers, în clipele excepționale în care Prezența locuiește în mine, acționez simplu, firesc, fără vreun gând prealabil. De fiecare dată rezultatul este eficient, și nici n-ar putea fi altfel. A gândi și a acționa se confundă. Nu mă gândesc dinainte ce trebuie să fac, dar chiar în aceeași clipă „știu ceea ce nu trebuie să fac".

Este într-adevăr o constantă a acestui nou mod de a fi prezent. După cum singurul mod adevărat de „a te exterioriza" rezidă în faptul de a fi prezent total și lucid în corpul și psihismul tău.

Nu trebuie să existe o ruptură între suportul organic al diferitelor dimensiuni. Dacă nu, vom fi la cheremul vrăjitoriilor pădurii mentale, tot atât de dezorientați ca un copil care merge noaptea printr-un oraș străin.

Avem atâtea de învățat despre noi înșine înainte de a ne părăsi. Suntem niște infirmi privați de o imensă parte a senzualității noastre, lăsată în părăsire datorită dezvoltării intelectului. Dar nu știm acest lucru. După cum ignorăm pulsația vieții care ne însuflețește în fiecare clipă a timpului nostru și ne face să fim ceea ce suntem.

Munca interioară ne face să pătrundem într-un nivel de integrare în care corespondențele sunt universale. Ele sunt atunci generatoare de pace, luciditate, echilibru.

Spiritualitatea se atinge pe căi diferite. Căile religioase sunt privilegiate de milenii, dar există, de asemenea, calea poetică, adevărată, cea care traduce direct intuiția Prezenței. Ea poate culmina în expresia Verbului.

Pentru mine există ceea ce numesc calea „Necesității", dincolo de orice raționament, de orice analiză, necesitatea unei căutări devoratoare care a devenit esența activității mele și fără de care nu sunt decât un automat.

Ar putea oare să mă însuflețească până la ultima suflare!

„Te afli în hohotele de plâns, te afli în rugăciune
Zilele pentru tine sunt nave pe apă
Prietenia ancorele pâinea carenele
Muzica echipajele cărțile spuma
Te întristezi pentru mine care nu știu decât cuvinte."

Max-Pol FOUCHET, *Mer intérieure*

Urc prin amintiri cu pasul lent și regulat al țăranului când urcă o cărare de munte. Mă izbesc de capcanele trecutului meu, pe urma unor dorințe care mă târăsc în afara frontierei schimbătoare dintre ceea ce știm și ceea ce ne imaginăm.

Înțeleg că sunt obligată să socotesc cu timpul corpului meu, de unde neputința de a face să dureze o fericire mereu inconsistentă și fragilă.

Unele lucruri îmi răsună în inimă..., altele numai în minte.

Cea mai bună parte a omului nu este oare dorința lui de a visa, care ascunde aspirațiile FIINȚEI pe care inconștientul le simte trăind în el până la moarte?

Din această aspirație va izvorî emoția care suscită întregul elan al inimii, toate fericirile efemere, cu partea lor de umbră și de singurătate. Într-un anume sens, VIAȚA este o Artă care ne poate conduce până în miezul insondabilului mister al secretului FIINȚEI.

Dincolo de înțelegere, trezirea simțului FIINȚEI în noi ne face să pătrundem într-o lume în care fiecare secundă bate ritmul unui dinamism creator, în care inima noastră vibrează în plenitudinea unei veșnice primăveri.

Așa încât doresc din tot sufletul să vă fac să împărțiți cu mine aceste bogății, dar nu pot să vă transmit decât trista sărăcie a vocabularului meu și sufăr din cauza acestor limite...

„Parabola celor trei domenii" răspunde mai bine, cu siguranță, eternei întrebări a omului: de ce?

PARABOLA CELOR TREI DOMENII

„Viața omului, la fel ca viața comunităților, nu este ceea ce pare a fi. Ea se conformează unei scheme, evidentă pentru unii, ascunsă pentru alții. De fapt, există mai multe scheme care se desfășoară în același timp. Cu toate astea, oamenii se agață de un element al unei scheme și încearcă să-l adauge alteia. În mod invariabil, ei găsesc ceea ce se așteaptă să găsească, dar nu ceea ce se află în mod real acolo.

Să luăm în considerare, de exemplu, trei lucruri: grâul de pe câmp, apa din râu și sarea din mină. În asta constă condiția omului de a fi natural: este o ființă în același timp completă prin unele părți, dar care posedă în altă parte alte puteri și alte funcțiuni.

Fiecare dintre aceste trei elemente este aici reprezentativ ca substanță în stare de potențialitate. Ele pot să rămână așa cum sunt, sau, potrivit împrejurărilor, omul, prin efortul său, poate să le transforme.

Fiecare dintre aceste elemente este condiția primului domeniu, sau starea omului.

În cel de-al doilea domeniu, totuși, suntem în prezența unei faze în care se poate face ceva mai mult. Grâul, grație efortului și cunoașterii, este secerat și măcinat în făină. Apa este strânsă și înmagazinată pentru o întrebuințare ulterioară. Sarea este extrasă și rafinată. Activitatea în acest domeniu este diferită de a primului, care este doar a dezvoltării. În al doilea domeniu, cunoașterea acumulată intră în joc.

Al treilea domeniu ia naștere numai atunci când cele trei ingrediente, în proporții și cantități corecte, sunt adunate într-un anume loc, la un anume moment. Sarea, apa și făina sunt amestecate și lucrate pentru a forma o pastă. Când este adusă drojdia, un element viu se adaugă și cuptorul este pregătit pentru coacerea pâinii. Această ultimă operație depinde atât de «îndemânarea» cât și de cunoașterea acumulată.

Fiecare element, oricare ar fi el, se va comporta conform situației în care se găsește plasat. Și această situație este Domeniul în care el este aruncat.

Dacă obiectivul este pâinea, de ce să vorbești de extragerea sării?"

Această istorioară ne învață că „ignorantul nu poate concepe cunoștințele filosofului, și nici nu-și poate face o idee adevărată despre cunoașterea „iluminatului."

PENTRU DESCOPERIREA CLIPELOR DE TIMP „TRĂITE"

„În timpul catastrofelor, spiritele slabe pot avea senzația că realitatea nu este nimic altceva decât un haos. Asupra altora situația are o acțiune contrară. Observarea dezordinii exterioare și a precarității tuturor bunurilor exterioare poate stimula viziunea eternului, neperisabilului și a unității care își are fundamentul în credința într-o lume a spiritului eternă."

Arnold TOYNBEE

Trec încă o dată prin Auvergne, această antică Arvernie în care nu se poate ști exact când a apărut omul. Un silex ascuțit descoperit la sud de Aurillac confirmă „existența omului în Auvergne în perioada cuaternară, acum 20 000 de ani[1]. Există un contrast evident între lipsa de dovezi paleolitice și bogăția departamentelor învecinate, Correze și Dordogne. Se pare că în perioada renului populareа pământurilor înalte de-abia începuse."

Îmi place să mă impregnez de parfumul tare care țâșnește din solul bazaltic al platourilor peste care se suprapun piscuri cu forme insolite. Vârfurile lor apar ca niște fortărețe naturale ale acestei foarte vechi părți a globului nostru înălțată deasupra apelor. Sunt rugăciunile pietrelor îndreptate spre cer.

Există stânci ce se înalță, roci ce se rostogolesc, menhire și dolmene, legate desigur de cultul morților și al divinităților, care pentru mine rămân amprenta umanității îndepărtate, încărcată cu efluvii insesizabile.

Când din vârful Puy-de-Dôme, grandios în masa sa de lavă, contemplu la orizont linia albăstruie dintre Montoncel (în Munții Burboni) până la munții din Livradois și ultimele contraforturi ale lanțului Munților Dôme, trecând prin Munții Forez, simt în mine o nevoie, pe care n-o pot reprima, de transcendență și, în același timp, legitimarea calității mele de om — cetățean al pământului.

---

[1] Louis Bréhier, membru al Institutului, profesor de litere la Universitatea din Clermont-Ferrand.

Realizez cum munca mea interioară stabilește în mine o legătură organică între o dimensiune spirituală infinit mai vastă și sursa interioară a energiei care alimentează și menține viața mea temporală.

Din cea mai fragedă copilărie m-am simțit atrasă de „ceva" necunoscut, sau, mai exact, de ceva pe care l-am uitat și după care încerc o nostalgie sfâșietoare. Uneori, scurte sclipiri brăzdau noaptea mea de cerneală cu lumini fosforescente care îmi tăiau respirația și aveam atunci ciudata certitudine că exist dintotdeauna și pentru totdeauna.

Nu încredințam nimănui această impresie foarte puternică dar greu de tradus de un intelect de adolescentă. Constituia un fel de comoară numai a mea și pe care o simțeam ca un ax în jurul căruia se articula întreaga mea viață. Ea mă integra unei realități necunoscute care m-a smuls din izolarea egocentrică a existenței mele cotidiene.

Natura a fost mereu pentru mine un puternic ferment în ceea ce privește apariția acestor impresii extraordinare. Fie că era vorba de pădure cu vrăjile ei, cu miresmele ei silvestre sau tomnatice, de apa calmă a lacurilor de pe vârfuri, de iarba rasă de fierul coasei sau de norii albi alunecând încet pe cerul senin, mi-era de ajuns să mă deschid spre frumusețea lor și imediat apăreau două drumuri. Unul ușor, cu panta abruptă, ce nu cerea nici un efort: visarea. Celălalt, care presupunea întotdeauna o acțiune interioară, foarte intimă, în plex. Gestul care a făcut să „mă nasc" pentru mine însămi și în lume.

Lungimea drumului care acumula în destinul meu atâtea împrejurări neprevăzute îmi relevă astăzi o riguroasă logică pe care ea o aplica transformării trăsăturilor caracterului meu, pe măsură ce acesta prindea consistență.

Eram supusă unei ordini noi, indispensabile pentru continuarea orientării mele interioare și am fost profund convinsă de acest lucru. Îmi era atât de familiar, încât n-am simțit deloc nevoia să caut vreo explicație pentru mine însămi. Era în mine o evidență secretă, asemenea unei busole care indică în mod inevitabil nordul.

Cât de adevărate sunt cuvintele lui Descartes niciodată citate: „Pentru a atinge Adevărul este necesar ca o dată în viață să te detașezi de toate opiniile pe care le-ai primit și să reconstruiești din nou, de la fundament, întregul sistem de cunoaștere."

Mulțumesc, domnule Descartes, e bine să întâlnești puncte de ancorare pe acest drum.

VIAȚA însuflețește formele pe care le-a creat până la stingerea capacităților lor funcționale. Sunt pe deplin conștientă de lenta diminuare a posibilităților mele și de limitele fizice și ale memoriei care decurg de aici. Le simt ca pe acelea ale unei mașini vechi a cărei caroserie se deteriorează.

Ușile se închid prost, scaunele se desfundă, manetele se bălăbăne și, în sfârșit, motorul dă rateuri, nu mai merge rotund, se îneacă. Nu mai pot să-i cer același efort. Dar... șoferul rămâne el însuși, un martor activ al prestației furnizate de mașină. Multe întrebări apar și nu accept răspunsuri verbale.

În timpul celor 79 de ani nu eu am fost cea care mi-am determinat respirația, am făcut să-mi bată inima, să-mi crească unghiile și părul. Toate astea s-au făcut și continuă să se facă, prin mine, de atotputernica Energie–Viață–Conștiență care lucrează în corpul meu, în sentimentele mele, în gândurile mele, până la limita extremă a funcționării lor.

VIAȚA este un teatru imens de cinci miliarde de actori, cu roluri principale, roluri secundare, figuranți, reînnoiți continuu, ca valurile la suprafața oceanelor. Deplina conștiență e asemănătoare întregului ocean, cunoașterea e asemenea unui val care se ridică și recade. Pisica miaună, câinele latră, musca zboară. Fiecare ascultă de legea ființei sale, care este nivelul său de conștiență.

În om se elaborează Conștiența „conștientă de ea însăși". Și omul blochează mersul vieții, lanțul neîntrerupt al VIEȚII în ritmurile ei de creștere și descreștere, miniaturizate în uman. Nu servești VIAȚA cum servești mineralul, vegetalul, animalul, regnuri care nu posedă capacitatea de a căpăta conștiență și sunt destinate să sufere. Omul a primit DARUL VIEȚII conștiente, depășind egocentrismul animal, trecând dincolo de el într-o aspirație de iubire. Ce face cu ea?

Magnifica inteligență umană este o etapă pe drumul FIINȚEI care se manifestă în creația ei. Personalitatea omului este pusă în serviciul egoismului său, a orgoliului, a ambiției sale personale; tensiunile se acumulează în existența fiecăruia și, firește, în societățile umane. Vocea puternică a lui Krishnamurti a tăcut, dar ecoul este viu în inimile noastre. Să-i rămânem fideli aici și acum.

„Dar există departe de «punctul Omega», la capătul șinelor... Trebuie să învăț, puțin câte puțin, pe contul meu, cât de mult consistența la care visam atunci este un efect nu al «substanței», ci al «convergenței».“

Pierre TEILHARD DE CHARDIN, *Le coeur de la matière*

Petele verzui de pășune, alternând cu galbenul tare al câmpurilor de rapiță, contrastează cu orizontul îndepărtat unde se profilează enormul munte gheboșat de cratere: vulcanii din Auvergne, stinși de opt sau zece milenii, despre care ar trebui mai curând să spui că dorm. Cel mai înalt dintre toți, impozant și maiestuos în formidabila sa masă minerală, născută din vastul incendiu care cuprinsese una dintre cele mai vechi regiuni ale Europei, apărută din ape în epoca primară, atunci când mările acopereau încă cea mai mare parte a suprafețelor: Puy-de-Dôme, al cărui vârf se mândrește cu ruinele grandioase ale unui templu roman.

N-am să mă plictisesc niciodată să contemplu aceste peisaje din Auvergne, cu stânci golașe și sterpe, dominând nisipul blond al grâului copt în câmpie, brazi înalți care acoperă pantele, mușuroaie înconjurând luminișuri înconjurate de ienuperi și mărăcini încălciți; le ofer o parte din viața mea.

Pământul acesta îmi vorbește prin glasul drobiței care își desface buchetul de flori galbene de îndată ce noul mai s-a anunțat. Prin miile de tulpinițe ale florilor albe de coada-șoricelului, ale gălbenelelor aurii, ale ciorchinilor albaștri de copoței și ale steluțelor violete de sipică bătute de vânt. Florile rozalii de cimbrișor tapisează spațiile înguste dintre ieșiturile stâncilor, în timp ce sunătoarea se ridică spre cer.

Iubesc acest pământ atât de aproape de locul în care m-am născut, blândul ținut al Munților Bourboni. Nu este vorba de o imagine poetică ci de o senzație. Ușoara adiere de vânt printre ramuri, micile sate din jurul bisericilor care adună generații de bărbați și femei, acordate la ritmul anotimpurilor, ducând o viață dominată de schimburile locale, de ritualuri.

Iubesc cu pasiune aceste locuri atât de apropiate și atât de diferite. Simt nevoia să le adun într-o imagine precisă, sigură...

Noi trecem... ele rămân...

Învățăm multe lucruri serioase. Știm o mulțime de rețete ca să ne îmbunătățim existența din punct de vedere material, să o facem mai strălucitoare, mai spectaculoasă. Avem aparate la care n-au visat vreodată bunicii noștri și totuși nu suntem mai fericiți. Câștigăm mult timp în îndeplinirea îndatoririlor grație tuturor perfecționării tehnologice puse la dispoziția noastră, dar n-am fost niciodată atât de grăbiți... Nu mai știm să distingem între plăcere și bucurie. Confundăm fericirea cu posesia și rămânem înfometați... de CE anume?... Întrebarea merită a fi pusă.

Noi, ființele umane, însuflețite de Spiritul uman, am fost cu toții oamenii de Neanderthal, ai civilizației bronzului, ai pietrei cioplite. Ligurii, celții, mongolii, galii, latinii. Strămoșii noștri, secol după secol, au trecut rând pe rând prin aceste faze succesive care ne-au adus la ceea ce suntem astăzi: bărbați și femei ai acestui sfârșit de secol XX.

Fiecare om a ascultat în decursul istoriei de legea Ființei sale. Unul este mai îndemânatic, altul intelectual, un altul artist, un altul mistic etc. și asta constituie umanitatea de azi.

Virtuțile Vieții au fost elaborate potrivit unui ritm foarte lent, un ritm ciclic asemănător celui al anotimpurilor, imens ca acela al stelelor. Această „arătură“ în profunzime, acest amestec de elemente când fizice când psihice se face în întuneric și tăcere. O întreagă serie de sensuri au apărut în decursul timpului „divizate“ de existențele noastre individuale. De câți ani are nevoie nou-născutul ca să dobândească sensul distanței spațiale, al pericolului, ca să distingă sunetele și să le înțeleagă pentru a-și organiza imaginile care îi asediază retina într-o semnificație care îi construiește memoria?

O întreagă muncă de conceptualizare se efectuează astfel în timpul copilăriei, cu mai multă sau mai puțină precizie, după calitatea organică transmisă de ereditate, ajutată sau împiedicată de educația pe care o va primi.

Dar astăzi, printr-un fel de „rezonanță“ universală, un sens nou, sensul lui A EXISTA, sensul PREZENȚEI apare la om, când el devine atent într-un anume fel, când se distanțează de imaginea pe care și-o face despre el însuși, când „se debarasează“ de apăsătorul său bagaj de opinii, prejudecăți, credințe, anxietate etc.

În unele puncte ale planetei se schițează noi forme de civilizație. În alte puncte, aceste forme se află în plină înflorire intelectuală, ceea ce deschide o eră de industrializare sofisticată, până la microprocesoarele moderne, iar... în alte puncte se declanșează declinul lor.

Societățile umane au o vârstă. Ele cunosc o copilărie, o adolescență, o maturitate și o bătrânețe. Ele se nasc, se dezvoltă, cunosc declinul și mor.

Astfel poate fi înțeleasă necesitatea FIINȚEI lor. Și, în interiorul acestei necesități, se află, imperativ, „necesitatea de a EXISTA", proprie fiecărui om.

Atunci când printr-o atenție absolută, debarasată de orice construcție mentală, acuitatea simțurilor crește, inteligența dobândește o limpezime strălucitoare și în suflet se trezește o cunoaștere din interior despre sine, despre ceilalți, despre lume. Certitudinile anterioare se relevă ca aparținând dimensiunii raționale pe care am acceptat-o până în acea zi ca Realitate. Înțelegem într-o clipă relativitatea lor. Ele există sigur..., dar așa cum gheața există sub zero grade și nu mai poate exista la o temperatură estivală.

Atunci o nouă relație se instaurează în propria noastră înțelegere. Vedem că este absolut necesar să pătrundem în tenebrele profunzimii noastre care închid o sursă de bogăție pe care n-ai bănui-o și care aparține Vieții.

Dar cum să pătrunzi și cu ce instrumente?

Singurul pe care natura umană ni-l oferă în mod nelimitat este ATENȚIA îndreptată spre interior, luminând propriile noastre mecanisme (cerebral, emoțional și instinctiv).

Eul nostru psihologic, care s-a format și s-a dezvoltat în noi, dotându-se cu o oarecare autonomie, permite acelei Rațiuni mai înalte, inteligenței, pe care o putem numi, potrivit nuanței sensibilității personale, cosmică, divină, universală, să ia comanda eului nostru individual, ridicându-l la nivelul unei Conștiențe universale.

Inteligența noastră rațională se va afla astfel la locul ei adevărat, în serviciul omului, și nu invers. E timpul să luăm cunoștință de interdependența totală a ființelor și lucrurilor în sânul Energiei universale, de unde emană întreaga Viață.

Este absurd să căutăm prin sistemele noastre de gândire Realitatea, pe care Viața o dezvăluie privirii atente a celui care, nemișcat și tăcut, a încercat s-o „trăiască" în Ființa sa profundă. Ceea ce recunoaștem în noi drept inteligența noastră, spiritul nostru, nu se limitează la conștiența valorilor raționale. Ele există sigur, dar nu reprezintă decât o parte din tot. Conștiența noastră primește atunci o dimensiune nouă care transcende problemele noastre personale.

Percepția unității Vieții înlocuiește viziunea noastră dualistă obișnuită: obiectiv–subiectiv. Percepția a ceea ce eu numesc „VIAȚA în viața mea", pe care propriile-mi experiențe mi-au permis s-o aprofundez, îmi relevă că nimic în mine nu este distrus: totul este transformat.

La acest nivel, există o cerință primordială: ca diferitele grade de conștiență care mă însuflețesc și mă fac să exist să se „recunoască" mental și să se accepte. Până în prezent, fiecare dintre ele și-a apărat dreptul la Viață împotriva celorlalte, care i-l refuză. Este întreaga conversie a unei mentalități, noua optică care se instaurează.

În mod analog știu că sunt necesare mai multe niveluri de competență pentru ca un calculator să funcționeze. Nu sunt suficienți doar operatorul și programatorul. Este necesar și un analist, și un director de proiect. Adevărata meditație oferă posibilitatea unui contact cu aceștia și uneori cu președintele — director general.

Dar să fim atenți la mirajele suscitate de o imaginație nepotrivită sau la frâna pusă de reflexul unei memorii raționale. Trebuie „SĂ VEZI" în tine însuți, pun cu bună știință cuvântul între ghilimele, SĂ VEZI, și asta e totul. Este un act total.

Admitem cu toții, fără probleme, că pentru a câștiga o oarecare îndemânare, o nouă calitate fizică, estetică sau intelectuală, trebuie să exersăm mult timp și nu vom reuși cu toții la fel de bine. Or, pentru a accede la această nouă dimensiune a Ființei, pentru ca să crească în noi cel de-al șaptea simț care ne diferențiază de animalul superior, care nu include în el această posibilitate, este necesar să se efectueze o pregătire și o educație a tuturor funcțiilor noastre.

Trăim într-un secol în care mentalitatea poate fi calificată ca esențial științifică. Să n-o aruncăm. Ea este necesară și corespunde unei nevoi a epocii noastre, dar nu este suficientă. Ea este numai unul dintre aspectele mentalității globale ce include toate posibilitățile devenirilor umane.

Astăzi, antagonismul dintre materialism și spiritualism nu mai este acceptabil. Ele sunt concepte complementare ale realității, care cer ca aceasta să fie *trăită*.

Realitatea se impune a fi încercată vital și visceral, fără participarea verbului. Ea este esențialmente dinamică, așa cum curentul electric este esențialmente energie, acționând prin diferitele aparate pe care le însuflețește și care, fără ea, ar fi rămas inerte.

Realitatea este încercată prin simțul FIINȚEI. El este simțul percepției directe, aici și acum. Mai întâi gândirea analizează, compară, deduce etc. După aceea, gândirea traduce, *formulează ceea ce cunoaște*.

„La noi oamenii sunt considerați egali în «Ființă», nediferențiindu-se decât prin «a Avea», calități înnăscute și pe care știi să le dobândești. Hindusul recunoaște o ierarhie în Ființa oamenilor: maestrul nu este doar un învățat mai abil decât elevul său, el ESTE substanțial mai mult decât acesta. Și acest lucru face posibilă transmiterea Adevărului."

René DAUMAL, *Chaque fois que l'aube paraît*

Drumeagul coteşte, urcă din nou şi coboară, coteşte iar, traversează pădurile de brazi şi, brusc, la ieşirea din satul Pions, la orizont apare un zid de piatră sculptat de ploaie şi de vânt. Imaginaţi-vă o enormă rocă golaşă, desenată asemenea unui maiestuos arabesc de granit şi purtând pe creastă, ca un panaş, arbori şi tufişuri înroşite de soarele arzător de vară. Este roca Saint-Vincent, îndrăgită de toţi cei cărora le plac Munţii Bourboni printre ale căror bogăţii ancestrale se numără mai multe locuri cu stânci înalte de piatră brută, ca stânca Furcilor, în Rousille, aproape de Châteldon, Piatra de Sânge, lângă Saint-Priest-la-Prugne, nu departe de zăcămintele de uraniu. E regiunea Mountel care înglobează departamentul Allier, Loire şi Puy-de-Dôme care au reprezentat graniţele celor mai importante populaţii ale Galiei celtice: arvernii şi eduenii.

De multă vreme cei mai mari istorici îşi pun întrebări în legătură cu enigmele pe care le ridică pietrele verticale, acele menhire rămase din timpuri străvechi. Oare în această Galie unde, potrivit celor spuse de Cezar, orice piatră cu o anumită importanţă presupune o zeitate şi un cult, druizii le adoptaseră, poate, în religia lor în legătură cu cultul morţilor?

Piatra Sângelui?

Au avut loc sacrificii umane în nişa de forma unui om, de unde pleacă şanţuri tăiate în această stâncă înaltă? Sau doar agenţii atmosferici şi-au lăsat urmele pe aceste pietre considerate sacre din epoci preistorice?

Îmi place să aduc din plimbările mele în această natură tăcută, păstrătoare a memoriei timpurilor trecute, câteva frunze de stejar sau de mesteacăn care se vor usca între paginile cărţilor citite şi recitite, dar mai ales o bucăţică

de rocă, o piatră obişnuită, un mic bolovan, călcat de mii de ori de mii de oameni, ce condensează în el TOT VIUL acestui mediu. Îmi face plăcere ca în timpul lungilor seri de iarnă sau într-o zi cu ploaie cenuşie şi tristă să-l simt în mână, „să-l aud" vorbindu-mi de VIAŢA care doarme în el din noaptea timpurilor... şi care se trezeşte în mine, atât de lent, după atâtea eforturi nereuşite.

Sentimentul intim al naturii pătrunde întreaga Viaţă până la esenţa ei originală, pe care o trezeşte la DRAGOSTE. Floarea se ofileşte şi zace la pământ, dar parfumul ei persistă în aer. Nimic nu se termină vreodată cu adevărat în afara mortalităţii noastre „personale". Refuz să fiu în exclusivitate o combinaţie mişcătoare şi fluctuantă de constituente chimice sau electromagnetice. Puternică din cauza acestei evidenţe, simt toţi giganţii gândirii spiritului uman de la Lao-Tseu, Buddha, Iisus... până la Aurobindo, Teilhard de Chardin, Gurdjieff, Nisagardatta, Krishnamurti, Dürckheim şi atâţia alţii ce trăiesc printre noi. Numai învelişurile lor umane au dispărut. Ei sunt parte integrantă a Spiritului Uman Total.

Adevărata cunoaştere este experimentală. Capul nostru, păstrător de istorioare, ne menţine într-un vis. Aşa încât corpul nostru nu primeşte în mod *conştient* impresiile senzoriale care îi hrănesc sensibilitatea. Ele intră în el în mod mecanic şi nu îi comunică nivelul de energie pe care are dreptul să-l ceară.

Când conştienţa noastră este lipsită de energie, corpul nostru e vulnerabil, în timp ce atitudinea noastră e puternică atunci când gândurile sunt treze. Corpul care se înnoieşte constant prin celulele sale nu este niciodată acelaşi, dar CEEA ce dă VIAŢĂ corpurilor, PREZENŢA, este unică. Impresiile sunt hrana sa şi EA este cea care se îmbogăţeşte cu aceste experienţe.

EA reprezintă Activitatea în aceste suporturi vii care sunt oamenii, iar această Activitate se modulează după un anume ritm, ritmul epocii, specific atât din punctul de vedere al Artelor, al muzicii, cât şi din punct de vedere religios, politic şi social. Căci Totul este în Tot şi nimic nu e separat.

Când înţeleg un nou aspect al Adevărului Fiinţei, VĂD într-o clipă ceea ce trăisem în corpul meu de multă vreme. Înţelegerea intelectuală apare mult timp după experienţa trăită de corp. Un întreg aspect al cunoaşterii este acolo, fără ca noi să-l fi bănuit. Este pulsaţia esenţei vitale a oricărui lucru. VIAŢA unică, CONŞTIENŢA unică făcută din miriade de conştienţe şi fiecare conştientă de a fi ea însăşi şi Totul. Energia Vie a infinitului Fiinţei.

„Salcia pictează vântul
fără să aibă nevoie de pensulă."

SARUY

Soarele strălucea încă pe crestele lanțului muntos, lăsând în umbră valea îngustă. Razele lui pudrau cu o culoare cărămizie munții erodați, în timp ce la orizont dunga de vârfuri albăstrui se îmbrăca într-o lumină purpurie.

Ascultam tăcerea câmpiei mute între fermele ascunse la cotitura cărărilor și vuietul vântului în plopii care mărgineau iazul. Auzeam respirația aerului suflându-și prospețimea pe pământul uscat de căldura verii care îl făcuse să crape ca o crustă întărită.

Lumea exterioară este creată de simțurile noastre, mai ales prin văz și prin ceva aflat în interiorul corpurilor noastre care spune: pentru mine ...eu. Fiecare dintre noi posedă această facultate de a crea mediul din jurul său. Oriunde ne aflăm, de îndată ce gândul „eu" a fost trezit, el apare simultan cu lumea exterioară. Putem înțelege că aproximativ cinci miliarde de organisme umane proiectează cinci miliarde de medii înconjurătoare...

Dar omul există și „înăuntrul" lui însuși, într-o lume pe care activitatea simțurilor sale *nu o creează*. Această lume interioară ascultă de legi diferite, dar tot atât de riguroase, și ea conține imense bogății pe care le pierdem atâta timp cât nu vom privi decât în afara noastră.

Nu-mi mai accept viața ca pe un fenomen arbitrar și capricios. Ea are rațiunea ei de A EXISTA. Ea este asemenea unei semințe care trebuie să germineze și să poarte fructul care, la rândul lui, va fi sămânță.

Mă gândesc la toți oamenii pe care îi întâlnesc pe stradă, la toți oamenii pe care aș putea să-i ating, să-i aud respirând, și care, la fel ca mine, sunt îmbrăcați într-un înveliș de carne și sânge. Ca și în cazul meu, simțurile lor creează decorul în care ei se deplasează, oferindu-ne nouă, celorlalți, o imagine cu totul sensibilă, o imagine pe care putem s-o împărtășim.

PREZENȚA ESTE NECONDIȚIONATĂ ÎN OM

Conștientul rațional are capacitatea de a simți și a înțelege experiența noastră senzorială; simțurile sunt acelea care nu pot înțelege spiritul (și știința ne asigură că este vorba de o infimă deschidere în nenumăratele varietăți ale vibrațiilor), pentru ele acesta nu există. E deci rațional să concepi că există limite ale raționalității și e rațional să concepi existența iraționalului. Formulele verbale nu pot traduce realitatea.

Dacă încetez să mă identific cu imaginea mentală a corpului meu, cu vârtejul senzațiilor, gândurilor care o parcug într-un continuu carusel, chiar în clipa acestei descoperiri, mă despart de corpul meu. Mă distanțez de el. Îmi văd corpul în mod fizic. Îmi simt psihismul, îmi observ mentalul care traduce orice impresie în cuvinte. Dar poate acestea sunt exterioare mie-martorul, atunci când simt chiar evidența unei unități a Ființei, prezente la obârșia experienței mele de a exista.

De îndată ce Viața îmbracă o formă, ea este în totalitate această formă, rămânând însă într-o relație particulară cu ansamblul lumii formelor. Când al șaptelea simț se trezește în om, permițându-i să simtă pulsația Ființei sale, un schimb constant se stabilește între concret și abstract, între temporal și atemporal. Este a doua naștere a Tradițiilor...

„O conștiență a conștienței", spunea Ștefan Lupașcu.

Omul se transformă astfel interior. Nu e vorba de un proces de gândire. Mașinăria cerebrală nu trebuie să intervină pentru a reglementa, judeca etc. Se impune o tăcere absolută a eului psihologic. Tăcere și nemișcare...

Să urmăm sfatul acestui aforism oriental: „Ca să traversezi râul trebuie să construiești o plută. Dar ea va fi o povară pe care o vei purta pe umeri, atunci când te vei afunda, în cele din urmă, în pădure."

Aici se situează deci lupta ciudată și paradoxală împotriva acestui „eu" care ne reprezintă de fapt pe noi înșine. Împotriva acestei mișcări interioare construită din ticurile mele psihologice. Aici mecanica umană trebuie să treacă de la A AVEA la A EXISTA, trăindu-le pe AMÂNDOUĂ simultan. Nimic nu trebuie distrus, ci UNIT. Aici umanul poate deveni OM.

„Dorința păsării, este cerul,
Dorința mâinii, este mângâierea,
Dorința urechii, este muzica,
Dorința ochilor, este curcubeul,
Dorința buzelor, este sărutul,
Dorința credinței, este infinitul,
Dorința dragostei, este durata,
Dorința Ființei, este DUMNEZEU,

Când dorința se trezește,
Sărbătoarea începe."

Charles SINGER

Castanii puternici cu verdele lor strălucitor de faianță emailată își etalează coroanele zbârlite de fructele cu coajă țepoasă. Amestecați cu ienuperi și tufe de merișor, acoperă, în rânduri strânse, pantele văii ce se deschide ca un evantai, impregnată de aroma pătrunzătoare a ierburilor sălbatice.

Râuleţul gâtuit între zidurile unei străvechi strâmtori de granit se transformă ici și colo într-o cascadă ce se prăvale peste haos de stânci și grohotiș. În fâșia de cer spălat de o ploaie recentă, plutesc câțiva funigei. Umbra norilor proiectează încă pete întunecate în partea de sus a platoului vălurit, acoperit cu iarbă de bruyère și drobiță, punctată de hățișul frasinilor.

Fâșii de iarbă, alternând cu tufișuri încâlcite, te fac să te gândești la acele petece de verdeață ce mângâie faliile și striurile stâncilor. Siluete ciudate, chinuite de vânt, arbori încovoiați se profilează pe crestele lor.

Verile sunt scurte, cele ale sufletului la fel ca și cele ale cerului. Timpul care se scurge nu mă despoaie, ci, dimpotrivă, mă îmbogățește cu toate bogățiile zilnice pe care, mai tânără, nu le-aș înțelege, orbită de egocentrism.

Cât de mult gust astăzi toate întâmplările care-mi jalonează scurta-mi viață cu arbitrarul lor, cu capriciile lor pentru a extrage un grăunte de realitate care este sămânța Ființei. Fac lungi plimbări pe câmp, când soarele verii a ofilit floarea tufișurilor de păducel și a înroșit iarba rară a pășunilor. Urmez cărările ce șerpuiesc printre vii și mă odihnesc pe taluzul de iarbă umbrit de stejari. În mijlocul acestei naturi grandioase care mă înconjoară trăiesc o viață de schimburi, de impulsuri, în acord cu vântul care aleargă pe chipul meu, cu parfumurile amare ale nucilor, cu lumina razelor de soare care se răsfrâng în căușul ierburilor umede.

Societatea modernă ne impune obligații zilnice, măsurate de timpul ceasurilor care, puțin câte puțin, ne transformă în automate ce gândesc și acționează. Fiecare evadare în natura cea vastă este o baie de întinerire care îmi spală ochii, urechile și inima, lăsându-mă disponibilă pentru a primi VIAȚA în întreaga ei simplitate.

Acest proces prin care devenim conștienți de noi înșine trebuie să se situeze la egală distanță de mediul nostru înconjurător, pe de o parte, și de funcția psihologică a conștienței, pe de altă parte. Oscilăm în mod constant între cele două extremități care, de fapt, sunt complementare și nu există una fără alta.

Este poarta deschisă spre o nouă dimensiune a conștienței, a sensibilității, a inteligenței, o dimensiune care integrează toate componentele noastre emoționale și mentale într-un organism ce și le asumă. Aceasta înseamnă într-adevăr să treci peste un prag. Contactele noastre cu natura, cu măreția ei, cu frumusețea ei sunt contacte cu viața, și nu contacte de judecată, de opinii. Căci această frumusețe realizează viața numai cu privirea, cu sensibilitatea noastră. Intelectul, această canava magică, ne abate adesea de la adevărata bogăție care țâșnește în noi din izvorul vieții și pe care trebuie s-o descoperim neapărat, sub amenințarea de a o pierde pentru totdeauna.

Totul, absolut tot ce spun, ce fac, ce gândesc țâșnește din mine și se exteriorizează. Dar când spun „eu" nu poate fi vorba de ceea ce numesc în mod obișnuit ansamblul comportamentului meu, ci de punctul focal pe unde viața pătrunde și mă însuflețește fizic și psihologic. Fără acest suflu al vieții, corpul meu nu este decât un cadavru.

Or, acest suflu al vieții este prezent în fiecare creatură, este suflul „Viului" pe acest pământ. În unitatea acestui suflu nu se poate ivi nici o separație. Această constatare mi se impune în toată simplitatea ei. Sunt legată indestructibil de tot ceea ce există. Numai funcția mea intelectuală este aceea care îmi impune iluzia unei identități personale.

În sânul naturii care ne-a născut, mă simt ca o ureche imensă care începe să cunoască lumea printr-un limbaj sonor în care raporturile între sunete trezesc în corpul meu reacții emotive. Dacă îmi îndrept atenția asupra subtilității vibrațiilor lor, discern nuanțe infime cântând cu virtuozitate pe claviatura sensibilității mele. VIAȚA lucrează în mine dintotdeauna, și eu nu știam... Ea este TOTUL... PESTE TOT... ÎN TOATE.

Am ajuns la un stadiu de cultură în care avem numeroase compartimente de specializare, dar nu de integrare.

Există biologia care studiază o parte a naturii umane, psihiatria, o altă parte, geologia și arheologia, care ne informează despre istoria pământului și a omului, antropologia care studiază moravurile populațiilor străvechi.

Parcurgând trecutul, istoricii culeg mărturii ale înțelepciunii și nebuniei umane. Dar cauți în zadar semnul concret al vreunui efort de a integra toate aceste aspecte ale cunoașterii într-o Înțelepciune care, în nici un fel, nu poate fi rezultatul unei însumări de cunoștințe și studii statistice.

Lumea, lumea noastră umană, în care fiecare dintre noi își urmează existența personală, este o Ființă care trăiește, respiră, suferă, iubește la un nivel în privința căruia suntem lipsiți de conștiență. Bobul de grâu poate înțelege importanța valorii nutritive a pâinii? Presimte el metamorfoza care îl așteaptă în momentul germinării?

Suntem „aparatele" în care energia-conștiență se trezește la EXISTENȚĂ. Până în prezent, adică la nivelul animalului superior uman, „totul se întâmplă", înțelegând prin asta gândurile, acțiunile și hotărârile noastre despre care pretindem că sunt voluntare. Numai o muncă perseverentă de observare lucidă ne permite să le verificăm. Noi „suportăm impulsuri", noi nu le controlăm. Să vezi ACEASTA este deja începutul TREZIRII.

Deasupra oricărei formulări verbale, există în om un dinamism organizator, un fel de conștiență funcțională ce precede nivelurile biologice și cerebrale ale conștienței umane. Această conștiență funcțională este sursa tuturor potențialităților energiei care însuflețește ființa umană. Corpul nostru închide o putere nebănuită imposibil de explicat numai prin inteligența intelectului. Este Energia metamorfozelor, a transmutărilor irațională. Modul de întrebuințare nu se află la dispoziția noastră. În Evanghelie se recomandă ca pentru a ajunge în „Împărăția Cerurilor" să regăsești în tine „starea copilăriei". Or, care este caracteristica fundamentală a acestei stări? — eul (în sens personal particular) nu este încă format. Este starea de „nonseparare" pe care am cunoscut-o cu toții în copilăria noastră. Starea *fără* intelect, adică fără memorie, lipsită de cea mai mică vibrație memorială. Am trăit o experiență grozav de intensă în această stare într-o împrejurare cu totul banală.

Cineva a sunat la ușa mea de la intrare și am mers să deschid în starea mea obișnuită. M-am aflat în fața unui prieten pe care nu-l așteptam, dar pe care îl recunosc. Îi surâd, îl invit să intre, să ia loc și mă așez pe fotoliu în fața lui. Îi aud cuvintele dar numai ca o succesiune armonioasă și nimic mai mult. Din clipa în care privirile noastre s-au încrucișat și l-am recunoscut, ansamblul funcționării mele literalmente s-a oprit. În aparență nimic nu se schimbase, prietenul meu îmi vorbea, eu răspundeam..., totul într-un mod absolut firesc, dar eram incapabilă să gândesc, să-mi folosesc cea mai mică părticică a memoriei mele. Trăiam total „clipa", fără trecut, fie el cel mai apropiat.

Gesturile și cuvintele erau în perfectă coordonare cu ceea ce trebuia să spun și să fac. Totul era extrem de curios și de o simplitate nebănuită. Prietenul meu și-a luat la revedere și l-am condus din nou, cu aceeași calmă dezinvoltură. Abia cinci sau zece minute mai târziu farmecul s-a rupt: gândirea-memorie a revenit.

Atunci am înțeles ce s-a petrecut: *monologul meu interior se întrerupsese* și gândirea organizatoare încetase să prevadă ce voi zice, ce voi face. De fapt, era o ruptură în modul meu de a fi acolo în mod obișnuit. „Ceva" în mine luase locul conștientului mental care îmi coordonează funcțiile.

Să nu credeți că am avut o explicație imediată. Mi-au trebuit ani, în decursul cărora această experiență s-a petrecut din nou, în împrejurări diferite, înainte de a „percepe" înțelegerea acestei stări ieșite din comun.

Este cel de-al șaptelea simț, simțul FIINȚEI, care acționează prin funcțiile organismului meu psiho-somatic. Și când el este prezent, acțiunea sa este simultană și suprimă orice decizie și orice memorie anterioară actului. Rezultă o absență de conflict și de contradicție interioară care permite nemișcarea tăcută, sursă a Conștienței.

Este imposibil să rezumi în câteva rânduri munca perseverentă de atâția ani, în care am cunoscut atâtea eșecuri în ce privește căutarea mea..., îndoieli..., eforturi ineficiente..., dar chemarea imperioasă mă făcea s-o pornesc din nou la drum. În realitate, n-aveam de ales: eu sunt chiar această nevoie de adevăr, această necesitate de a înțelege și de a cunoaște. Dacă o reneg, nu există. Dar mai curând NU EXIST, există numai automatul-uman ale cărui caracteristici figurează pe buletin.

„Nu ești tu cel ce faci încercări, tu ești cel supus încercărilor".

Gitta MALLASZ, *Dialogues avec l'Ange*

Oamenii posedă în ei o capacitate extraordinară: aceea de a-și înfrumuseța viața până la absurd, de a o umple cu frumusețe, armonie, dragoste. Acest lucru relevă în mine o evidență reînnoită continuu: aceste virtuți se pot ivi numai din interioritatea noastră profundă, altfel ele n-ar exista. Le căutăm mereu în afara noastră, acolo unde nu le vom descoperi niciodată. Ele sunt o capacitate umană pe care noi n-o recunoaștem.

Omul ar trebui să fie o binecuvântare pentru pământul care l-a zămislit. El ar trebui să răspândească aici curenți ai aspirației spre Conștiență, frumusețe, spre tot ceea ce face bucuria de a trăi. El nu știe decât să scoată din el însuși angoasa, invidia, suficiența și violența.

Darul VIEȚII reprezintă o mare bogăție: orbi la somptuozitatea care ne este oferită, o împrăștiem în ceața opacă a discuțiilor sterile. Datorită participării noastre conștiente, corpul nostru devine prețiosul aparat în care se elaborează CONȘTIENȚA, unica sursă a tuturor manifestărilor. Înecați în problemele noastre personale, rămânem surzi la chemarea interioară și murim fără să fi „trăit" cu adevărat.

Aflu astăzi despre marea plecare a unei prietene foarte dragi a cărei ultimă scrisoare am primit-o de-abia de câteva săptămâni. Să vă citez pasajul: „...Cât de mult doresc să-ți pun această întrebare! Primești toate mesajele telepatice pe care ți le trimit? Poate nu corpul fizic și nici mentalul, dar sunt încredințată că spiritul tău le captează, poate pe un alt plan, atât de puternică este impresia că «lucrăm» pe aceeași direcție. Simt adeseori aceasta: văd o luptă cu mai multe persoane necunoscute pe acest pământ și cu care, în mod ciudat, sunt de acord.

Nu greșesc spunând câteodată că acest sentiment este atât de puternic! Dacă ar fi mereu așa! Ar fi aproape ușor, dar nu de puține ori, dimpotrivă, simt acele împunsături ale singurătății, ale impresiei de părăsire!

... Numai ție, Jeanne, îți spun asta. Pentru ceilalți, din jurul meu, încerc să am mereu câte un zâmbet. Nu e vorba de neîncredere, ci de teama de a mă împrumuta din capitalul-forță al lor. Tu știi atât de bine să ți-l reînnoiești. Iartă-mă, prietenă! Dacă ai ști câtă încredere pot avea în această minunată energie cosmică, această energie a dragostei. Aș putea să mă împrumut și mă gândesc că acesta este lucrul pe care îl avem de făcut sau să încercăm să-l facem în acest nou ciclu, pe această orbită a erei Vărsătorului."

Mult iubita mea Rose-Marie, primește, în sânul acelei de nedescris energii-dragoste unde te afli, aspirația noastră spre Lumină care își are izvorul în Ordinea Lumii, așa încât Pacea să domnească pe pământul oamenilor.

Ultima oară când ne-am întâlnit în inima ținutului Auvergne, pe care ea îl iubea atât de mult, am evocat îndelung unele pasaje din cartea Margueritei Yourcenar *Mishima ou la vision du vide*[1], și mai ales acest fragment:

> „Există două feluri de oameni, cei care îndepărtează moartea din gândurile lor pentru a trăi mai bine și mai liber, și cei care, din contră, simt că sunt mai înțelepți și mai puternici pândindu-i fiecare semn pe care ea îl dă prin senzațiile corpului lor sau prin întâmplările din lumea exterioară. Aceste două feluri de spirit nu se amestecă. Ceea ce unii numesc manie morbidă este pentru alții o eroică disciplină. E la latitudinea cititorului să-și facă o opinie."

Ce șansă am avea să aparținem celei de a doua categorii! Mă gândesc astăzi că, în clipa aceea, ea presimțea că i se apropie sfârșitul. Privirea ei a îmbrățișat îndelung linia albastră a crestelor și mâna ei s-a aflat în mâna mea pentru o clipă de intensă emoție. Am certitudinea că fiecare știe, înăuntrul său „lucruri", evenimente ce urmează să se întâmple curând, pe care, ca individ, le ignoră. Uneori presimte într-o străfulgerare..., un val de uitare acoperă impresia, valul existenței curge inevitabil spre finalitate.

O dată ce ai pierdut „verdele paradis al iubirilor copilăriei", indiferenta rațiune intelectuală lasă intactă disperarea oamenilor.

---

[1] Éditions Gallimard.

ATENȚIA ESTE A CONȘTIENȚEI, CONȘTIENȚA ESTE A FIINȚEI, FIINȚA ESTE DE LA DUMNEZEU

„Numesc «simț cosmic» afinitatea mai mult sau mai puțin confuză care ne leagă psihologic de tot *ceea ce ne înconjoară."*

Pierre TEILHARD DE CHARDIN, *L'Énergie humaine*

O ciudată capacitate a Inteligenței–Cunoaștere se află în noi, ascunsă în interioritatea noastră cea mai profundă. Când pătrundem dincolo de automatismul reacțiilor noastre, fie că sunt verbale, emoționale sau gestuale, atingem o plenitudine care ne leagă de tot ceea ce respiră.

O plajă de ascultare tăcută devine sursa a tot ceea ce va fi exprimat de gândire. Este puntea dintre semnificant și semnificat. Se știe, se cunoaște în mod direct, fără interferență mentală. Intelectul împrumută sintaxa, cuvintele, stilul care vor concretiza, vor da formă ideilor, vor crea pentru noi lumea noastră conceptuală.

Relațiile umane sunt condiționate aproape exclusiv de limbaj și limbajul este dualist, ceea ce explică faptul că pentru noi adevărul poate fi învățat de la două orientări total opuse.

Pot spune: „Ființa care dormitează în mine trebuie să se trezească", sau: „Trebuie să mă trezesc spre Ființa din mine."

Nici una din aceste afirmații nu schimbă nimic în realitatea FIINȚEI. Ele sunt afirmațiile eului meu psihologic esențial dualist. El privește lumea prin simțurile mele și, întrucât și ele sunt dualiste, între diferitele fenomene observate se stabilesc comparații ce vor fi urmate de analize.

În același timp un nou domeniu al „percepției" ni se deschide: acela al intuiției. Dar pentru a-l aborda trebuie să abandonăm sistemul nostru de evaluare intelectuală. Intuiția izvorăște din tăcerea interioară. În mod obișnuit, ea este înăbușită de cultura exclusivă a inteligenței raționale dualiste.

Aici apare un fapt extrem de important: un alt „simț" există virtual în noi, datorită căruia suntem total informați, fără să mai tranzităm prin intelect,

asupra tot ceea ce ni se prezintă. Într-un fel asemănător faptului că, atunci când cufundăm mâna în apă, știm instantaneu dacă este caldă sau rece.

Este un alt mod de a percepe, care nu leagă percepțiile noastre familiare, ci merge dincolo de limitele acestora și aparține direct Conștienței Ființei înnăscută în om, care dezvoltă o inteligență lipsită de antinomie, în care contrariile sunt complementare.

Ceea ce nu se poate exprima este ceea ce dă sens și profunzime realității cotidiene. Acest lucru se întâmplă numai atunci când omul simte visceral, în ceea ce-l privește, că TRĂIEȘTE în mod real. Încerc să evaluez în ce măsură, timp de decenii, ceea ce am crezut a fost mai important decât ceea ce am perceput. Chiar în clipa în care pătrund în conștientul meu, lucrurile văzute se identificau cu sistemul de referințe al valorilor, inserându-se potrivit unor criterii bine definite, în funcție de apartenența mea culturală și socială.

Descopăr câte erori, în orientarea căutării mele, decurg din acest simplu fapt...

Viața mea a fost îndelung închisă în cercul magic al „pădurii misterioase". Există pădurea pe care o văd, prin care merg ascultând mii de zgomote, care mă înconjoară, și există alta, invizibilă, aceea a originilor, deosebit de activă în seva care urcă din rădăcinile sale. E pădurea profunzimilor misterioase, pe care nici un cântec de pasăre, nici un strigăt de copil nu o tulbură vreodată și care mă face să mă scufund în interioritatea propriilor mele tenebre biologice. Resimt aproape fizic o mișcare necunoscută, care apare ca o pace, o binefacere, o bucurie fluidă și care nu are limite; nu poate fi denumită... atât e de neașteptată..., și totuși un gând nechibzuit mă străbate fulgerător: această căldură luminoasă care pătrunde peste tot... este Atingerea celulelor mele..., limbajul lor..., Viața lor, cea de jos, care urcă, și cealaltă, Marea Viață universală, care coboară și o întâlnește pe aceasta în umila „mea" viață personală. Cele Trei care devin UNA...Bagheta magică a Zânei din poveștile copilăriei mele... E prea mult..., nu merit toate astea...

Soneria sună. A venit cineva să citească contorul electric. Mulțumesc, Dumnezeul meu, că mi-ai amintit că umorul este cel mai bun aliat atunci când există riscul să se producă o întrerupere a ritmului. Cât de puternic răsună chiar în inima mea versurile lui Rimbaud:

„Absentă e adevărata viață,
Noi nici nu existăm în această lume."

„Știința este limitată de senzații, de intelect și mai ales de rațiunea și inteligența conceptuală; ea este un produs al gândirii și, în consecință, este dualistă prin chiar natura ei. Tradiția arată căile ce permit accesul la Realitate, dincolo de gândire, într-un trăit aconceptual și nu dual.

Potrivit istoriei Științei se știe cât s-a inspirat aceasta din datele Tradiției. Tradiția nu s-a inspirat niciodată din Știință."

Pierre WEIL[1]

Această carte nu este o carte religioasă, dar nici contrarul ei. Aș spune că este mai curând o mărturie asupra bogăției a ceea ce eu numesc fără istov: VIAȚA în viața „mea". Ea evocă o Ordine a lumii dincolo de dualitatea conceptelor pe care sunt fondate principiile ce guvernează societățile umane.

Prin fulgurarea acestui al șaptelea simț, pe care puteți să-l numiți PREZENȚĂ, structura lucrurilor, a ideilor se asamblează..., acționează. Dar cuvântul Prezență nu este Prezența. Cuvântul este numai o traducere mentală.

Prezența se impune din *interior*, peste tot, în același timp. După ani de căutare, EA șterge totul într-o clipă și strălucește.

Omul a inventat „convenții" lingvistice, familiale, religioase, sociale, culturale și politice care, potrivit unor proporții diferite, îi reglează activitățile existenței. Când ele se află în opoziție, sunt urmate de conflicte și războaie. Omul este prizonierul propriilor creații.

Realitatea VIEȚII se află dincolo de orice convenție, oricare ar fi aceasta. Omul trebuie s-o descopere în el. VIAȚA este unică; din EA decurge varietatea.

În fiecare epocă un Om a venit să vorbească de UNUL care conține TOTUL. El a fost întotdeauna alungat și deseori condamnat la moarte. Apoi

[1] Doctor în psihologie, profesor la Universitatea din Belo Horizonte (Brazilia); extrase de convorbiri i-au apărut în revista *Le 3e Millénaire*, nr. 6, sub titlul „Rencontre de la Science et de la Tradition."

o Tradiție a organizat cu mai mare sau mai mică reușită transmiterea Cuvintelor sale de-a lungul timpului.

Astăzi un adevăr iese la lumină: omul nu este centrul Creației, nici punctul ei final. El aparține procesului în curs de realizare. Dezvoltarea inteligenței sale raționale în timpul acestui secol XX a pus în mâinile lui o putere tehnologică care îi permite să distrugă într-un timp infim suma cunoștințelor pe care le-a strâns cu răbdare timp de zeci de mii de ani.

Va asculta el de această pulsație a morții? Sau va ști să se elibereze de ea? Va fi artificierul care dezamorsează toate încărcăturile explozive acumulate de-a lungul secolelor în aceste aparate psiho-somatice care sunt numite oameni?

După cum repeta neobosit Krishnamurti, fiecare dintre noi are partea lui de responsabilitate în privința răspunsului care nu trebuie să fie o gândire, oricât de bine ar fi ea exprimată, ci o „atitudine" trăită în plenitudinea condiției noastre de OM.

Gândirea mentală se hrănește cu memorie. Gândirea spirituală se hrănește cu evidență. Al șaptelea simț este cheia metamorfozei ATENȚIEI. El unește într-o *singură funcție* faptul de a percepe și ceea ce se percepe. El este conștiența funcțională a tuturor proceselor noastre interioare automate și leagă într-un tot de nedisociat diferitele noastre niveluri de atenție. El este în același timp captator și emițător de energie de diverse frecvențe.

SIMȚUL este acela care, la scara planetei, unește conștient omul de pământul al cărui fruct este. Dați-i un alt nume: aceasta nu are nici o importanță, dar mai ales nu discutați și nu vă contraziceți în privința acestui nume. Și mai ales să nu uitați niciodată că cuvântul nu este lucrul.

Când acest al șaptelea simț este prezent, Atenția, conștientă, se trezește înainte ca imaginea să apară pe ecranul mentalului, când, în mod obișnuit, formularea verbală mecanică este cea care o trezește. Nu e vorba de o anterioritate cronologică, ci de o interioritate în chiar substanța Atenției.

Timpul este ritmul percepțiilor noastre și noi trăim în acord cu acela al percepțiilor noastre mentale. Nu suntem prezenți la timpul percepțiilor noastre senzoriale, ci numai la traducerile lor mentale, care creează lumea noastră convențională. Numai o suferință fizică, freza dentistului, de exemplu, sau o emoție ne fac să intrăm cu brutalitate într-un timp diferit. Nu suntem mereu decât a treia parte din noi și nu trăim decât 30% din posibilitățile noastre.

Omul trăiește în personalitatea lui ca într-o sferă. Oricare ar fi ea, de la cea a măturătorului la cea a ministrului, omul se confundă cu ea și „sfera" se închide. Ea nu este totuși decât o etapă pe drumul Ființei care se manifestă în creația sa. Ea este etapa-mugure a plantei; pe urmă vor urma frunza și

floarea... Existența voastră, a mea, este orizontală, dacă pot să sugerez această imagine: FIINȚA este verticală. Văd astfel două direcții, două ritmuri și numai „simțirea" trăitului în Prezentul clipei permite „saltul" în altă dimensiune a VIEȚII, în unitatea Conștienței care integrează toate ritmurile.

În capul, în inima mea, în visele mele, există zăcăminte de substanță care se numesc: poezie, tandrețe, fraternitate, dragoste și pe care nici nu visez să le exploatez, sau nu știu să le exploatez bine pentru că acest lucru nu este foarte clar în viziunea mea de om. Totuși, ele reprezintă o mare bogăție, dar care nu-mi aparține la propriu, căci ea aparține naturii umane, la fel cum zăcămintele de petrol, de aur, de diamante aparțin pământului și reprezintă bunul comun al tuturor oamenilor.

O evidență mi se impune brusc. Cunosc un mare număr de cuvinte. Le întrebuințez cu mai multă sau mai puțină bucurie, dar mai ales într-un suspect exces de irosire. Prea adesea uit că ele, cuvintele, sunt vectorii Verbului, care acoperă lumea cu un înveliș de umanitate.

Să facem doar o oră efortul de a nu pronunța decât cuvintele care desemnează ceva ce „simțim", cuvinte „adevărate", pentru că ele vehiculează VIAȚA, pentru că ele traduc istorii ale Vieții trăite, pe care le resimțim în corpul nostru.

Să refuzăm, doar pentru o oră, să întrebuințăm cuvinte goale, cuvinte moarte, în special dacă aparența lor e strălucitoare, elegantă, potrivită pentru a ne aduce considerația interlocutorului. Uneori, tentația de a înlănțui cuvintele unele după altele, urmând un automatism care pentru noi prezintă o siguranță, e mare. Să luăm cunoștință, preț de o secundă, că totuși cuvântul nu ne aparține, că vorbele noastre, ideile noastre sunt doar convenții care ne permit să comunicăm, să schimbăm..., să iubim... dar, de fapt, ele reprezintă prea puțin. Uneori o sensibilitate extrem de subtilă iese la iveală în același timp în care noi semnificații invadează conștientul meu.

Dacă sunteți în întregime „vii" în ascultarea voastră și eu sunt vie până în celulele mâinii care scrie aceste rânduri, atunci nu numai că existăm, dar noi „suntem VIAȚA unică, indivizibilă, care ne umple de conștiență. Noi depunem mărturie despre bogăția de nespus a lumii. O forță necunoscută ne locuiește; este o clipă foarte importantă, care poate nu va fi reprezentată. Putem „alege" să ne „servim" de această forță pentru interesele personale ale existenței noastre cotidiene, sau, dimpotrivă, să ne „deschidem" spre ordinea necunoscută a VIEȚII universale.

Mă gândesc la cuvintele profesorului Skridlov din lucrarea lui G.I. Gurdjieff, *Rencontres avec des hommes remarquables*:

„... Înainte de această întâlnire, eram un om absorbit cu totul de interesele și de plăcerile personale, precum și de interesele și plăcerile

copiilor mei. Eram mereu preocupat să satisfac cât mai bine nevoile lor și pe ale mele.

Aș putea spune că până acum întreaga mea ființă era dominată de egoism și că toate emoțiile și manifestările mele izvorau din vanitate.

Întâlnirea cu Părintele Giovanni a distrus toate acestea și, de atunci, puțin câte puțin, a apărut în mine ceva ce m-a condus pe de-a-ntregul la convingerea absolută că, în afară de agitațiile vieții există «altceva», care ar trebui să fie țelul și idealul fiecărui om mai mult sau mai puțin capabil să gândească — și că numai acest «altceva» poate să-l facă pe om într-adevăr fericit și să-i aducă valorile reale în locul «bunurilor» iluzorii care, în viața obișnuită, îi sunt oferite mereu și peste tot fără măsură."

„În inima nemuritoare a Ființei, ale cărei bătăi marchează alternanțele Vieții și morții, răsună cântecul profund, ca ecou al armoniei universale."

Jean-Louis SIÉMONS, *Mourir pour renaître*

În plan cotidian nu mai aștept nimic de la existența mea. Ce reprezintă ea în afara cadrului de referință în interiorul căruia mă manifest potrivit unor anumite reguli, unor anumite criterii impuse de un ansamblu de obișnuințe codificate de o societate cu un comportament de turmă?

Nu cred că spun o calomnie la adresa înaltei tehnicități a epocii noastre, dacă regret că ea se dezvoltă în detrimentul sensibilității. Cercetările științifice se pot dezvolta în continuare; comerțul inteligențelor poate creea obiective noi, valori materiale necesare, dar, fie-vă milă, nu uitați VIAȚA. Umanitatea noastră grăbită încă nu înțelege că ceasornicul progresului nu este și acela al fericirii. Prefer strălucirea de nespus a stelelor interioare față de stelele spre care, datorită tehnologiei noastre spațiale, țâșnesc rachete și sonde.

La Universitatea independentă din Vichy (nici o legătură cu universitatea de stat tradițională), am în fiecare săptămână întâlniri-dialog cu persoane de toate vârstele, venite din cele patru zări, asupra unei teme foarte vaste: „Spiritualitatea vie".

Încerc să-i fac să descopere în ei mișcarea VIEȚII, acest curent care emană din interioritatea profundă și îi unește la curentul tuturor celorlalți la fel cum suflul dus de sânge unește, hrănind, miliardele lor de celule.

Pentru un număr însemnat dintre ei lumina interioară se schimbă. Mai mulți mi-au spus-o sau mi-au scris. Am citit-o în atitudinea lor, în privirea lor... și acest lucru mi-a produs o mare bucurie.

Acum câteva luni, fixasem ca obiectiv umplerea corpului de conștiență, de o senzație de prezență a sinelui, pentru ca el să se transforme în ceea ce numeam „o casă a VIEȚII". Am adăugat că toți am fi fost, după modelul

păpușilor, o altă casă a VIEȚII, pe care ni s-ar fi cerut s-o hrănim cu Atenția noastră conștientă, în fiecare zi, oriunde am fi fost.

Am primit atunci o scrisoare de la o persoană care venise să mă viziteze la Vichy după publicarea cărții *La Conscience d'Être*. Mi-a trimis o carte de vizită și apoi, timp de trei ani, nu am mai avut nici o veste de la ea. Acum mă întreba dacă îmi mai aminteam de ea, întrucât se simțea obligată să-mi împărtășească un vis recent, care o impresionase foarte tare. Îi apăream în vis foarte limpede, îmi recunoștea vocea și îi ofeream o casă, vrând s-o fac să intre în această casă, care ar fi fost casa ei.

Când s-a trezit, povestea cu casa i s-a părut absurdă, dar a rămas totuși marcată de amintirea celor spuse de mine. A încercat să-mi telefoneze, dar lipseam, așa că mi-a scris...

N-o uitasem deloc, căci o simpatizam foarte tare. Prin intermediul visului, ea luase contact cu aspirația micului nostru grup. La cinci sute kilometri distanță, frecvențele noastre vibratorii se uniseră. Acest exemplu spune multe în privința contagiunii stărilor interioare și a responsabilității asupra propriilor noastre gânduri și sentimente...

Totul este vibrație. Obiectele, faptele, evenimentele sunt structuri făcute din întâlnirea acestor vibrații și înseamnă tot, de la bolovanii de pe cărare până la beția inspirației poetice. Nu exist fără un mediu înconjurător și acestui mediu nu-i pot trasa limitele. Mă deplasez în interiorul lui fără să vreau să mă separ de el. Cu ajutorul simțurilor cunosc înlănțuirea mobilă a tuturor lucrurilor, curentul care le unește. Frumusețea lumii nu este exterioară, ea se ridică din cele mai profunde adâncimi ale mele, sau într-adevăr nu este. În acest moment al observației mele tăcute își face apariția o certitudine. VIAȚA ESTE NUMAI UNA..., nu trebuie cu nici un chip să-i pierd urma, căci la cel mai mic ocol mă îndepărtez de EA pentru multă vreme.

A trebuit să descopăr în propriu-mi corp misterul sufletului omenesc, acolo unde se confundă, într-o totală disponibilitate, uitarea de sine și impulsul creator.

Ce blestem mă separă mereu de această clipă inefabilă, pe care o visez de fiecare dată ca și când ar fi prima dată? De acest timp fără durată într-un spațiu „nespațial"?

L-am identificat deja de mai multe ori: este monologul meu interior ce posedă în cel mai înalt grad arta camuflajului. El scapă vigilenței mele care cade pradă curselor sale mereu reînnoite. El cântă cu virtuozitate pe claviatura sensibilității mele, improvizând potrivit dispoziției sale o melodie veselă sau nostalgică. Imaginile se profilează pe ecranul interior. Prezentul este oprit. Câmpul de desfășurare este liber pentru acest monolog-dialog-

memorie-imaginație care prin mii de tentacule se hrănește cu esența mea vitală.

Iată-l dușmanul declarat al libertății mele. Cât timp încă voi sucomba datorită vicleniilor lui de temut? Am descoperit o armă pentru a lupta împotriva șireteniilor lui ascunse; o datorie pe care se impune să mi-o asum este aceea de a transforma habitaclul de carne și sânge care se exprimă și acționează în numele meu într-o „casă a VIEȚII", suficient de fecundă pentru ca și alții să poată găsi apa vie acolo unde ea țâșnește și să simtă astfel că ea este, în mod egal, în fiecare dintre ei, în fiecare clipă a timpului „trăit", căci această casă ne aparține nouă tuturor, este bunul nostru comun.

În câțiva ani, publicarea unei cărți, apoi a următoarei..., conferințele..., discuțiile, întâlnirile reînnoite și deschise tuturor de la Universitatea independentă au reprezentat circumstanțe pe care s-a realizat sarcina pe care mi-o impusesem... Drumul este foarte lung, uneori înaintezi cu greu pe el, plin de hârtoape, și nu oferă nici o garanție. Ce importanță are... Cunoașterea de sine înseamnă să descoperi VIAȚA și a descoperi VIAȚA înseamnă să descoperi DRAGOSTEA care creează o lume nouă.

Nu e vorba de vreo evocare poetică a unei stări sufletești, ci, dimpotrivă, de o realitate trăită cu toată intensitatea. Înlocuirea bruscă a ritmului global comandă toate manifestările mele, printr-un alt ritm, în totalitate nou, care se concretizează în mine prin termenii: Simplitate, Libertate. Ani de muncă sunt necesari pentru a accede în mod liber la acest nou ritm care „mă deschide" lumii și tuturor celorlalți, ștergând dialogul neîncetat cu mine însămi, eliberându-mă de vrăjile muzicii lui mărunte care mă mențin în ignoranța adevăratei mele naturi.

Dacă aceste afirmații nu vi se par clare, abandonați lectura trei săptămâni, trei luni..., un an sau mai mult, dar nu le discutați: ele nu aparțin lumii raționamentelor, analizei. Așteptați!... E foarte puțin probabil să nu fiți vizitați într-o zi de o reminiscență a realității pe care ele o evocau.

„Fenomenele pe care le vedem sunt ciudate și surprinzătoare, dar noi nu înțelegem pe cel mai minunat dintre toate; acesta și numai acesta este cel a cărui forță nelimitată este responsabilă de:

1. toate fenomenele pe care le vedem;

2. acțiunea prin care le vedem".

Ramana MAHARSHI

În mod neașteptat, în efortul de a ajuta o persoană care suferă, am revelația „trecerii-fulger" de la respirația corporală la cea globală a „Viului" tuturor ființelor create. Nu e vorba de un surplus de informație, ci de o intensitate mărită a Trăitului. Care e diferența?

Să trăiești la nivelul conținutului atunci când eu nu trăiam decât la nivelul conținătorului. Conținătorul fiind cunoscutul, iar conținutul, necunoscutul. Fiecare are propria viteză, percepție, respirație. Puntea dintre ele este conștiența trăită a noii vibrații care le adună într-o singură unitate a senzației.

Numai în Om Energia–Viața–Conștiența se dezvoltă până la nivelul în care ea își dă seama de toate expresiile Vieții umane. Ea este bobul de mușstar al Evangheliilor care „îndeplinește Totul și Toate lucrurile". În planul secund al Vieții de toate zilele apare un univers care o conține, un „semnificant cosmic". Rădăcinile Ființei pleacă de la materie și se ridică până la Dumnezeu.

Trebuie să punem Conștiență în micile detalii ale Vieții cotidiene. Astfel, foarte încet, dar sigur, vom construi o punte de senzații între lumile accesibile omului. Atenția este substanța Conștienței; Conștienta este substanța FIINȚEI. Când simți simultan globalitatea celor din jur și trăitul interior, atunci EU SUNT devine puntea ce unește cele două maluri.

Această percepție este posibilă în mod constant. Nu lipsește decât rapiditatea luării contactului. Dimensiunile unui spațiu geometric și ale unui timp fragmentat în perioade nu mai există acolo unde totul se situează într-o țâșnire de intensitate vie. Să trăiești Clipa luminoasă în care nu se află NIMIC, pentru că NIMICUL conține TOTUL.

Simplitatea, firescul ACESTUI lucru apare ca un substrat generat în cursul unei îndelungate serii de încercări oferite de existență, nu refuzate. Totul devine foarte simplu când creierul tace. Totul se vede într-o clipă, fără precedente, fără urmare, prezent în toate fără nici o particularizare.

Artele, poezia, muzica, sentimentul religios, orice formă impersonală de Dragoste sunt noul timp și noul spațiu al acestei stări a FIINȚEI, care, raportată la starea interioară, reprezintă Trezirea Conștienței. Orice Trezire marchează trecerea de la un nivel de energie la altul, cu o frecvență de vibrație superioară. Fiecărei stări a Ființei îi corespunde un oarecare grad de cunoaștere![1]

Cunoașterea aprține Conștienței ca un tot indivizibil. E la fel de simplu ca și când, gustând cafeaua, știi dacă este dulce sau nu. Cuvintele sunt inutile, nu trebuie să te gândești la ele: sunt cunoscute.

Cuvintele: frecvențe vibratorii, niveluri de conștiență etc. sunt barbare. Ele nu „vorbesc" sensibilității. Ca să le înțelegi, trebuie să te adresezi gândirii analogice. Să luăm un exemplu:

Sunteți pe stradă, vă cumpărați ziarul, apoi plecați mai departe fără să aveți un interes anume, când, brusc, pe trotuarul de vizavi observați pe cineva care vă e drag. Instantaneu, un elan de căldură se ridică din profunzimile dumneavoastră, vă „aprinde" privirea și vă face să simțiți în piept bucuria, fericirea.

Ați schimbat, inconștient, nivelul de conștiență.

Aflați de la radio sau din ziar că o nouă lege sau cursul Bursei vă aduc mari prejudicii. În același fel, dar în sens invers, plexul, împreună cu abdomenul, vi se contractă simultan, umerii se ridică și se strâng, vă simțiți oarecum rău. E vorba din nou de un schimb inconștient al nivelului de conștiență. Primul, într-o frecvență de vibrații mai înaltă, al doilea, într-o frecvență de vibrații mai joasă.

Acest lucru se petrece de zeci și chiar de sute de ori în cursul unei zile. În mod constant, circumstanțele exterioare vă fac să urcați și să coborâți Scara lui Iacob, a Creației.

Munca interioară vă eliberează de aceste legături. Ele nu vă mai interesează. Faceți ceea ce vă sugerează Conștienta pentru că trebuie să vă asumați îndatoririle normale ale existenței, dar psihologic sunteți liber.

În mod curios, când acest lucru este bine înțeles, condițiile de existență și multe elemente ale mediului înconjurător se schimbă și ele foarte firesc. Fapt ce poate fi constatat.

---

[1] Uspensky, *Fragments d'un enseignement inconnu*, Éditions Stock.

Cu toate acestea, înainte de începutul vreunei transformări este nevoie de un timp oarecare de maturizare în întunericul inconștientului nostru. Nu are nici o importanță Timpul, Viața îl conține în profunzime. V-am spus: existența nu este VIAȚA, ci numai o oarecare durată în eternitatea VIEȚII.

Energia VIEȚII, una și indivizibilă, a trăit, trăiește și va trăi totalitatea existențelor individuale de-a lungul erelor. Ea este cea care însuflețește în noi persoanele din toate epocile. Ele sunt măștile în spatele cărora ea apare, marionetele ale căror fire le trage.

Din momentul incarnării, în care ea „se recunoaște", se trece peste un prag, o etapă este depășită. Al șaptelea simț este treaz și activ în om.

Cum ar putea omul să-și piardă VIAȚA, când el este VIAȚA, marele EU SUNT etern? Ceea ce moare este ceea ce el adăuga aici: sunt cutare sau cutare, învelișul...

Când centrii superiori nervoși și cerebrali sunt treziți la Conștienta celui de-al șaptelea simț, ei pot primi și transmite frecvențe de vibrații foarte ridicate, care le transformă într-o mare măsură comportamentul obișnuit, le lărgește zona influenței exterioare, le întărește sănătatea și le permite dezvoltarea spirituală. Un nivel crescut de conștiență umple corpul cu o energie vitală intensificată. Frecvențele vibratorii ale Conștienței sunt infinit mai mari și sunt trăite de noi ca și cum ar fi contacte directe cu Ființa.

A EXISTA înseamnă a ști într-o clipă ceea ce trebuie să faci sau nu, să spui sau nu, fără nici un cuvânt prealabil, fără raționament. Nici o considerație psihologică nu mai îngreunează memoria. Nu mai trebuie să suport mecanismul cerebral, el este în serviciul meu.

„Bărbatului, surâsului său,
Femeii, misiunii sale,
Și, de asemenea,
Acestui personaj minunat
Care se făcu cunoscut
Copleșindu-mă cu
VIZITA lui...“

Jean MAILLET, *La Visitation*

Într-un anume moment al existenței, simțim cu toții că ne mai rămâne ceva misterios de descoperit în profunzimea interiorității noastre. Ceva dincolo de simpla așteptare și care atinge direct esența metafizică a Ființei noastre.

Esențialul nu poate fi exprimat, ci numai trăit, adică încercat în totalitatea lui. Să-i captezi pulsația intimă care tresare, care vibrează în tine, în surâsul tău, în bucuria ta, în lacrimile tale. Să înveți să discerni în toate lucrurile Unitatea VIEȚII.

Bucuria care și-a făcut lăcașul în mine șterge orice teamă pentru că nu mă mai îngrijorez din cauza unui viitor ipotetic, pe care vreau să-l împart cu voi, depășindu-mi limitele, acele iluzorii paravane care apără personalitatea mea la fel de iluzorie. Să fim împreună în curentul VIEȚII. Să fim moleculele DRAGOSTEI pe care vântul din larg le împrăștie pe pământul care se trezește. Să fim această vibrație nouă, liberă de orice sentimentalism, scăpând pentru totdeauna de sclavia unei vieți meschine, centrată pe ea însăși.

Această bucurie pe care Viața o crește și o multiplică prin noi, pentru a o răspândi și asupra fraților noștri, nu este o utopie, nu este un vis. Dacă o veți simți măcar o secundă, se va întrupa în voi, va putea să germineze... și veți fi o binecuvântare pentru aproapele vostru.

Legea contradicției apasă asupra existenței umane; eu, celălalt, căldura, frigul etc. Dualitatea, partener etern, seamănă pretutindeni confuzia aparențelor. În societățile noastre contemporane, la răscrucea raselor și a câmpurilor de bătălie ale politicii, sacrul și profanul, somptuosul și sordidul, cel mai bun și cel mai rău se amestecă în mod ciudat.

Lumea occidentală este amețită astăzi de creșterea economică și disperă atunci când aceasta se încovoaie sub mișcarea de retragere ce i se impune, strivindu-l pe Sisiful epocii noastre. Aventura reală nu poate fi decât interioară, în căutarea sinelui, triumfând asupra blocului de granit al eului nostru psihologic care îi barează accesul. Să te abandonezi VIEȚII este, fără îndoială, lucrul cel mai dificil de îndeplinit. S-o lăsăm să ne traverseze fără să-i opunem barierele sofisticate ale intelectului și cele afective, care îi sfâșie coerența originală. Vom permite astfel celei mai mari Puteri a lumii să stabilească ordinea, ordinea EI în microcosmosul uman, care ne poartă numele.

De la publicarea primei mele cărți, acum zece ani*, și a celei de a doua, în 1983, am fost confruntată cu multe situații trăite dureros de cititorii mei. Chiar și acum nu trece o săptămână în care să nu mi se ceară părerea asupra vreunei probleme foarte intime. De fiecare dată mă simt deosebit de umilă în fața complexității naturii umane. Nu am nici o autoritate să sugerez vreo hotărâre, oricare ar fi aceasta, nu pot decât să înțeleg suferința exprimată, „împărtășind-o“, adică simțind-o în mine însămi, în carnea și sângele meu, și dacă durerea este autentică, cuvintele țâșnesc de pe buzele mele și câteodată ușurează...

Astfel mi-a fost dat să cunosc de mai multe ori suferința pe care sterilitatea sau întreruperea unei viitoare maternități o provoacă femeilor. Este un lucru tulburător. În primul caz, femeia simte o inferioritate viscerală: ea nu a dat viață, nu este o adevărată femeie. În al doilea caz, ea a omorât o Viață, se simte vinovată. O forță o înfășoară într-o strânsoare invizibilă și îi absoarbe vitalitatea prin mii de tentacule.

Cu toate că sunt total opuse, aceste două situații generează o imensă suferință, cu atât mai importantă, cu cât este împinsă la limitele sensibilității, unde provoacă ravagii. Am încercat din răsputeri să înțeleg dincolo de privirea interogativă sau vocea îndurerată care mi se adresa.

Și mi s-a întâmplat, sunt câțiva ani de-atunci, să răspund spontan:

— Ceea ce ne-ați dăruit prin „cantitate“, dăruiți prin „calitate“.

Mi-am dat pe loc seama de bogăția conținută în această formulă. De atunci, zi de zi am cercetat, sondând tăcerea informă de unde ea izbucnise. Un adevăr fundamental fusese eliberat de aici, provenind direct de la FIINȚĂ. Voi încerca să-l transmit în întregul său.

Nu am venit pe această planetă ca să ne construim o carieră, să devenim celebri, să ne asigurăm o bătrânețe îndestulată sau, pur și simplu, să avem o existență cât mai bună posibil. Să reflectăm: mineralul a permis apariția

* 1971, n. ed.

vegetalului. Acesta, prin fotosinteză, a condus la apariția condițiilor de viață necesare regnului animal, care s-a ridicat, la rându-i, până la specia umană datorită complexității creierului, care a putut să nască limbajul. Și pentru toate astea au fost necesare, în ansamblu, miliarde de ani.

Dar noi, ce oferim astăzi entității superioare nouă, planetei unde reprezentăm rezultatul evoluției acelor ultime semințe?

Energia–VIAȚA care însuflețește marele organism al Universului transcende prin fiecare regn. Pentru a-și asigura permanența, omul, ca și animalele, conține în el funcția de reproducere prin energia sexuală. Dar pe când animalul suportă o constrângere a acestei facultăți la anumite perioade determinate pentru fiecare specie, funcția sa reproducătoare dispărând după aceea, iar el degenerează rapid și moare, omul a primit darul de a-și „gira" sexualitatea.

Într-o primă etapă, energia sexuală transmite VIAȚĂ pentru că ESTE VIAȚĂ la toate nivelurile de expresie. La om este simultan fizică, psihică, mentală și, cu cea mai puternică frecvență de vibrație, sexuală. Ea trebuie să-și găsească o nouă posibilitate de manifestare într-un nou corp. Până în prezent rămânem în cadrul automatismelor câștigate. Să înțelegem însă că omul nu este „terminat" de natură. Ea l-a condus spre un oarecare punct al evoluției sale, dar nimic nu este terminat. Numeroși autori au semnalat acest fapt. Mă gândesc în special la G.I. Gurdjieff, care a dedus de aici bazele învățăturii sale: „Omul trebuie să participe conștient la evoluția lui."

În societățile primitive, tinerilor adolescenți, înainte de a li se acorda condiția de adult, recunoscut de clan, li se impuneau o serie de încercări atât fizice, cât și psihice. A fost un rit uman care a căzut în desuetudine. Dar nu reprezenta un mare adevăr? Nu însemna trecerea de la starea copilăriei ocrotite la starea unei Ființe preconștiente, din care ar trebui să pornească simțul responsabilității față de sine și față de ceilalți căpătând astfel o vigoare prespirituală până atunci necunoscută?

În om, energia sexuală are de jucat un alt rol. Ca orice creație, ea este dual. A doua sa funcție este aceea de a lucra la propria transformare într-o energie superioară, adică în energia spirituală.

„Trăite conștient", menopauza și andropauza sunt premisele pubertății sufletului.

Energia sexuală transmite VIAȚA deoarece, pentru câteva secunde, EA ESTE VIAȚA. Ea atinge o intensitate maximă în această funcție pe care o îndeplinește mecanic prin intermediul organismului uman.

Această intensitate reprezintă frecvența vibratorie minimă a unei noi stări de conștiență a FIINȚEI, sau, dacă vreți, ceea ce se poate numi o nouă naștere.

Am trăit această stare, adică am experimentat-o acum patruzeci de ani, în mod firesc, fără să înțeleg adevăratul mecanism și implicațiile sale. Intelectul pune stăpânire pe ea și o traduce potrivit propriilor sale coordonate.

Cu toate acestea, TOTUL este atât de simplu. Energia sexuală devine la acest nivel energie spirituală.

Omul „trebuie să transmită" VIAȚA. Inconștient, el caută în exteriorul lui partenera, sau, în cazul femeii, partenerul cu care este împins să se unească, să se facă unul..., să-l iubească pe celălalt și să construiască un cămin fecund. Prin aceasta el își depășește natura instinctivă de animal.

Dar atunci când funcția de reproducere se diminuează, ceea ce afectează în general imaginea psihologică pe care și-o face despre sine, el ignoră minunata aventură care îi este oferită dintotdeauna: transformarea energiei sexuale în energie spirituală. Pentru aceasta este necesară prezența unui catalizator. El se numește ATENȚIA CONȘTIENTĂ. Să apelăm la o imagine:

Energia sexuală este pilitura de fier. Atenția conștientă este magnetul care intră în contact cu ea. Pe dată se creează un câmp magnetic, iar pilitura se ordonează potrivit unei figuri geometrice precise. Energia sexuală nu se mai scurge „în exterior", ea se întoarce „în interior", la originea sa.

Simțul Vieții nu se epuizează în decursul existenței care ne este împărțită. Dimpotrivă, ea cunoaște o extindere pe care n-ai bănui-o niciodată. Fiecare vârstă duce câte o piatră pentru edificiu. Dacă am considera durata Vieții noastre actuale drept o zi a marelui orogoliu cosmic, am putea spune că seara are tot atâta importanță ca și dimineața. Doar scopul este de alt ordin.

Am petrecut ani de experiență înainte de a „prinde" simplitatea acestei Legi a Creației.

Să trăim din plin simfonia celor patru anotimpuri ale existenței noastre, în așa fel încât sfârșitul ei să marcheze începutul unei totale reînnoiri... Mergem de la alfa nașterii la omega morții noastre, care va deveni alfa unui nou ciclu..., o simplă celulă a marelui TOT... Universul... DUMNEZEU.

De multă vreme am întreprins călătoria pe marginea prăpastiei interioare, spre misterioasele regiuni nezărite de nici o privire și, orice s-ar întâmpla, o voi continua până la ultima suflare.

OMUL ESTE COPILUL PĂMÂNTULUI ȘI AL CERULUI

„Nu toată lumea e obligată să înțeleagă, și nu tot timpul. Există domenii, ca religia sau poezia, care trebuie să rămână obscure. Sau strălucitoare, ceea ce înseamnă același lucru".

Marguerite YOURCENAR, *Les Yeux ouverts*

De câteva zile mă simt „locul" unui cataclism tăcut care îmi curăță „judecata", distrugând grămezile de zgură și deșeuri de orice fel.

Noaptea a fost în mod deosebit ucigătoare pentru hotărârile pe care crezusem că le-am luat definitiv. Zorii m-au lăsat disperată, fără răspuns la întrebarea mea crucială: Mai trebuie să continuu să predau cursurile de spiritualitate vie, ceea ce fac de trei ani? Am această capacitate? Nu este numai vanitate din partea mea?

Atunci am descoperit în cutia de scrisori o carte[1]. Îmi era oferită de un prieten care poseda rarul privilegiu de a face ca aerul să pară mai ușor atunci când discuta cu tine, deschizând astfel un spațiu de libertate interlocutorilor săi.

Amânând lectura pentru mai târziu, am pus cartea pe birou. Deschizând-o mașinal, ochii mi s-au fixat pe o frază aflată între ghilimele. „Trebuie să îndeplinească lucrul pentru care Dumnezeu l-a destinat pe pământ: să ofere de băut apa pe care Dumnezeu a făcut-o să izvorască". Am resimțit șocul unei plesne de bici care mi-a oprit întrebarea latentă. Nu e pentru prima oară când un răspuns mi se dă în mod indirect... și totodată vreau să știu mai mult despre asta. Anticipez fraza și citesc. „Acest om a cărui arzătoare dorință este să rămână claustrat pentru a se abandona extazelor din ce în ce mai imperioase va fi constrâns adesea, pentru salvarea Bisericii, să-l

[1] Claude Clément, *Saint-Bernard ou la puissance d'un Grand Initié*, Éditions Fernand Lanore, Paris.

abandoneze pe Clairvaux în timpul îndepărtatelor și îndelungatelor sale absențe..." Inspirația este augustiniană, ca întreaga operă a Sf. Bernard, care se hrănește cu scrierile Sf. Augustin, marele episcop al Hipponei.

Să nu vă gândiți că măcar o singură clipă am stabilit vreo paralelă între neînsemnata mea persoană și cea a marelui Credincios Bernard. Ar fi comic. În realitate, un sentiment necunoscut țâșnește din cea mai adâncă profunzime a eului meu, stimulându-mi luciditatea și făcând-o să crească, să ia proporții de nebănuit. Rog cu umilință Viața–Conștiența–Dragostea, care m-a creat, să-mi ierte efortul de a formula această experiență.

Cu absolută certitudine, „știu" că în Sf. Augustin (sec. IV), în Sf. Bernard (sec. XII), autorul cărții, în prietenul meu și în mine însămi (sec. XX), pretutindeni, în tot și în fiecare dintre noi, în orice epocă am fi, se află EA, Marea VIAȚĂ, încălțându-și „cizmele de o sută de leghe", care sar peste secole pentru a învăța ea însăși prin creaturile EI".

Nu suntem niciodată părăsiți, nu suntem niciodată singuri. Ea ne dă mereu ceea ce avem nevoie, dacă știm să ne încredem în ea. Și tocmai despre asta e vorba atunci când se face reîntoarcerea la starea „de inocență" a copilului, al cărui intelect nu a introdus încă dualitatea mentalului. El reprezintă mereu pe „Eu Sunt", fără a avea cuvinte s-o spună.

Un prag foarte important este trecut în clipa în care „ne vedem" gândurile. Înțelegem că în mod obișnuit suntem identificați cu ele. Această dobândire a conștienței nu distruge mentalul, care este un dar al Vieții, dar ne face să fim liberi. „Știm, fără cuvinte, în mod direct". O dată cu nașterea în noi a celui de-al șaptelea simț am dobândit o „percepție nouă", care ne relevă o altă dimensiune a Conștienței. Prin El, aud uneori „vocea fără cuvinte", „semnificantul instantaneu", „Cunoașterea fără formulare verbală". Nu voi conteni să enumăr miracolul permanent care șterge faliile mentale, atunci când, prin atitudinea noastră interioară, nemișcată și tăcută, devenim „receptivi" față de Universul dimensiunii spirituale.

Rolul OMULUI ni se relevă în toată măreția și responsabilitatea sa: să trăiască o existență armonioasă, singura care realizează puntea între cele două lumi, aceea a pământului și aceea a cerului.

EPILOG

Ce să mai adaug, acum, acestor pagini în care mi-am presărat recolta mea de „trăit"?

Cum am îndrăznit să le scriu? Cum am îndrăznit să bravez atâtea spirite rodate cu toate disciplinele științifice și filosofice, eu care nu reprezint nimic la scările lor de referință?

Cred că întrevăd un răspuns...

Există o realitate: este VIAȚA care ne este comună și care ne este dată tuturor cu aceeași generozitate, aceeași abundență, de îndată ce ne deschidem spre ea. În clipa în care scriu aceste rânduri, percepția mea actualizează intens în mine. Este o mișcare continuă, unind toate lucrurile într-o unitate de negândit, de neexprimat în limbajul oamenilor.

O evidență mi se impune: această unitate–intensitate–instantaneitate conține totalitatea Cunoașterii și în atitudinea interioară care mă deschide spre ea, pot să primesc totul sub forma „intuiției" pe care o va traduce intelectul meu sau emoția mea..., în limitele capacităților mele mentale sau emoționale de moment.

Firește că îmi va fi imposibil să enunț, de exemplu, o nouă lege în domeniul matematicii, fizicii sau biologiei, dar, în schimb, dacă citesc sau ascult pe unii oameni de știință exprimându-și ipotezele deocamdată insolite, eu „știu" cu o senzație foarte precisă în corpul meu dacă ei sunt sau nu pe calea cea bună. Mă gândesc la Lupașcu, la Karl Pribram și teoria sa holografică, la David Bohm cu a sa ordine implicată, pe care o simt chiar integrată în această intensitate-instantaneitate de cunoaștere. Rupert Sheldrake, Basarab Nicolescu, Ilia Prigojine, Henri Stapp, Jean E. Charon,

Fritjof Capra și atâția alții pe care remarcabilul talent al profesorului Robert Linssen[1] îi face accesibili celor asemenea mie, nespecialiștilor în aceste domenii, dar pasionați de evoluția lor. Toți ar fi, fără îndoială, uluiți că lectura teoriilor lor m-a aruncat adesea în această stare de emoție intensă ca *Simfonia Lumii Noi* a lui Dvořak, sau cutare pasaj din *Flautul fermecat* de Mozart...

Cunoașterea îmi apare ca o sinteză din care cuvintele curg precum boabele de sămânță, gata să se ascundă în creiere și în inimi pentru a germina. Ele sunt organizatoarele coerenței lumii. Sunt justificarea existenței oamenilor.

VIAȚA–CONȘTIENȚA–DRAGOSTEA este latentă la nivelul uman, unde se trezește cel de-al șaptelea simț, simțul Universalei PREZENȚE.

Eu „îmi" simt elementul. De ce aș nega? Dar și voi sunteți de asemenea făcuți din PREZENȚĂ! TOTUL ne „vine" din interior. Să ne deschidem. Să lăsăm să intre VIAȚA... Este Ea, mereu Ea, Marea VIAȚĂ, etern prezentă și acționând în toate persoanele de la începutul până la sfârșitul timpurilor.

Nu mai există moarte, nu mai există decât neobosita ei activitate. Vălul s-a sfâșiat. Văd, sau mai curând Ea este aceea care vede prin ochii mei, deveniți OCHII EI, care vorbește prin vocea mea, devenită VOCEA EI, care lucrează prin mâinile mele devenite MÂINILE EI.

TOTUL este EA, vibrația primordială, pulsația cosmică ce creează Universul și pe noi înșine.

Pretutindeni, EA este în toate, conducându-ne de la necunoaștere la Cunoaștere, de la inconștiență la Conștiență, de la tenebrele morții spre Lumina VIEȚII.

...Și în inima mea răsună cuvintele de acum două mii de ani:

„Sunt lumina care se află deasupra tuturor
Sunt Totul.
Totul a ieșit din mine.
Și Totul s-a întors la mine.
Tăiați arborele, sunt acolo;
Ridicați piatra,
Mă veți găsi acolo."[2]

Vichy, 1989

---

[1] *L'Homme transfini*, Éditions Le Courrier du Livre, 1984.

[2] *Evanghelia după Toma* (verset 77).

LA EDITURILE IRI ŞI UNIVERS ENCICLOPEDIC AU APĂRUT:

Mircea Seche, Luiza Seche – Dicţionarul de sinonime al limbii române	69.900 lei
Bujor T. Râpeanu, Cristina Corciovescu – Dicţionar de cinema	47.500 lei
Îndreptar ortografic, ortoepic şi de punctuaţie	16.000 lei
Larousse – Dicţionar de civilizaţie musulmană	24.900 lei
Larousse – Dicţionar de civilizaţie egipteană	22.500 lei
Larousse – Dicţionar de psihanaliză	24.900 lei
Larousse – Dicţionar de sociologie	10.500 lei
Jacques Derrida – Diseminarea	26.900 lei
Marcel Gauchet – Inconştientul cerebral	14.900 lei
Jeanne Ancelet-Hustache – Meister Eckhart şi mistica renană	17.900 lei
Patricia Hidiroglu – Apa divină	16.900 lei
François Brune – Hristos şi Karma	17.000 lei
G. Dumézil – Zeii suverani ai indoeuropenilor	24.900 lei
Rudolf Steiner – Mistica. Gând uman, gând cosmic	14.900 lei
Rudolf Steiner – Evanghelia după Luca	16.900 lei
Rudolf Steiner – Pragul lumii spirituale	12.900 lei
Rudolf Steiner – Din cronica Akaşa	11.900 lei
W. Shakespeare – Furtuna	6.000 lei
W. Shakespeare – Regele Lear	16.900 lei
Aristotel – Organon (vol. I)	26.900 lei
Th. Ribot – Voinţa şi patologia ei	11.900 lei
Leonard Gavriliu – Inconştientul în viziunea lui Lucian Blaga	14.900 lei
Vasile Tonoiu – În căutarea unei paradigme a complexităţii	11.900 lei
William Golding – Oameni de hârtie	15.900 lei
Tudor Opriş – Zoologia	14.900 lei

VOR APĂREA:

Larousse – Dicţionarul spaţiului	32.000 lei
Iris Murdoch – Dilema lui Jackson	24.900 lei
Frieda Fordham – Introducere în psihologia lui C.G. Jung	19.900 lei
Aristotel – Organon (vol. II)	43.000 lei

Comandând prin poştă o carte apărută la una din editurile IRI sau UNIVERS ENCICLOPEDIC obţineţi o reducere de **15%.** Pentru comenzi cu o valoare mai mare de **60 000 lei** obţineţi o reducere de **20%.** Costul expedierii prin poştă e suportat de edituri.

Adresa: CP 33–2, Bucureşti, România
Tel.: (401) 223 15 30 / int. 1606, 1030, 1430, **Tel./fax:** (401) 222 62 86